

ΣΑΜΙΣΤΑΤ

πον, περιουσία, σγ. ανάργυροι 06 στάρμ

σαμιζντάτ:
 σύνθετη ρώσικη
 λέξη:
 σαμ: από μόνος
 μου,
 ιζ: προς τα έξω
 ντατ: να δίνω
 /και στην ρώσικη
 ιδιολεξία:
να τολμάς να
δίνεις προς τα
έξω
 /η λέξη αυτή
 ονόμαζε τα
 αντικαθεστωτικά
 έντυπα που
 διακινούνταν χέρι
 με χέρι στη
 Ρωσία και στη
 μετέπειτα
 Σοβιετική Ένωση

Το έντυπο αυτό δεν έχει κανενάς είδους αντίτιμο, δεν είναι τούμπα ούτε και δώρεάν. Το οποιοδήποτε κόστος του δεν μπορεί και δεν θέλει να αντισταθμιστεί με κάποιο χρηματικό ποσό, δεν μπορεί και δεν θέλει να εκτιμηθεί με κανένα "εμπορευματικό ιαδύναμο". Το έντυπο αυτό θέλει -πέρα από όλα τα άλλα- να εγκαθιδρύσει μια σχέση πέρα από τις "αυτονόητες" καθημερινές σχέσεις των αξιών χρήσης και των ανταλλακτικών αξιών που χαρακτηρίζουν ανθρώπους, "πράγματα" ή προϊόντα. Η ανυκαρδία χρηματικού αντιτίμου πηγάζει από την συνολικότερη αντίληψη μας για τις κοινωνικές σχέσεις στην προσπεική της ανατροπής κάθε κατακινητικού μηχανισμού και της εκτροπής κάθε εξουσιαστικού θεσμού. Αντίληψη που διατρέχει το πνεύμα του εντύπου και που δεν θα μπορούσε να είναι ούτε και στο ελάχιστο διακραγματεύσιμη. Η στάση αυτή είναι συνάμα και πρόταγμά μας για στιδήποτε δημιουργούμε στα πλαίσια του σπελεοθεραπευτικού εγχειρήματος.

ΤΕΥΧΟΣ 13

de te fabula narratur	4-8
24χ30χ4	8-11
με αφορμή την υπόθεση των Γ.Καλαϊτζίδη, Π.Καρασαρίνη, Π.Λοπιώτη	12-13
για τον αγώνα των εργατριών της sex form	14-17
για τον αγώνα στη χωματερή των Άνω Λιοσίων	18-21
φτερωτές ανασφάλειες	22-23
δίκη του αιώνα (μέρος δεύτερον)	24-26
ανολοκλήρωτες σημειώσεις ενός ανολοκλήρωτου πολέμου	27-29
Νέα Ορλεάνη και τυφώνας Κατρίνα	30
ένθετο για την εξέγερση στα γαλλικά γκέτο	31-44
για την καταναγκαστική πορνεία	45-49
υπόθεση Ζελίν	50-51
ούτε μία ώρα στο στρατό	52
καμένες κάμερες	53
νέα από το δρόμο	54-61
μηνύματα	62
/μέσα στη νύχτα μπαμ, μπαμ, μπαμ/	63

...άύριο στη μέρια στη μάχη για με σκέψεις.

Τον Απρίλιο του 1981, η Λαϊκή Επαναστατική Πρωτοβουλία, μια από τις "μακρές" οργανώσεις που αποδούσαν ενοργάνως στο μεταπολιτευτικό καθεστώς, ανέλαβε την ευθύνη για τον εμπρησμό του αυτοκινήτου του κληροκόρπου γυναικολόγου Σ. Ι. Εκκρή της Ν. Λασίτσα, όπου βρίσκεται ακόμη και σήμερα η κλίνική του. Στην προκήρυξη της ανέφερε: "Οι γυναικολόγοι εκμεταλλεύονται την κρατική και δημόσια απαγόρευσην των εκπροσώπων, θιάσωρίζουν σε βάρος της εργαζομένης έπιπλας των 20 μεροκύρια το λιγότερο στη μάχη για τα 30 καλοδες που έχουν τοκετό. Θέματα διαλέξις κατατάσσονται σε αυτά που κανεναν, αι γυναίκες της αναγκαιότερης να υποστούν μα ψφάρι ακόμη την πέμπτη και συντηρεί τους εκβιάσματα". Οι εκπροσώποι τίνουνται τότε σε απόκοντρες θωματικές κλίνικές από τις των λυσσών, από γιατρούς που τις διεκπαιρούνται κάτια από αδέστικες συνθήκες και ιατρικές φροντίδες, πάνω στις "τρωκτές πλέον άμεινες προκλήσεις". Δεν πιστούν λίγες οι φορές που κοπέλες (οι περισσότερες τοπάγανες) είναι πεθανεί κατά τη διάρκεια της επιβήσης επειδή υποστεί σοβαρές βλάφες στην υγεία τους.

Σε ένα μακρό κόβετο στον οποίο στην Αγ. Φανουρίου, βρίσκεται από τον κεντρικό της χώριτσο το επαλλαστικό οργανωτικό θύλεων "Η Αγία Τράπα". Μέσα εκεί, οι μοναρχές, ασκούν το φιλανθρωπικό τους έργο πάνω σε μακρά κοριτσιά που ζουν εγκληματικά, επιβάλλοντας τους μοναστρικούς ρόλους των αδερφών της προσευκής και εργασίας. Οι κοπέλες παρακαλούνθηκαν τα μοναστικά στα δημόσια απολύτια της περιοχής και ως "επιμελούντο" συνεχίζουν στο γηραιότερο Λαζαρετό, αλλά αυτές είναι ελάχιστες. Το μέλλον τους συνοφρύεται με εξης: ή θα "αφερερθούν" και θα πάνε σε μοναστήρια ως μολύβρια ή θα παντρευτούν κάποιους από τους θεοσεβείς και καθηυτήρες κεριών (συνιδές πλωμαριένους), που στηρίζουν το ίδρυμα με τη δύρες και την παρουσία τους στις δραστηριότητές του. Οι μοναστικοί κατανανούσιοι και το κυδιό των οποίων αγοραστούνται σε βάρος των κοριτσιών, ενώ αλλιώς πως δεν αποσύλλετε ποτέ τη γεννιάδα, δεν έχει ποτέ την επιδοτούσια των θύλεων στηριζόμενην μαζί, πόσο μάλλον την εκλεγμένην εκπροσώπων τους.

Στις 8 Μαρτίου (ημέρα της γυναικός) του 1993, αναρριχούμενοι και αντιεξουσιούτες από τις περιοχές που προστίθουν σε ολύγοβρα κατάλληλη του πορνογραφίας "Αντινέα" στη λεωφόρο Λασίτσα, διέπιπραγμα τη λεπτομέρια του, έσπονταν μικροφωνικά στην είσοδο του και πορταράντων κείμενα στα δημόσια αποτελέσματα και τους περιστούσες, με πρόταγμα της "οαμπολόρια της καθηυτότητας των επετέντων διωρών από τη γυναικό". προτάσσοντας τη γυναικεία αλλά και τη συνολική παννυχία απελευθέρωσης. Ανακοίνωσε, συγκάρημα και προβολή τανός για τη γυναικεία ζήτημα. Επέφερε το τοοντάδικο όπως μετατρέπει σε μαζαρά στην παλαιά πόλη που φιλοξενεί γνωστά εναλλακτικά στηριζόμενα, εγκώρια ή τον εξωτερικού και συντόνως πικάντικα διοργανώνειες εκδηλώσεις απεριφρόνες στον Γκουουγκούν και το "λαό της τούντας".

Στις 8 του Γενάρη που μας πέρασε, στη διοικητική περιοχή των οδών Αγ. Νικολάου και Αρτης στο Ταύρο, στη μία η ώρα το βράδυ δολοφονήθηκε με καραμίνα η Αθηνά Παρθένη από τον Άγιο Αλεξανδρόσουλο. Όποις συνέγεντό, δράστη ή θύμα διαπρόσυπτος ήταν ο οποία είχε τελείωσε πριν από εξά μήνες πρίντο. Ο δράστης επέμενε να επανασυνδεθείν και πολλές φορές είχε απελύσει την κοπέλα, η οποία πάλια είχε υπόβαλλε καταγγελία σε βάρος του, στο Α.Τ. Ίλιου.

Στις 31 Ιανουαρίου, μια πλωμαριένη γυναικά με βάρες ομορετικές βλάφες από το σύζυγο της, κατέφυγε στο αστυνομικό τμήμα των Αγίων Αναργύρων. Η γυναικά ήταν κτυπημένη δάσκημα και ο σύζυγός της την είχε ακολουθήσει μέχρι το τμήμα και την παραρόμενε για να βγαίνει. Παρ' όλα αυτά, οι αστυνομικοί αρνήθηκαν να τη βοηθήσουν όπως και να την συλλάβουν γιατί "έπρεπε πρώτα να κατατεθεί μανιάν" και παρέπεμπραν την τραυματισμένη γυναικά στον εποιγγελέα, θέλοντας να την ξεφορτώσουν. Η ίδια όμως πήγε στην εποιγγελέα Μ.Κ. η οποία κάλεσε αστυνομό και ακολούθως εδώσανε εντολή "το σταλάριθει το σύζυγο της παδεσσούς κακής και τη στεγάνησην αι αποτυγμοκινού τηλημετρία στη πατερηγοροφή". Λίγες μέρες μετά καλέστηκε από τη γυναικεία στρατιωτικότηταν απεγκέντρων διαμαρτυρίας έχει από το αστυνομικό τμήμα και ακολούθως μακρή πορεία στην κεντρική πλατεία των Αγ. Αναργύρων.

Διπλό στο εν λόγω τρίμα, στη λεωφόρο Δημοκρατίας, έχει ανεξειδεί εδώ και ένα χρόνο περίπου, πλαντήριο αυτοκινήτων (carwash) αμερικανικής προδιαγραφής. Η διαπεράστα του έγινεται στο είδη της ντόμες ή μετανάστας που ζουν στις περιοχές παρα, πλέοντας τη συνειδητότητα των πελάτων, δινοτάς τους την ευκαρία να απολαύσουν της θηλυκές παρουσίες να "κινούνται" και να περπατούνται σε ζέλιο το αγαπημένο τους αυτοκίνητο.

Είναι και τα "μαρ με γυναικές" από το ανατολικό μπλοκ, που έχουν πληθύνει υπέρρεμπτα τα τελευταία χρόνια και γερίζουν τις γεννιές και τα απόρετα στενά. Πίσω από τα φύλη τους τζάμια, μακετά γυναικεία "στιντροφίδι" προς εκπόνηση των ξαναμένων ελληναράδων. Και δεν ξενίσεται ποτέ. Συντίθουν τη πάσα, μαζίνιαν αι αιθούσες, να επλούσιευν την βαρβαρότητα, να τις δεσκούνται με φυσικούς, έστι έπως την έπων πάλι από μακρές πλευρές. "Αυτή είναι η θέση της γυναικός, υποδεστητή από τη θέση του ανδρών", τη σταταριστική κλιύλας αρατές ή αόρτες καθημερινές διεκρίσεις.

Μέσα σε αυτήν την πραγματικότητα υπάρχουν ρόλοι για δάλες και για όλους, αρκετοί να μη έχουν τις δομές και την ουσία της ανισότητας, να μην κλωνίζουν το πατριαρχικό οποδόμημα από τους κόσμους. Υπάρχουν όμως και ρομμές, ανήρωιοι και συνειδητοί που ασφαλίζουν μέσα στα υπάρχον, που αναγνωρίζουν, συνδέουν, αποκαθιστούν, διώνουν και συνειδητούν την κατασκευή. Που αρθρώνται και ορθίζουν αρμάσεις, που επεξεργάζονται επιθέσεις και ανατροπές, που δίνουν ράλες για να απελευθερώσουν και να απελευθερωθούν, μέσα σε ένα καθημερινό πόλερο που φαντάζει -βελτιώνει ή μη- αόρτος για πολλούς.

(με αφορμή μια από τις γένοτες της γυναικός που δεν είναι πιο νέα αλλά παρα την επιτελεία της)

Οι ΜΑΚΑΚΟΙ & Οι ΝΕΝΕΚΟΙ

Η ζωολογία στην υπηρεσία του Μεγάλου Αδερφού

Δεξιάσσει στην "ημέρα" της 4 φτιέφορτ για μια επιστημονική έρευνα αμερικανών επιστημόνων αναφορικά με τη πλαισιωτική "συστημάτων επικρήπτων" στις κοινωνίες των μακάκων (μέσος πεθάνου). Ανάμεσα στα απόλιτα οι κρανιώτες αναστοιχά "αποδικάνειν" τη "φυσικότητα" της αστενόμενοτος (από τα ιστικότερα αριθμικά), τα ως αυτή ίδιας "κοινωνικότερα" τα μέτιν της αμάδας, τα οποία έφεραν σε σημείο "να πάσχουν και να κατακτήσουν" περιοχές από τα μέτιν μιας αλιτίν αμάδας όπου τα ιστικά αριθμικά, εξίτην, και απόλιτα έτσισαν επιστημονικά και επρόπτεια. Η απόφαση αυτής της έρευνας είναι ενθεωρακή: "Η μετέπειτα μας καταδικώνυμος δει την αστενόμενη ασάνη μια συστηματική επίθρωση στην κοινωνική αριθμούσιαν και στον φρόνο που τα μέτιν της αμάδας κάτσουν δέκτων". **Δ**ανοικούνται εποικιακά επιβίωσης και καρροσίας. Βέβαιοι οι πονηρικοί αναγκώντας των συντακτών του άρθρου και των επιστημόνων δεν σπαστούν στην κοινωνία των μακάκων απόλιτα υπεισέρχονται και στην ανθρώπινην. Συνοποιούνται τα συνθήκησα επικρήπτων και αστενόμενων. Δεν ονται κοινωνικές κατασκευές απόλιτα φέρουν τη φυσικότητα μιας κοινωνικής αναγκαιότητας, που την κουβαλάει αυτούσια μέστια στον μακρύ "εβδομάδικό μας κρόνο".

Δεν απορεί για τη πόρισμα. Ούτε για τις ακροβασίες των κρανιώτων. Δεν ονται μακάκοι ότι οι έρευνες στις κοινωνίες των σύγχρονων δημόσιων χώρων από το κυρίωρχο και γενικευτικό "ανθρώπινο βίδιμα", οι συνήθειές τους μεταφράζονται ανθρωποποιητικά αποδικάνεινας για απόλιτη μαραφάση στην πόρισμα των "τύπων μας" (γενικευτικά και πάλι) συμπεριφορών και σε προβάσιμη τα ίδια τα ίδια είναι κρυψαίνου, που πάντοτε αδύνατο μέστια από την ανθρώπινη μετά. Πέρα από αυτό δύναται, υπάρχει μια στηγανωμένη προστήση σφραγίδας των πόντων μέστια σε αρχαναποιητικά πήδασα που θέλει ο πατέρας των στηγανωμένων αποτελέσματων **Δεύτερον**, ο οποίος αναστοιχά συμπληκάει στη θεωρία του, τη κυρίωρχη πρότυπη σύγχρονης δημόσιας σκάψης. Έμμερα, στην ποστή των γονιδίων και της γενετικής, του "πολιμορφισμού", της "εξατορικευτικής" των συμπεριφορών με βάση το γενετικό μήκος, ο μεγάλος ποτέρος φοίτεται να "απεριφένεται". Κι άριστη δεν είναι έτσι ακριβώς. Ο "ματαρόβημος" των επιστημόνων αναστοιχά προκαταλαύνει τη Μεγάλη Θεωρία σημείου για τους επιστημόνες της "οικογενειακή κατία", οι κοινωνικές σήμειες και συμπεριφορές, δεν ονται ποτέ η ανικανοτική προβοτή του κίτρινον μούσου του πληθυσμού... Ο κόσμος των επιστημόνων θυμάται τον κόσμο των αριθμητικών:

Ευτίς απόλιτης δύνασης, πως οι μακάκοι είναι κάποια συμποθέτοτα χωρίς διάκονο, η οποία σουν σε υπεροπική κήλιστα, τρέφονται με καρπούς και δεν δέρουν τη πάνη την πελατιναρία. Οι νεονέοι από την αυτή, είναι κάποια γλυκώδης ανθρωποβιτή με θεϊκές σπαθίδες, γαλούς σε αιματηρές κρυσταλλικές, τρέφονται με κομμάτια

ΤΑΞΙΚΕΣ ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΕΣ

Γιατί επιτέρεβον τα χαρούγελα στα χείλη των εργατοπατέρων; Συμφωνα με τα επίσημα στοιχεία που παρούσιασε το επιπλομένο με ΓΣΕΕ, υπάρχουν μεγάλες αιδημένες είδηση συμμετοχήστες των εργατομένων στις εκπολικές διαδικασίες των αριστονομικών και των εργατικών κέντρων (με ένα μέτρο όρο αιδημένης των μετίν στο 15% πανεπιστημιακό). Μέσω της έντιμης κοινωνικής ανασφάλειας και αιδημόνευτης απώλειας θέσεων εργασίας, τα διπολήματα συνδέονται επιφέρουν την υπεράρχια της διάκυπτης δυσαρέσκειας (κι όπως ήδη οι ίδιοι οι εργατοπατέρες "είναι η τελευταία ευκαιρία για την κοινωνική επιβίωση του συνδικαλισμού").

Την ίδια στιγμή που οι αριθμοί των μετίν μεγαλύνουν, ο βαθμός απόδοσης του κρατικού διοικητικού αιδημένειται με υπερβελτιωτιστικό ρυθμό. Διεν πρόκειται απλά για μια ταξιδιώτης "σταχτοφέρνεια" απόλιτην βιώνουν το μαθητικό επίβασμό στο πατέρι τους. Είναι ότι τα συνδικάτα συνεχίζουν (και επίτινον πως θα συνεχίσουν) να μονοπωλήσουν τη κοινωνική ενδιαφέρον γύρω από τις εργατικές διεκδικήσεις. Η χειραγώηση και τα διπολήματα, προσπερνούνται από τους μαθητώντος στο βαθμό που αυτό ταξιδιώτη, δεν είναι ποτέ η μοναδική ποσοτή που "έχει" για τη διεκπεραίωση του "άμερου συμφέροντος" τους.

Η δράση ενόντα στο μοντελικό επίβασμα δεν μπορεί να προσπερνεί αυτήν την ταξιδιώτης "σταχτοφέρνεια". Στο βαθμό που η πλέοντας των αριθμητικών αιδημένων, ο πόλος των εργατοπατέρων θα αιδημένει, εκπονούνται την κοινωνική δυσαρέσκεια. Στις μέρες που έρχονται θα τους βρίσκουμε διάρκεια μπροστά πάσι. Και εκεί πρέπει να ξαναψημένεις τις απονήσεις μας. Να μην τους δώστομε αύτη την αιχμαλωτική ευκαρία.

ΑΒΑΔΙΣΤΑ...

Ηαγγελία αυτή βρέθηκε στη

χρυσή εικαρία και γνώστει υψηλή περιμετρόσημη. Οι υποκύθινοι του προεργάσιμων σύγουρα θα οκουν το ακίντοντα επικείρυξη που απειλούνται από ευηλίκες και από ευηλίκες αριζόνης αυτούσια τις πρόβλημα των δεύτερων. Βέβαια, οι υπειλύνται ευηλίκες που θα δικουούν να πάρουν τη θέση των ποντιών των κρυσταλλικών δοκιμών δεν μπορούν να αντιτίθενται από ποιητικά απόλιτη πέραν της δεξιότητας των γενικών αποκατότητων "δύορων".

Κι αυτή η δεξιότητα έχει "ποιότητα" και δείχνει να είναι συνδέοντας την ανονθεύση.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ υψηλές ανθρες και γυναίκες, ηλικίας 18 μέχρι 55 ετών, που δεν καπνίζουν η καπνιζόντα μέχρι και 5 ταχόρα πρωτότυπας, για συμμετοχή σε κάνικλα δοκιμών, φορέας για τη δερματική σέριζη και χρόνια στηγανωμένης διατροφής, με διετά η αριθμητική επιτημάτωση. Οι διδακτικές περιβάσεις παραδίδονται δύο ζωηρές (το Άλγερ, το Τυνησίο και αριθμητικά πρωτότυπα για την ανθρωποτική συμμετοχή). Τα πλατφόρματα επαναλαμβάνονται με την καρδιά της

ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΚΗΠΟΣ

(μετα πυρήνικα)

Ti είναι αύτη η ανοικογούσα πρεσβύτερη που κάνει πάντα τους δικαίους πιεσμόντας (με αποκρόφηση τη δηλώσης του πίστωτρού για απερίστριψη των ΗΠΑ από το πετρέλαιο, στις αρχές Φεβρουαρίου), τις αρνητικές, σκότω και τις περιεκτικές επορίες να μήδουν για την ανάγκη στρατής στη "εναρμόνιση μαρτινών ενέργειας"; Μήνυμα ελαφρύποντα την απολύτως αποτελεστική της Greenpeace;

Η απίθετη κρίσιμη αίσθηση δεν είναι σήμερα που αγγίζει την καταστροφή του περιβάλλοντος από τον επιζητόντα καπιταλισμό. Είναι σήμερα κλιμάκιση του κυριαρχού μοντέλου. Η ενέργεια (και οι αποτάξιμοι πόροι της) θίλωσε πήλιον σε πρωταρχία και διανέτεσται από τη μέρος της κυριαρχικής αρχούσα, με δρόμο πολιτικού. Κανέλι πήλιον δε μήδε για την ενέργεια κυρίς να μήδε για "ενεργειακή ασφάλεια" και "αριστερή αποθέωση". Ο αρρόβος ευρωπαϊκός επίτροπος Πίπερης το δικαίωσε: "οι στόχοι είναι τρεις: ανταγωνισμός, διεύρυνση και εξεργάσιση της προσφοράς" (εφτυ. πλήρηστα 4/2/06). Για να συνοικίσει πλέον κάτια ήγουνες πως απέδικε να καταστήσει την ενέργειακή ασφάλεια "άκητα των διεθνών στάχτων της ΕΕ".

Η ριτορεία για πρότυπη ενέργεια δεν είναι πάρα πορειώθηκε για τα αυτά των πρωτοκαστικών υπόκουων. Υπόρκια με δικαίως καραυγύλησαν των πρωτοκαστικών, στα να παστούν σε μπορούν να κάθουν τα "προνόμια" τους, κυρίς στην απορίτητη ενέργειακή ποίηση με όλες τις συνιστατικές ποίησης, στρατηγικές, περιβαλλοντικές. Η πρόσφατη κρίση με το ρωσο-υκρανικό φυσικό αέριο (έπρια από τις γεωπολιτικές της προκεδότες και των ανταγωνιστών) και τη καραυγύληση των αγώνων του περιβάλλοντος πάγκος ποτύ κατά το ρότο τους και στις αυτές την ταρέα. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο ποτόν γίνεται στη σήμερη της πλανηταρίου και της ενότητας της παγκόσμιας ενέργειας της ΗΠΑ, την Κίνα και την ΕΕ (με τη Γερμανία να σπάει το πρόγραμμα αποκυρτικοποίησης της κίρας που είχε σαν στόχο το κλείσιμο των πυρηνικών κρυσταλλών με το 2020). Από κεν και πέρα σι εναρμόνιστικές μαρτινών ενέργειας δεν είναι πάρα με πρότυπη γερμανόριτση καραυγύληση (εβδότον, οι "ανανεώσιμες φυσικές πηγές ενέργειας", απότι μορίουν πηγέριο από τα πηγείν και το πετρέλαιο και τις καύσιες περίπτωση δεν είναι φελικές στη περιβάλλοντος στον μήδη τουλάχιστον για μεγάλες μαρδικές παραγωγής). Ο ευρωπαϊκός επίτροπος οικονομικών Χοσέ Αλμεντέρος πριν πήγε καρό πως "η γερμανότητα της πυρηνικής ενέργειας από τους ευρωπαίους θα καθιναγμούσε με αποκανίδιο". Κατηγορίστηκε απόντυπη, πυρηνική παρά την ασφάλεια.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ &

ΠΑΤΕΙΣΤΙΚΑ ΑΣΙΩΜΑΤΑ

Από τη σπουδαία στοιχεία που, στις 16 Γενάρη, έβασε στη δημοσιότητα το υπουργείο Διπλωτικών Τότε για το 2005 και αφορούν την κυκλοποίηση σε όλη τη χώρα, οι ανθρωπικότητες αιχμήτων κατά 19% Έγιναν 132 αιχμήσεις και 128 απόπειρες, συναγέρθηκαν 286 δρόπτες (195 πριδιαποτοί και 91 απλούσποτοι). Αύξηση της τότε του 4% σπιραδών στις κιτώνες και στις διαρρήγεις και συναγέρθηκαν 7.311 άστρα (5.291 πριδιαποτοί και 2.020 απλούσποτοι). Αύξηση κατά 9,4% παρουσίασε και η αεροπορική ακταιώντων. Σε 395 περιπτώσεις που εξηιδαπέπονταν συναγέρθηκαν 402 πριδιαποτοί και 269 απλούσποτοι. Όσον αφορά τους βιοτούς, σπιραδώντων 177 περιπτώσεις και 71 απόπειρες το 2005. Από αυτές εξηιδαπέπονταν 176 και συναγέρθηκαν 134 πριδιαποτοί και 69 απλούσποτοι (Επειθερμοτικά 17/105).

Δεν κρεάζεται να κάνουμε μαθητικές αναγνώσεις σε ποσοτάτη του πριδιαποτού και απλούσποτο πληθύσμου, μα και αυτά που δεν σηματίζει για τους "νοσοκοματίους" είναι ότι, τελικά δια στόχους της ίδιας της "αστιναμίας τους", η ασφάλιση τους απαιτείται περισσότερη από τους πριδιαποτούς πορτ από τους απλούσποτούς. Δεν υπάρχει κανόνισμα που μεμβασισθεί σε το γεγονός αυτό θα μπορούσε να εξηιδαπέπονται την ρεαλική αποθετική μικροστοιχία, μα καν αύτος δεν να "αποφεύγεται" με κινητό το κοινωνικό σημείο, στα οποία τελικά αποβάλλεται σε ότι δεν είναι αποδοτικό άλλητα. Προσφύτης τακτική είναι να ανεκμιστεί την κανονιόργανη πρόσφορα κοινωνική έννοιασης σημεία στα οποία και επαναστηρώνεται, σε μια διαρκή διαδικασία αναπαραγύνεται του εαυτού του. Όταν βέβαια ακύρων κάθε δινοτάσσεται για την ανάπτυξη πειρατικής πολιτικής επειρηγοτούχων μέσα σε μια συγκεκριμένη, γίνεται επέκτητη ειδοποιητικής [ασφαράτης] του πότου "δεν θα γίνεται ήγιενα ποτέ αίφαντα", που οι των πραγμάτων, μα καν με τις "αβέβαιες" δεν κρεάζονται αποδειξίς, απερικύντων την πολεική κατά την πράξην πειρατικής αναγνώσεων.

Το πρόβλημα, ωστόσο, συγκεντρώνεται στην κρατική προστήπτη ύψης από την κυκλοποίηση, προστήπτη που αναγκαστικά θα αναδιπλασιεύεται, καθώς ο προπούνδρος εναντίον των μεταναστών πάνω, είναι και πρότεινε να συνοικίσει να είναι πιεσμένα τα δύο καρκινικά επίπεδα.

ΕΠΑΙΤΩΝΤΑΣ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ
ΤΗΣ "ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ"

Y

στρα από πρόσωπη της υπουργού παιδιάς Γιαννάκου, φιλίστικες και καθηρώθηκες από τη Βουλή ως "τηρέα μητρώων των θυμάτων της τρομοκρατίας" η τρίτη Κυριακή του Ιανουαρίου καθώς έτσι. Είστι το μηνύμα σαν μάρκα παπούριού, εθνικοραστικών και της στημένης κυριαρχίας γκρούπας την "ΛΣ ΕΔΩ", θα πάρουν πονητήδωμα οφείλεια. Είναι κάτι σαν τον απλούστατομό που δεν δικαιούται, απβάθυτα.

"Πλευραρδόβοτα ιδιαίτερα πολλά συνδιασμένα με στοργές αστυνομικές πάτεται".

Από αυτή και πέρα, αδιστημένηταί είναι η τοποθέτηση που έχουν οι Φύλτες Κουβέρτης, εκπροσωπίνες των συνασπισμών στη συζήτηση για την ψήφιση της συγκαριέντης τροπολογίας στη Βουλή: "Όλοι είμαστε εναντίον της τρομοκρατίας. Όμως, ποτέτες δε με αίσιο πρόγραμμα είναι δυνατόν να ανακατέστη τη μητρώη και να ενισχυόνεται διεθνέστερα κατά της τρομοκρατίας; Αυτό είναι λιαρωσμένητα δεν μπορώ να ανατίθεμαι, ποτέ σκοπιμότητα εξιτηρίας αυτήν να ρίψωμε. Φαντάζετε πως ο συνασπισμός (της ριζοσπαστικής αριστεράς) έχει αποκληρωμένο απέλιο κατά της "τρομοκρατίας" και δεν εξαντλείται στα νεοφεντιζόδερα πυρακωματα.

"Συμποτέτες μητρούστε στη λίστα, βουλεύτες στην Αθήνα, εγκρίνετε..."

ΧΩΡΙΣ ΣΧΟΛΙΟ

"Ένθυμες όπως αιστή, που στρέφονται εναντίον εκβιβαζόμενων και καταδικώμενων αντρεπέτων της κομματικής βάσης τους μητρώων της δημοκρατίας μης διεύρισκαν και στη σύνοια των κομματικών επιφύλων. Τα καρδιά περίπλεκτη πάντα, δεν θα περάσουν τον στόχο τους, να υπονομεύσουν τον κοινωνικό διάλογο και το κήρυκα συνειδότων που δεν ανδυκτούν το τόπο τους".

Ανακοίνωση του Συνδέσμου Εθνικών Βιοτικών για την απίθανη στον Πολιτικουμένου. Πολλά, κοντά φίλες...

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΤΡΟΜΟΣ

διάδειξ στις ΗΠΑ

Στις 20 Ιανουάριο, το FBI εξέδωσε μια θίστα 12 υπόπτων για δικάδες κακουργήματα -που επειδόμενον καθίστανται αφορούν αυτό που αναμίσταται από τους γεωπονικοφόρους, "οικο-τρομοκράτες". Η θίστα αυτή καθηγητήρια διευρύνεται είτε με νέους κατηγορούμενους είτε με συνόμια "μαρτύρων", οι οποίοι ναι μεν δεν κατηγορούνται απλώς στην κατάθεση τους για τα αδικήματα μπορούν να κατηγορηθούν (αύριαντα με το αμερικανικό δίκαιο δεν μπορούν να αριθμηθούν την εξέδωση τους από το μασοπονικό δικαστήριο, γιατί αυτό ιστούται με δριπλοτη συνεργασίας και αυτόματα ποικίλοτη φυλάκιση τους). Τα αδικήματα αφορούν Εμπροστικές κυρίως επιθέτως εναντίων διάφορων επαρχιών και κρατικών υπηρεσιών που "διακαρίζονται" τον φυσικό πλούσιο (επαρχίες Βαρύτας, πλησιαροποραγμένης, βιοτεκνοτογίας, φάρμες μεταβιταγμένων κατ.).

Το "κυνήγι μαγισσών" και ο "Πράσινος Τρόμος", όπως όντας αναμαζεύται από το κίνημα απληθεύσυνης η υπόθεση αυτή, δεν έχει ποτέ ένα μόνο σκοπό: την εξόπλιση του κατατεκμητικού εθνικού πολιτισμού από τη μακαριότερη εθνικού-διορθωτικής εργαγγελίας από τη φέρνα στην επιθύμηση που τη αρρέστε. Είναι γνωστό εβδόμην πως, οι υπεριτανικές σταροφοροφίες πρέπει πρώτα να προαγουστεύονται και να επεδωμθούν από τα ρεγκοπατικότερα κομμάτια των ντόπιων κομματιών. Οι ΗΠΑ όσους μα δικαιούται εκάρια και επιτρέπει στο αιστή, ποτέ πριν και από τη δεκαετία του '60, όπου οι πολιτικές αυτές διαυρούνταν στην περίβολο Βαρύτο. Στο επόμενο ταύτων του Σαραντάτ: Βα πιθήκη αναθητική παρουσιάστηκε την υπόθεση από και την δρόσισην ενάντια στο βιοτόπιο της φύσης. Για περισσότερη επιμέρυση σκακά με τις διώδες, στο Μετρό:

www.azeef.org, www.earthfirst.org,
www.spiritoffreedom.org.uk, www.ecoprisoners.org,
www.supportirod.org

ΣΤΡΑΤΟ-ΛΟΓΟΙ

ΤΟ

"Βήτο της καίστια συνδιόδους του Σ.Ε.Κ.", σύντομά
αρχές του 2006 μεταξύ δύοντων αποβούτων καρέμαν
αναφέρει σε πορτόγραφο με τίτλο "στρατοίσογκλες νίναν μεθίν":
"...Το 2003 με την έρευνη του ανταρτικού κινήματος
κερδίζει πάριου 500 νέα στρατοίσογκλες, από τις οποίες
πολλοί πάνα μόδης. Στη συνέχεια είχαμε διασκορπίες
να κρατήσουμε και να ανανεύσουμε όλο αυτό το
καρφίδι. Όμως είναι μεγάλοτε να τους ανανεύσουμε
όλους για το 2006 και να στρατοβούτσουμε φοιτήσες και
κρυσταλλούνες αλλά μόνο από το ανταρτικό και τη Γένοβα,
αλλά και από τους δεύτερους μας στους γρυαστακούς κύρρων
και τις σκοτίες".

Η γήικήδης γήικήσα των απομαρτυρών του αριστεράριου
αναβούτεται τις αποτικές του. Το "ανταρτικό κίνημα"
αποβούτεται και επαναπροσδιορίζει τις στοκέσσες του στη
μάρτια των καρκασμάτων της χαρουπιάποτα και της κραμάς.

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ

ΕΚΒΙΑΣΜΩΝ

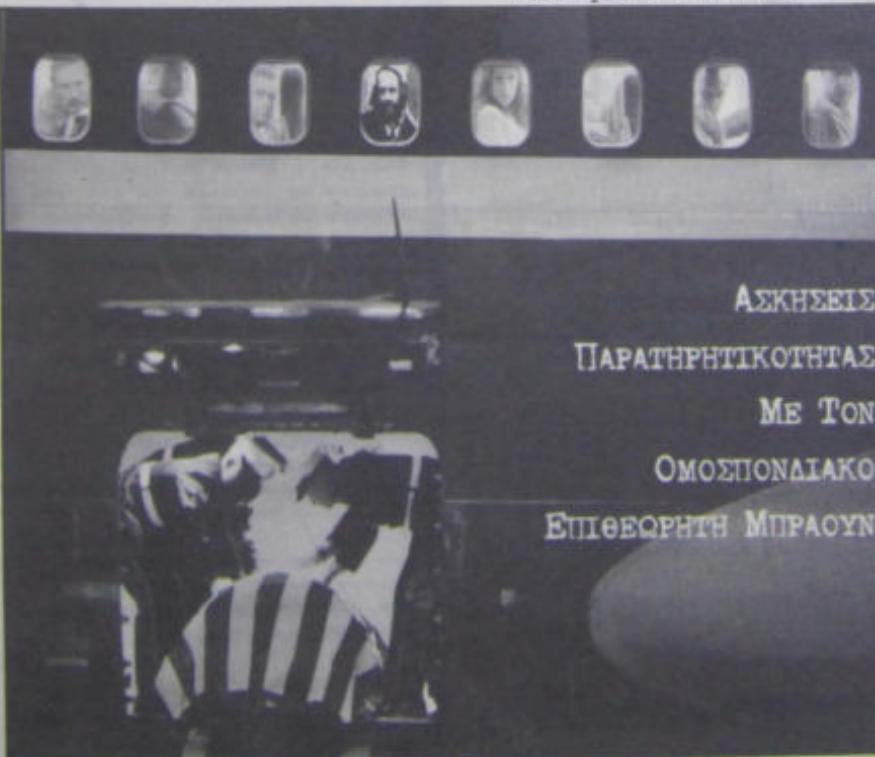
Σ

ε διαφημιστικό φυλλάδιο που προβλέπει στον περιορισμό
μας, ιδιωτική αίτηση φροντιστηρίου κατά τους "απόδοσης
να μέθουν γρήγορα την ΕΛΛΗΝΙΚΗ γήικάσσα και τα πάροντα -
δοι θέλουν πιστοποιητικό Ελληνομάρτυρας". Μάλιστα το
διαφημιστικό αυτό φυλλάδιο προσφέρει "μείωση διδάκτρων
σε όποιουν συντάξεις δίπλων αριστερής του".

Οι νέες "μεταναστευτικές ρυθμίσεις" του ελληνικού κράτους, με
τις πραγματικές προϋποθέσεις για τη νομιμοποίηση των
μεταναστών (πιστοποιητικά στίγματάδες κ.ά.) δροκοτάνε να
συνανθέσουν στη νέα πεδία τα ντόπια αριστερά. Το βεσσαλικό
των μεταναστών θα συνεχίσεται και πέρα από το ίδιο. Οι
εκβιασμοί θα επεκτείνονται στη σφαίρα των
αποδείξεων της γηικάσσας του "ελληνικού πολιτισμού".
Ποιός μετανάστης θραύσει; Ή λεβέντη να τα σε κοβετεύεις
διορκούς ομηρίας ή φόβου για τυχόν απέλασης και δεν θα
επικύψεις από τις προτροπές ενός σίτονο φυλλαδίου;
Τελικά αυτή η "πολιτικοποιημένη" της διπλωματίας που
εξαρνίζει κάθε άνευ διερρογισμένα, για δίπλως "κοστίζει πολλά",
και για δίπλως "κερδίζει πολλά".

Το φέρετρο του νεκρού αμερικανού πεζοναύτη Τζέιμς Κάθι μόλις έφερε
στον τόπο προσφυγιάς του, στο αεροδρόμιο Ρενό των ΗΠΑ. Στις
αποσκευές, με το αεροπλάνο της γραμμής. Οι επιβάτες δεν έχουν ακόμα
Άλλες τις σύννεις τους... (εφημ. Τα Νέα στις 18/2).

world press foto 2006

Ποιος
σκότωσε τον
αμερικανό
πεζοναύτη
στο Ιράκ;
Ποιος είναι ο
μυστηριώδης
επιβάτης της
πτήσης 312; Τι
γνωρίζει; Από
που έρχεται;
Κατά πρετήματα
που γνωρίζει
ενούσιας
απαντήσεις...
Βοηθήστε τον
επιεργήτη
Μπραούν να βρει
το δολοφόνο
ανάμεσα στους
επιβάτες.

QUIZ

του τεύχους ΙΣ

**ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ
ΚΑΙ ΕΜΠΙΕΤΟΣΥΝΗ ΣΠΣ "ΤΑΣΙΚΕΣ ΗΓΕΣΙΕΣ"**

Ο κράτος στις 21 Φεβρουαρίου καταστρέψηλος τους
ιδίους του τους νόμους κινηρούσσιας πολιτικής επιτρέποντας
την καταπράξιαν παρά όποιο που η απεργία τους (για πρώτη φορά
μετά από πολλά χρόνια) δεν κινηρίζει παρόντας και
καταστρέπει. Δεν είναι η πρώτη φορά που το κράτος
παραβάται τους νόμους του αποδικούντας το ρόλο
αυθετικών (κράτους και νόμου). Στις 22 Φεβρουαρίου
καθίσταται συλλέγενταν στο Λιμάνι του Πειραιά. Την ίδια ώρα
που πήδησε "τρόπτευταν" για να αποπειρεύεται στην ακτή
Ξαφίσιου, το ΠΑΜΕ οργάνωντας συναυλία στην αίθιπη πλεύρα,
στον Άγιο Διονύσιο, μπροστά από το πήδησε Ελευθέριος
Βενιζέλος. Τα γεγονότα στις ακτές Ξαφίσιου και του
αποκεντρωμένου κεντρικού αρμοδιότητας του Πειραιά είναι γνωστά (βλ.
και "νία από το δρόμο"). Το σκάριο αυτό θέλει να κάμη με τη
στάση του κόμματος (είναι είδος του κόμματος). Την επομένη 23/2, η
μόνη αναφορά του Ριζοσπάστη στα γεγονότα είναι με
παρόρμοφος στροφή από το ΚΚΕ διεκδικείται τη θίση του από τις
"Πήγες δεκάδες" της πρηγούσαντνς νύχτας. Την ίδια
μέρα, ακούσθηκε η απόφαση της ελεγχόμενης από το ΠΑΜΕ
νομικής συστονιδίας για πάνω στις απεργίες και στην ανακαλούμενη
βραυδοβούσα περί νίκης και "ποιτεύεις
παρακατατήκτης για το εργατικό κίνημα" (ριζοσπάστης, 24/2). Μια
από τις ίδιες βγίζει. Εκείνηνητού του αγώνα τη στήμη της
σύνονται και τις γενίκευστις του. Διότι νίκη δεν είναι η
κανονιότητα των όποιων απηγμάτων, αλλά η πρόκληση πολιτικού
κόστους στην κινηρίνωση, η δημιουργία επιτυχίων, η ανέντας
πολιτικής υπεράσπισης και της φυρτωτικά. Διότι, ως γνωστόν, η
μόνη απόντηση στην επίσηση της αριστούργευσης είναι η ενίσχυση
του κόμματος και η "απίστημι συστακεύσιμη". Ως τότε, η αστική¹
νομιμότητα μπορεί να κοινάται λόγων και να μας δείκνυι τα
δύνατα στις...

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΟΥΝΤΑ
ΚΑΕΣΤΟΤΙΚΑ ΔΟΧΕΙΑ

οι περιορισμοί των αποκύπ κλεψθέρων, δηλα
του δικαιώματος της ελεύθερης έκφρασης,
απεριόριζοντας την ελευθερία του τοπού και του
δικαιώματος συνάθροισης και συνεπαρχίας, ο
πορειώσεως της εγκαταστάσεως των εκινητρικών,
πηγαραφικών και μηχανικών επικοινωνιών, η
διανομής κατ' αίκονα ερευνών, περιορισμός από χρήση
καὶ κατάσκοπον περιοντών νομιμοποιούντα πέραν
των σύνων που βάσουν αθέτη στεγνού γύρου.

Όπως δεν πρόκειται για δημόσιες του Βουλγαράκη, αδες του Πατούλη μαρτυρεί αύτες όποιουιδήποτε υποκριτική ή πρωτότυπηργία της πατέλης μας. Και αν οι δημόσιες αυτές φονείς δε στημένωνται πάντα πρωταρχικής παραγόντης δημοκρατίας, γνωρίζει το 1933 μετά τον εμφράξιο του Ράβεντονι. Από τον Στέλιο,

ΦΑΡ ΟΥΕΣΤ

Στις 16 Γενόρη στην εθνική τράπεζα που βρίσκεται από την Σούδηνας πραγματοποιείται ένοντη γένοτσια. Το όντο που συμμετέβαν σε αυτή αποκωνίζεται με τα χρήματα και κάπου ακόλου ένα στριού.

Τα γεγονότα είναι πλο-πολύ γνωστά. Κατ' αρχήν, ένας πλήθις φύλακας, στο κυνήγι των „αποβιβασμένων“ χριστιανών στην τράπεζα. Σε μεγάλη απόσταση από την τράπεζα, έρχεται σε αντιπόσει με τα παρόντανά στοιχια και τραυματίζεται. Το μήτρα για την διάσωση των χριστιανών, ακολουθούν δύο ειδικοί φρουροί. Αυτοί αφού αθεράξουν τα όπλα των ανεξέτακτων, τραυματίζουν έναν καταδικωμένον, και ανήμπορο πλέον των βλακοπούν και των αυτίσματων.

Από εκεί και πέρα, ανατίθενται οι προπομπούδιστικοί υποκαταστού του κράτους. Ο συλληφθέας εντάσσεται στον χώρο των αναρκικών καθήσ και δύοι οι καταττούμενοι. Το **ιδιωτικό** πετούργια περίφημα και στους κακούς καιρούς του δημοκρατικού αποτύπων. Τα ΜΜΕ ενώ πρωτογονοί των φρουρών (και ταυτόχρονα μηρικάζουν τα περί αναγκαίωτες της "αστράφτειας των πολιτών"), περιλέγεται στα ψήλα τα καταθέτους που ανέβαραν πιο από τα δράστη προβολούσαν στον αέρα και αποστημάτισαν τον αρθρό των σφαριών που αφεδρίστηκαν τα υπρετακά περιστρόφη των μπάσουν, επιχειρούν να βιάζουν το έδαφος για την απόσταση της κοινωνίκης συναίνεσης. Ανό την "μία" πίτευρά μπάσαι, δημοσιογράφοι, πολίται και ανατίθεται ωραδόμενοι για το "κράτος των Εξαρχείων", τους γνωστούς-άγνωστους που δεν συντίθεται και την τρομοκρατία που απέρινουν στον πληθυσμό. Από την "αρχή" πίτευρά ο "προσδικτικός" κώδικας για την **υπερβολή των καθην** από τους κακούς αναρκικούς και των νόμιμων από τους παρόντος. Και δύοι μαζί συμπλήρωναν την ίδια πίτευρα. Παράδημη ενελένοντας οι παρακολουθήσας αναρκικών, οι προσταγμένες "μαρεύρων" (με χειροπέδες, διπόδαρμος και απομόνων για πολλής ώρες στην ασφαλεία) ενώ οι φωτογραφίες επικριμένων αναρκικών κι οι τελεοπτικές καταδίκες έβαναν κι έπαιρναν. Το φαρ ουέστ της ελληνικής δημοκρατίας, είναι πήλιον επίτειοτακά κατοχυρωμένο.

Και π-πλεκτροπι οι την ακαίσιαν της συνάνθεσης συναθέσαν.
"Είναι αυτή η δύναμη της κομματικής συνάνθεσης" δηλώνουν
αδιαφανοί της αστυνομίας, που τους δένει τα χέρια για την
ακαθόριστη του αναρριχού - αντεξουσιαστικού χώρου.
Είναι εκείνες οι αντίτυποις κρατικές προστάτες για κομματική
περιβάλλοντος αυτού του χώρου, των δράστων και των

Είναι η διασκοτία να εξηγήσουν τα πολεμίδια των Λέσχων, όταν αυτοί πρόσκοντα στους εξουσιοδοτηθείς και οικονομικούς θύλκους πήστείσουν το δημόσιο κρήτο, πραγματοποιούν "υπερβάρεση", και εκείνοι που απαιτούστριψαν τα λεφτά μιας φράντζας, ποικιλοτόπουλον "Αντομέλι".

Ενοι π “νομιμότερο” της πολιτικής εκπροσώπων και η

Еще одна "бомба" про то, что виноваты те, кто не платят.

Είναι η πραγματικότητα που κάθε μέρα μας προσφέρει πολλά πολλά.

Европа обичає тільки чисті підприємства та працю.

Είναι η αρχή της τελετής που θα γίνει στην Ελλάδα μέσα σε λίγες εβδομάδες.

Elva n. *θύλην* μοι να είναι το "παρόντας" στην

"voluntários" em ação.

24x3 συχνά

7πμ

αριθμό πρωινού της 30 Δεκέμβρη σε μια χιλιόμετρο απόσταση από το φιλάδιο 12 του ελληνικού στρατού στον Έβρο μια περιόδος βρίσκεται χωμένο μέση σε μια λόγη τον δόνιο Δημήτρη Σούρα. Ήταν πεούμενος στα γράμματα, με εξάρτηση και κράνος, με το κεφάλι να ακουμπά στο χείμα, πτυγωμένος και το G3 διάλα. Η σφράγιδα είχε μάτι κάτιν από το σαγόνι και τέχι βγει από πάνω από το κεφάλι. Είχε τρυπήσει το κρανός. Στην αναφορά θιά γράφουν: "Νιώθει το απόρετον στις 29 Λεπτομέριαν, ιστόρια από μια μικρή γορταστική πτυχέντηση στο φιλάδιο των λόγων, ο λοχαγός τοπεύει τον ένα δόκιμο με το τζίτι να μεταφέρει κάποιους βαθμοφόρους στο Πέδιον και ζήτησε από τον Σούρα να μείνει μέσα ελεύθερος καθηρώντων, αφού την επομένη στις 30, θιά έφευγε πρώιμη πρωΐ με αδεια. Ο Σούρας, πάλι στον θύλακο, γνώνεται βαριά, φοράτι κρανός, παίρνει το όπλο του, ένα τυφέλιο G3 και ξεκινάει με τα πόδια για να φέρει πάνω τους απολογίες από το μεταλλικό υπερυψωμένο φιλάδιο 12 κοντά στο ποτάμι, τον Έβρο, λίγες εκαπιτούδες μέτρα μακριά. Ο τελευταίος άνθρωπος που τον είδε ζωντανό ήταν ο σκοπος της πτήσης της μονάδας".

Τα αίτια της αιμοτονίας(;) ερευνώνται, όπως έχουν ερευνηθεί πολλάσια στο παρελθόν και ιδιοτέρα στον Έβρο, απητηρά περιορισμένα πότε σε αιμοβόρα κυνηγάματα ναρκοτονιών που χορηγούσαν τα περάσματα του ποταμού, πότε στους αδέναυμας χρονοπετήρες των στρατιωτών και πότε σε ερωτικές απογοητεύσεις. Και ποτέ στο σημείο, στον ίδιον αντών καθεστώτων τον στρατό...

8πμ

Πρωινό Δευτέρας 14 Νοεμβρη ο Δ. Γοντικος μέλος της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. ζητανδραβάει το άρθρο που πρόκειται να στελλει την ίδια μέρα στον Ριζοσπάστη εν όψει της "γιορτής" των Πολυτεχνείου. Σκέφτεται να χλεύσει κάποιος ξεκάριφτο βίεσμα με την υπόλοιπη ροή του κειμένου του αλλά, όπως κρίνεται, κι έχει τους λόγους του γι' αυτό, απαραιτήτη, με την εξής παρέγγελτο: "Τις σύνους καλλοποδαρέτα, η σκέψη, γνωλούν το ΚΚΕ ότι παραγγυώνται το σημερινό χαρακτήρα των διεθνών εξελίξεων, όπι έχει μειωθείη διεθνοτική απλιληφή, ας μας επιτρέπει να κλείσουμε με τα λόγια των Αινίν. Ο δεσμόνας στην πράξη είναι ένας και μόνον ένας αρνεώντας δονιά για την ανάπτυξη των επαναστατικών κινήματος και του επαναστατικού αγώνα στην ίδια συν τη γέφυρα, εποκτήσεη ενός τέτοιου αγώνα, μιας τέτοιας γραμμής και μόνο μιας τέτοιας γραμμής στις άλλες χωρίς εξαίρεση, τις γύρες".

Πρόκειται αριθμός για μια από εκείνες τις φράσεις που εξόργιζαν τη Ρόζα Λουζεμπουργκ και ειρηνοποιούσαν τον Σπίλιν. Αυτή η χαροκοπιακή νοηματική ασυμμετρία που προβάλλεται ως εικονική σημειεύμα και που επιτρέπει όλες τις εξιτηνείς, είναι όλη τοπέται για το Κόμμα στην προσπάθεια του να νομιμοποιεί Αιάντες, Ζουράρηδες και φαινοκόκκινες σηματούχες με φόντο κάποιο στο βαθός ενων θολό δειθνισμό...

9πμ

14 Δεκέμβρη σε αιδουρά του ιδρύματος EHESS στο Παρίσι, ο Δημήτρης Παροικόνγλου, στο πλαίσιο παρουσίασης της διδακτορικής του εργασίας με θέμα: "μετανάστες στην πόλη", προτείνει: "Αυτό που έχει μείζονα σημασία, όμως, είναι να ενταχθεί η αυτόνομη φωνή -ή καλύτερα φωνές γιατί δεν μπορούμε να εκδηλώσουμε τους μετανάστες ως μια ενισχυμένη μάζα- σε μόνιμα σημειωτικά άργανα και θεωρητικές που γνωμοδοτούν ή και λαμβάνουν αλοφάδες για το μέλλον της πόλης".

Πρόκειται για εκείνην αριθμό την θεομολόγην εμμονή που θέλει μοναδικό πρόβλημα των θεομάν την μη σημειωτού των υπρόσδικων και όχι την ίδια την φάση και τη δομή τους. Ένας ακόμη προδευτούχος διδάκτορας μικρών και από τους μετανάστες και από την πόλη.

10πμ

16 Δεκέμβρη στη σύνοδο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου στο Χόνγκ Κόνγκ και στο πλαίσιο του 4ου τρίποντου εμπορίου υπηρεσιών συζητεύεται το θέμα: η προστοκενή μετανάστευση εργαζομένων, εργασία για συγκεκριμένο συμβόλαιο και μετα επιτροπή στην γύρα προσλένεται.

Το Σύστημα επιμένει: οι μετανάστες είναι εμπόρευμα που εισάγεται και εξάγεται διαχειριζόμενο από τον έμπορο του...

11πμ

στις 10 Δεκέμβρη, σε συνέντευξη τόπου στο Δουβλίνο ο εκπρόσωπος της ένικης Ιρλανδίων γενετριών και λιγενεργετών Πολ. Σμιθ δηλώνει: "Διατυχίας εγ μέρι έτινα ίσως φατονόμης, και από μας αντρεγει πολί". Αναφέρεται στην μεγάλη διαδήλωση της προηγούμενης μέρας όπου 100.000 Ιρλανδοί κατέβησαν στους δρόμους για να σηματιστούν σε 500 γενιτούχους που θύλαξε να ανταποκαταστήσει μια επετοπλοϊκή επαρίστα προσκλητάνοντες Λεπτονοίς με ημερομήνιο 3,60 επρώ την ώρα, το μισό της καπιτάτης αμοιβής που ισχει στη γέρα. Κινητοποίηση τέτοιας έκπτωσης έχει να γίνει στην Ιρλανδία από το 1979 ότι η ανεγγία έφτανε το 20% και μετανάστευε η δισή της νεολαία.

12

μεσημέρι της 3 Γενάρη, ο πρόεδρος της αποικιανής κοινότητας Ελλάδος Τζεφέντ Αολάμ με δυο από τα μέλη της κοινότητας που είχαν αποχθεί από μακούκες υπηρεσίες λέγους μήνες πριν, χειτούν την πόρτη της Παλαιστινίας Προεβίες στην Αθήνα. Θα τους ανοίξουν 40 λεπτά μετά...

1μμ

στο δημοτικό Φρανσφορτής, ο Τύρο, υπεύθυνος διεύθυνσης κοινωνικών υποθέσεων και νεολαίας, μάλιστα στους streetworkers (θεωρείς κατά τον οποίο υπόλληκαν τα δήμου γιαρζούν στον δρόμους και αναζητούν επομέρι με τους πιο απομονωμένους νέους): "το βασικό είναι οι νέοι να απαντηθούνται γιατί οι κακές ιδέες φωτφόρων δεν βρίσκονται". Λίγο πιο πριν ο δημάρχος είχε δηλώσει με σκηνήν: "Αν η Γονιά Στρίτ Τζέφεντ δημοσιεύει μια μέρα έτσι δύρθρο για την κοινωνική βία στην πόλη μιας, οι πλευρούτες θα καταλαμβάνουνται από νεφροκάρδια".

Συμβοτικό κίνητρο για κοινωνικές κινητούσιες...

2μμ

στο πολύποδο διαπορείο της Δερβενίων 52 στα Εξάρχεια στις 10 Γενάρη, μπάτοι συλλαμβάνουν μετά από πτελεορόντα ιδιώτη πολιτικό μηχανικό 12 Ιρακανούς και 1 Ιρανό, όλοι μετανάστες που χρηματοδοτούνται τον γάρο αις καταίλαυνα. Το επόμενο πρωί στις 10.10' ο 44χρονος Μαζιμή Κόρο ξεφράζει στο μόσχευτο του τημένος "Ο δύτης του Ιρακανού προφίλε από ποδολογικά αίτια" αναφέρει η αντικαθιστώντας υπηρεσίας κάνοντας σαφές ότι ο δύτης μας παύει να πέθανε είτε ότι στο καταίλαυνα είτε στο τημένο. Και λιγότερο...

3μμ

στις 14 Δεκεμβρίου και ο Αλέξης Πανός (χρόνια εικονολάρτης και ως εκ τούτου παρόν σε δεκάδες πορείες, επισκόπια αλλά και σε πεδία μετρών ως πολεμικός αναπλοκετής) δηλώνει σε συναδέλφους του: "Τούτο χρόνο κινητήρια σε τετούς χωρών και ήταν καθαρό για μένα ότι στην περίπτωση αυτή δεν συνέτρεψε λόγος να μου επιτελεί. Δεν είχα τραβήξει εικόνα. Κατειχθήκαμεν εκ των νεότερων στο φλεγμένο περιπολικό, οι εμπλοκές τους αποτοποίας δεν δραποκοντάνε πλέον εκεί". Αναφέρεται σε επίδεινη που δέχτηκε από αναπλοκούς σε συγκρίνουσαν της ΓΣΕΕ την προηγούμενη μέρα. Δεν εξηγεί όμως κάτια βιασμό: γιατί του πάρεται την καρδιά του...

4μμ

13 Γενάρη στις ιαέρων, παρέδει πρωτεργάτη διαβάζει προβληματισμένη τη δήλωση του κονινοκόλογου Γ. Πανούση, υποψήφιου υπερινομάρχη υποστρατόβαμενου από τον ΣΥΝ: "ικ πραγματικές - και κατασκευασμένες- μεταστροφές της δημόσιας οφειλής δεν μας υποχρεώνουν σε συντεχείς "καλοτοπίμες" στο θέμα της ευδοκτής προσαρμογής ή της εγκαίριας πιλότικής". Και η παρέα αρχείει να βάζει τα πράγματα σε σειρά. Στις κινητοποιήσεις των πανευπολιτικών του 1995 ο Γ. Πανούσης ήταν ο πιο φραντζός πρόσωπος εναντίον της Παπούακης κυβέρνησης. Τέσσερες μόλις μήνες μετά εμφανίζεται κατέχων κυριεύγεια και κομματική πόστα του Παπού. Στη συνέχεια: "τιμά με την παρονοία του το ψηφοδέλτιο των υποψηφίων του ΚΚΕ". Και τελειώνει δηλώνει: "η γνήσιη μου απήχει στον... ΣΥΝ". Καλή ώρα για τον παραπάνω...

5μμ

20 Γενάρη και η ελληνοπόντια Ναταλία Σέμπαντς, που ζει και είναι παντρεμένη στην Ελλάδα, προσπαθεί να καπαλίσει το πάροικο της Εδεσκής Επιτροπής που θα της εξασφαλίζει νόμιμη παραμονή στην χώρα: αποφύπτεται η αύτη της κ. Σέμπαντς δύστι σπερδείται "εθνικής συνειδήσεως". Ο υφυπουργός εκ των νεότερων της διευκολύνει τη παπατέντα από την Επιτροπή: "συμμετοχή σε ελληνικής σπλλάγους, ενίσχυση των ελληνικού στοιχείου στις χώρες που διέμενεν, γνώση της ιστορικής διαδρομής των ελληνικού, γνώση των τοπικών γλωσσικών ιδιωμάτων, επιφρή με τα ελληνική ήδη και έθνος, εγγραφή στα προστατεύοντα μέρη".

Πρόγραμμα, είναι εμφανή τα οποία υπερτερεύει, ας πούμε, ο Χουάν Ραμόν Ρότος σε σχέση με τη Ναταλία μπροστά στην Ειδοξή Επιτροπή...

6μμ

19 Γενάρη και ακούγεται φωνορία μέσω από το κτίριο της Νομαρχίας Ροδόπης. Αρμόδιοι του ΟΣΕ και της Ένωσης Αγροτών Συνεταιρισμών Ροδόπης τοκωνύνονται με τον νομάρχη Αρη Γιαννικίδη. Πρόσκευτα για τους ιδιοκτήτες των δύο αποθήκων όπου στεγάζονται τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών στη Βέννα. Τα μαθηματικά είναι 800 και 900 ευρώ αντίστοιχα το μήνα και οι ιδιοκτήτες μη έχοντας λάβει σύτερο ευρώ από τη νομαρχία υπεύλογον ότι θα χρηματοδοτούνται ενδοκά μέσου και ότι θα προσχωρήσουν σε έξικη των μεταναστών.

8.15μμ

20 Γενάρη σε περόπτερο της μονάδος πλιτείας χρονισμένου χωριού της Ηπείρου, μα γιαγιά συναντά έναν δαμάσιο ρεπόρτερ καναλιά που την ωστά προφράνως με αφορμή την βαρυτεμπονιά: "Θα τα καταφέρετε φέτος: Έχετε προσταμάστε". Η γιαγιά δεν αγόρασε τίποτε από το περόπτερο και απομακρύνθηκε απορρίμματα...

9μμ

27 Νοέμβρη, στην γαλαζέρη Tilton της Νέας Υόρκης, παρονοίαση από τον Γάλλο μεταμοντέρνο φλόσιοφρο Μποντγάρδ του κανονισμού του βιβλίου "Η Συναρμοία της Τέχνης". Ένας μεσήλικας που κάθεται στην δεύτερη σειρά και κατηγορεύεται συνέχειαν του Μποντγάρδ με μια μικρή κάμερα, στρίμωντε το χέρι του ζητώντας να μάζεψε. "Δεν ζέρω πώς να διατυπώσω την ερώτηση μου γιατί είναι πολύπλοκη. Είσαι ο Μποντγάρδ και μπορείς να γεμάτες μια αιώνια με κόσμο. Κι αυτό που θέλω να μάθω είναι: σταν κάποιος πεθαίνει διαβάζουμε μια νεκρολογία -όπως όταν πέθανε ο Ντερόστατ πέθανε και ήταν μια μεγάλη απλάδεια για όλους μας. Τί θα ήθελες να ειπωθεί για σένα; Με αίλλα λόγα, πους είσαι; Θέλω να μάθω πόσους χρονών είσαι, αν είσαι παντρεμένος, αν έχεις παιδιά, και καθώς έχεις περάσει πολύ χρόνο από τη ζωή σου γιαδρόντας απονεύα μήβλια, ας μερικά από τα οποία δεν μπόρεσα να ανταπεξέλθω, υπεύλογες κάτι που θα μπορούσες να τις και να απειπωντας την υπαρξή σου," "Τι είμαι, δεν ξέρω", λεει ο Μποντγάρδ, "είμαι ένα προσωπίσμα των ειστού μου". Ακούγοντας χρεωνταί από το αφροκτήριο. "Και πόσους χρονών είσαις;," επίμονη η ερώτηση. "Πολλά νέας". Όσοι μετράνε είναι η Νέα Υόρκη από το Παρίσι, αλλά τόσο μακριά είναι και ο Μποντγάρδ από τα προϊστατικά του Παρισιού. Εποι, επιτέλουστα σκόμι τα χόρτα στις "προσομοιωμένες" ασυναρπτήσι των μεταμοντέρνιοι.

11μμ

11 Φελεβρόριο, σε κέντρο της παραλίασης με πρόγραμμα από τον Λευτέρη Πανταζή και τον Μάρκη Χριστόδουλοπούλο βραβεύεται από την Ένωση Αξιοποίησης της Ελληνικής Αστυνομίας ο πρόεδρος της ΕΣΗΕΑ Π. Σύμπολος. Ο Πάνος δηλώνει συγκρινόμενος: "Είμαι μιας αστυνομικός και μιας δημοσιογράφος".

3

το γεράματα της πρωτογρανούς στο Ρέθυμνο και η γειτονιά αναστηνόνται από βίους, φροντίς και οικιαρχές που ακούγονται δύναται από το απέντα του Αλβανού μετανάστη Γιαγά. Μια συμμορία ντόπιων βγαίνει τρέχοντας από το σκήνη ελαφρούμενη. Γείσοις τρέχουν στην παρέα απ' όπου ακούγονται κακιώλιθης φράσεις. Είναι του πατέρος. Περιμένεις και μέρησες πλέον ο 17δρονος. Εντούπων με πολλές πληγές και ένα μερικάρι μαρφούμενο πέννα στο σώμα του πλήρους της παλλαριάρμες, τη ραπτοπλάκα, τη κουμποπλάκα, τη πετροπλάκα, τη μαρφοπολεμισθόλικα, τις επομένα εισιναρπτήσεις που συνέχουν έναν παθογενή μαρφοστούσιο, οπλισμένο και θενάσιμο...

με αφερμη την υπέθεση των

Γ. Καλαϊτζίδη, Π. Καρασαρίνη και Π. Ασπιώτη

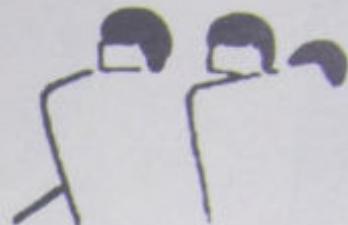
Αρκές του περασμένου καλοκαιριού η ευρύτερη περιοχή των Ανω Λασίων θύμιζε ζώνη κατοικίας από την αστυνομία. Δεκάδες κλούβες των ματ είχαν στρατοπεδεύσει σε στρατιωτικά σπίτια, μεταφέροντας στους κατοίκους της περιοχής το μήνυμα της κρατικής επιβολής στις κυβερνητικές αποφάσεις για την περιστέρα λεπτουργία της χωματερής και την εναπόθεση της λυματολάσπης στο εσωτερικό της. Ο κρατικός τοαμπουκάς δεν αρκεστικά στο κλίμα τρομοκράτησης των αντιπολεμώντων κατοίκων. Η ωρόποτά του διαφέρεται με τους εκανοντάδες ξυλοδαρμένους και φεκασμένους κατοίκους, κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων και πορειών που πραγματοποιήθηκαν στον περιβάλλοντα χώρο της χωματερής από χιλιάδες κατοίκους, οι οποίοι είχαν αγανακτηθεί από την αποινικιστική απρόσαφη μαρα τη δυναδία του αέρα. Πορείες που δεν αρκούνταν στα παρακάλια προς τους "αρροδίους", αλλά ξεπέρασαν αρκετές φορές τα προβληπόμενα όρια της νομιμότητας και συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις κατοχής. Και πάντα εκείνες οι ημέρες που η δημοκρατία έδειχνε το πραγματικό της πρόσωπο, με εισαγγελικές αποφάσεις και αστυνομικές εντολές, με γκλομπ να εφαρμόζει και δακρυγόνα να πνίγουν, με ανογύμενα κεφάλια διαδηλωτών, με λυοθήμους από τα κηματά κατοίκους...

Την ίδια περίοδο ο κρατικός τοαμπουκάς ξεδιπλώνεται και στην περιοχή των Εξαρκείων. Δεκάδες κλούβες των ματ στρατοπεδεύουν σε δρόμους και πλατείες, θέλοντας να επιβάλλουν ένα ιδιόμορφο καθεστώς, αποκορύφωμα του οποίου ήταν οι "εποχαριστικές" επιχειρήσεις προς τον αναρακό χώρο και τα πονκρό την περιοχή. Το γεγονός αυτό συμπίπτει με το περιστατικό όπου ένοπλος συνοδός βουλευτών εντός του πολιτεχνείου, πυροβολεί εναντίον αναρακών που επιχειρούν να τον εκδιώξουν, με αποτέλεσμα να ξεκατίσουν νέες επιχειρήσεις της αστυνομίας και δυνάμεων των ματ εναντίον όσων αντιστέκονταν στα γεγονότα που διαδραματίζονταν. Σφαίρες, δακρυγόνα, γκλομπ, προσαγγήγες, ανακρίσεις...

Αυτήν την περίοδο, και πιο συγκεκριμένα στις αρκές του περασμένου Ιούλη, συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται ο Γ. Καλαϊτζίδης, Π. Καρασαρίνης και Π. Ασπιώτης, καπνορούμενοι -αρκετά- για επέθεση σε διμοιρίες των ματ στην περιοχή των Εξαρκείων κατά τις οποίες απαλλοτρώθηκαν από τους επινημένους εξοπλισμό των ματ (ασπίδες, κράνη). Επέθεσης οι οποίες πραγματοποιήθηκαν ως απάντηση στις επέθεσης της δημοκρατίας στα Ανω Λασία και στα Εξάρκεια που αναφέρονται παραπάνω.

Ο τρόπος ίσα η ένταση με την οποία χειρίστηκε η εγκώμια κυριαρχία την υπόθεση των "τρών", είναι ενδεικτική της στρατηγικής της στα πλαίσια της πονκόσμιας αντιρρομοκρατικής "εκστρατείας". Με όλες τις ιδιαιτερότητες που μπορεί να τελευταία να αποκτά στον ελλαδικό χώρο, στην υπόθεση των "τρών" ξεδιπλώθηκαν όλες οι "αντιρρομοκρατικές", κατασταλτικές και συναντετικές μεθοδεύσεις του ελληνικού κράτους. Από την εφαρμογή του νέου νομικού οπλοστασίου, τον εκουγχερονισμό των κατασταλτικών μηχανισμών, την καλλιέργεια του φόβου απέναντι σε αντιμαρτίους "εκθρούς της καινοτονίας" μέχρι την χρήση των μηχανισμών του θεάματος για να υλοποιήσουν όλες αυτές οι στοκεύσεις και να αποσπαστεί η ανάλογη κοινωνική συναίνεση, η δημοκρατία δοιαμάζει και εδραιώνει ένα ιδιότυπο καθεστώς απέναντι στον "εσωτερικό εκθρό" και σε κάθε ψήνη κοινωνικής αντίστασης που θα θελίσει στο μέλλον να ξεπεράσει τα όρια της "νομιμότητας".

Το ελληνικό κράτος, έχοντας "καθαρίσει" τα μέτωπα με τις ένοπλες οργανώσεις που εμφανίστηκαν μεταπολεμικά, έδειξε την πρόθεσή του, με την υπόθεση των "τρών", να εφαρμόσει αντιρρομοκρατικά δόγματα, πάνω σε γεγονότα αντίστασης που χαρακτηρίζονται από αντιουναντικές πρακτικές. Ο νέος τροπονόμος (2928) είναι ένα από αυτά τα δόγματα και ξεδιπλώθηκε σε όλο το έπαρο στην υπόθεση των "τρών". Η καπνορία της "ύπτασης και συμπροσίας", η οποία με τον τροπονόμο έχει μετατραπεί σε κακούργημα, προϋπόθεση την εύρεση τρών αριθμητικά καπνορούμενων, ακόμη και αν δεν υπήρχαν πραγματικές αποδείξεις που θα στοιχειωθήσουν την εμπλοκή όλων σε "οιξόποιας" κατά το αστικό δίκαιο πράξεις. Το γεγονός, και μόνο ότι ο "τρές" διαπρούοντα φιλικές σκέσεις και δροστραπούοινταν στα πλαίσια του αντιεξουσιαστικού χώρου, πάντα αρκετό για τις δικτικές αρκές για να τους αναδείξουν ως εν δυνάμει "ενοχους" και να ξεκατίσουν "αντιρρομοκρατικές" έρευνες (εφόδους σε σπίτια, λίγη DNA σε κάθε ύποπτο σημείο, άρων απορρίπτου επικοινωνίων, χρήση σύγχρονων συσκευών κ.ά.). Πέρα από την αρκετή σύλληψη του Γ. Καλαϊτζίδη και του Π. Καρασαρίνη στην κατοικία των οποίων βρέθηκαν κομμάτια από ασπίδες τα οποία επικεριώθησαν να πετάξουν, τα υπόλοιπα ευρήματα των διωκτικών αρων που βρέθηκαν σε σπίτια και θυρίδες και των τρών συλλογθέντων (μία αντασφαλιστικής μάσκας, ένα αλεξίσφαιρο γαλέκι, μία καραμιάνα, ένα αλινοπρόιον, ένας πλεκτρονικός υπολογιστής, ένα αεροβάτιο, εργαλεία, έσοδηματες συσκευής επικοινωνίας, στα κουτιά με 100 σφράζεται, έ δελτα δάλινων διαμετρημάτων και πλήθος απεικονιστών και αποτυπωμάτων...-

στη σύγχρονη δημοκρατία απέναντι στους

εφημερίδα "Nea" 13/7/2008) παρουσιάζονταν όχι για τα στοιχειοθετήσουν κάποιες κατηγορίες (οι έρευνες της αστυνομίας εδειχναν ότι τα άλλα και οι σημαίρες δεν είχαν χρησιμοποιηθεί ποτέ) αλλά για να αναδείξουν την πλανότητα αυτή να χρησιμοποιήθηκε ή να χρησιμοποιούνται σε "εγκληματικές πράξεις". Ετσι οι κατηγορίες της "απλής οπλοκατοχής" αναστασικεύστηκαν σε "διακεκριμένη οπλοκατοχή", "προμήθεια και κατοκή εκρηκτικών", "έκρηξη" στοιχειοθετημένες πάνω σε πλανότητες. Η διάγκωση των κατηγοριών και ποιοτήτων τους με διαφορετικές αντίστασης στην κρατική επιβολή, πραγματοποιήθηκαν τα τελευταία χρόνια (μεταξύ των άλλων κατηγορούνται και για όλες τις επέδεσης με ρολότοφ που πραγματοποιήθηκαν από το 1998 καθώς θυρίδα στην κατοκή ενός από τους τρεις ανοίκτηκε το 1998!) είναι ενδεικτικά των προβλέσεων της κυριαρχίας να τιμωρούσει τα "φροντίδα", να καθηλώσει την έννοια της "συλλογικής ευθύνης" και να ποινικοποιούσει κάθε κοινωνικο-ταξικό αγώνα.

Ο τρομονόμος, έτσι όπως ξεδιπλώθηκε στην υπόθεση των "τριών" αλλά και λίγο αργότερα με την απόπειρα εφαρμογής του σε 5 αναρρακούς που συνελήφθησαν με την κατηγορία "εμπροσού κάμερας" (Οκτώβριος 2005), έδειξε ότι δεν έχει ως στόχο του μόνο τα ριζοσπαστικά υποκείμενα και τις αντισυναντετικές πρακτικές αντίστασης που έχουν χαρακτηριστικά ανεξέλεγκτα. Δεν στοχεύει δηλαδή μόνο σε ριζοσπαστικά κομμάτια που δεν κειραγώγουνται, δεν αφορούνται και εντάσσονται παράλληλα σε κοινωνικούς αγώνες. Στόχος του τρομονόμου είναι και η προβολή του πάνω σε κάθε πρόθεση αντίστασης που ξεπερνάει τα όρια τα οποία η δημοκρατία θέτει στις ίδιες τις κοινωνικές αντιστάσεις. Στόχος του είναι δηλαδή να πληξει τη δυνατότητα αντίστασης, αφού προβάλλεται ως ένας "φόβος" προς όσους θελήσουν να ξεπεράσουν τα δημοκρατικά όρια της αρμοδιότητας και της αντίστασης. Αυτό ο φόβος είναι που παράλληλα διασκέται κοινωνικά με διάφορες αφορμές (όπως οι "τρεις των αστιδών" ή οι "πέντε των καμερών"). Και αν αναλογοποιήσει τα μακροχρόνια αποτελέσματα που μπορεί να έχει μια τέτοια στρατηγική της κυριαρχίας, είναι γεγονός ότι οδηγούμαστε προς έναν καινοφαντικό καθεστωτικό ολοκληρωτισμό.

Πέρα από τις νομοθετικές εφαρμογές και προβλέσεις, αξιοσημείωτος στην υπόθεση των "τριών" -και όχι μόνο- είναι και ο ρόλος των μηχανισμών του θεάματος. Σε διαρκεί σύμπλεγμα με τον ιδεολογικό μανδύα του τρομονόμου και με τις διωκτικές αρκες, τα Μ.Μ.Ε. συνέβαλαν σε μέγιστο βαθμό έτσι ώστε αφενός να κατασκευαστεί ένας "μη ελέγχιμος από τις αρκες" κινδυνός, να οριστεί ως "κοινωνικός εκθρός", να απαιτηθεί δημόσια στην "εξάρθρωσή" του και τελικά να αποσυστεί κάθε κοινωνικό συναίνετο προς αυτήν την κατεύθυνση. Στην υπόθεση των "τριών", αν ξεκινήσουμε από τα γεγονότα που προπηγήθηκαν της σύλληψης και προφυλάκωσής τους, θα δούμε πως στόχος των Μ.Μ.Ε. ήταν να πλίξουν κάθε αντισυναντετική πρακτική που συνέβαινε εκείνη την περίοδο στην περιοχή των Εξαρκειών αλλά και σε όλα σημεία του λεκανοπεδίου. Η μέθοδος που οποία ακολουθήθηκε από τα Μ.Μ.Ε. ήταν να αποκοπεί κάθε τέτοια πρακτική από τα ερεισμάτα της και να αφαιρεθεί κάθε κοινωνική αναφορά αυτών των πρακτικών. Με αφορμή δύο επέδεσης σε δημοτικές της ματ που πραγματοποιήθηκαν αρκες του καλοκαιριού του 2005 στην περιοχή των Εξαρκειών, στις οποίες απαλλοτριώθηκαν από τους επιπλέοντες εξοπλισμός των ματ (ασπίδες, κράνη) και με αφορμή φωτογραφίες ατόμων με αυτόν τον εξοπλισμό οι οποίες δημοσιεύτηκαν στον δικτυακό τόπο "indymedia", τα Μ.Μ.Ε. εξαπέλυσαν έναν ιδεολογικό πόλεμο κατά των αναρριχών ζητώντας την άμεση δραστηριότητα της αστυνομίας. (Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως, ακόμη και στις πημέρες μας, σε κάθε σύλληψη αναρριχού τα Μ.Μ.Ε κάνουν και τις αναγνώριστις στην υπόθεση των "αστιδών".)

Το γεγονός ότι οι συγκεκριμένες επέδεσης προβλήματαν από τα Μ.Μ.Ε ως "δολοφονικές" και ως επέδεσης οι οποίες εντάσσονται σε μάκρες μεταξύ "αδύντων εκθρών", είχε ως στόχο να απονομιάσει στην ποιοτήτα των συγκεκριμένες πρακτικές και να αποκρυφτούν τα πραγματικά κίνητρά τους. Το γεγονός δηλαδή ότι οι επέδεσης εκείνες στις κλούβες των ματ ήταν, η μία ως απάντηση στις επέδεσης ίδιων δημοικράτων των ματ στους κατοίκους των Α. Λιοσίων που εκείνη την περίοδο αντιστέκονταν έμπρακτα στην εναπόθεση της λυματολάσπης στη χωρατερή και στην επέμβαση των συνθηκών ζωής τους, και η άλλη ως απάντηση στον πυροβολισμό αναρριχού από ένοπλο συνοδό υπουργών εντός του κάρου του πολιτευτείου. Άπο εκεί και πέρα, και καθώς οι "εισάλτησης" των media για σύλληψης υλοποιήθηκαν, τα Μ.Μ.Ε ξεκίνησαν μια νέα προσπάθεια έτσι ώστε να κατασκευαστεί ένα προφύλ "επικίνδυνου κοινωνικού εκθρού" στο πρόσωπο των "τριών". Η προσπάθεια αυτή, που γινόταν παράλληλα με

Θέλεις είμαστε ίσοι

Τρεμενόμε

τις δικαιοκρατικές αρχές και τις έρευνες οι οποίες διεξάγονταν, είχε ως στάχο να πεισει την κοινωνία ότι οι "τρεις" πήταν επωνύμους, τρομοκράτες κτλ. Ενδεικτικές είναι οι αναφορές των πλεκτρονιών μέσων ενημέρωσης την περίοδο εκείνη: "οι αρχές ασφαλείας φοβούνται ότι υπάρχει ένας πιάρης νεαρών που επικερούν να περάσουν σε άλλα επίπεδα δράσης, με περισσότερη βίαιη", "Το συνδεόμενο οι Σάρκος και ο Άδερνος οι σπούδαις συνελήφθησαν προ πέντε ημερών για κλοπή αστικών των ΜΑΤ να σκεπτόνται με Αποτελείς τραπεζών εξετάζουν οι αξιωματικοί της ΕΛΑΣ". (δικτυακός τόπος in.gr). Οι μικρανισοί του θεάματος στάχευαν στο να αποδιαρθρώσουν κοινωνικά όχι μόνο την προσωπικότητα των "τριών", αλλά και όλους όσους δραστηριοποιούνται στα πλαίσια του αναρριχού-αντιεξουσιαστικού χώρου. Οι αναφορές των ΜΜΕ για τις διασυνδέσεις των "τριών" με ληστείς και με δολοφονίες είναι ενδεικτικές της πρόθεσης της κυριαρχίας να εγκληματοποιήσουν συγκεκριμένα πρόσωπα έτσι ώστε αυτά να δικηγορούν με βάση τις διατάξεις του "αντιτρομοκρατικού" νόμου και της "υμητοκοΐς (τους) σε εγκληματικούς οργάνωση" (σήμφυρα με το νόμο 2928).

Η στάση των φορέων και των κομμάτων της αριστεράς στην υπόθεση των "τριών" είναι ενδεικτική των δημοκρατικών οριών τους και της άρνησής τους να τα ξεπεράσουν. Η μπδαμνί εναστόλιση της "αριστεράς" με την υπόθεση των "τριών" δεν εκαλύπτεται, αλλά έρχεται να επιβεβαιώσει τον διαιρεολαβητικό της ρόλο στα πλαίσια των κοινωνικών αντιστάσεων. Το γεγονός ότι ανάμεσα στις πρακτικές που διεξάγονται στα πλαίσια της αστυτικής νομιμότητας και στις πράξεις, απέμεινε ταυτόχρονα ότι δεν επλέγει να ασκοληθεί με τις δευτέρες. Και κατά συνέπεια συναντεί σε όλους τους κυριαρχικούς σκεδιασμούς απέναντι σε κάθε πρακτική που ξεπερνά τα όρια της δημοκρατίας.

Εξαρέσεις, όμως, πάντα υπάρχουν. Άλλα, ακόμα κι αυτές, αρνούνται να ξεπεράσουν τα όρια τους και εξαντλούνται σε καταγγελίες "νομικών αυθαίρετων" και αναλώνονται σε διεκδύσιες "αστικών δικαιωμάτων". Έτσι στην υπόθεση των "τριών", συναντίσαμε μερονυμένες περιπτώσεις οργανώσεων της αριστεράς αλλά και "ακαδημαϊκών", οι οποίοι αναφέρθηκαν στην δίκιη των "τριών" με τον τρομονόμο ως "δικοστική αυθαίρετα κι επιτρέπει εννοιας κράτος δικαιού" και "υπόθεση πολιτικής παραβατικότητας που εμπίπτει στην αρμοδιότητα του λογικού νόμου και συντάστα δικονομια αυθαίρετα και αντιτρομοκρατικού πολιτικού εκτροπή" (από άρθρο που συντυπώραφεν τέσσερις γνωστοί για την προσδετική τους σκέψη ακαδημαϊκοί και φορείς της αριστεράς. Ελευθεροτυπία 15/12/2005). Η αδυναμία της "αριστεράς" να ξεπεράσει τα όρια της νομιμότητας και τη διάρκεια αναπαραγωγή του διαχωρισμού μεταξύ ποινικού και πολιτικού αδικίατος, σε ένα πονικό δίκαιο το οποίο είναι εξ ορισμού πολιτικό αφού συμπυκνώνει το δίκαιο των κυριαρχών, είναι εμφανής λοιπόν και στην υπόθεση των "τριών".

Κατά τη διάρκεια της σύλληψης και προφυλάκισης των "τριών", ξεδιπλώθηκαν όμως και αντιστάσεις που ξεπερνούσαν τα δεδομένα όρια της δημοκρατίας και έβεταν το ζήτημα της απελευθέρωσης των "τριών", αλλά και ζητήματα συνολικότερης κοινωνικής απελευθέρωσης. Αντιστάσεις που δίλωναν στο διαρκώς καλλιεργούμενο κλίμα τρομούστρες, συλλήψεις και προσαγωγές. Σε αυτό συνέβαλλαν και οι κινήσεις των τριών φυλακισμένων οι οποίοι εξ αραίς ανέδειξαν τον τρομονόμο ως αιχμή της δίκιης τους. Δημοσιοποίησαν την αθλούτη του εγκλεισμού διεκδικούντας μεταξύ άλλων και την απελευθέρωσή τους. Αποκόρωφων πήταν η απεργία πείνας και δίρας που πραγματοποίησε ο Π. Αστιάθης από τις 29/12/2005 έως τις 10/1/2006 και είχε ως αποτέλεσμα τη μεταφορά του από τις φυλακές Άμφισσας στις φυλακές Κορυδαλλού όπου βρίσκεται και ο Γ. Καλαϊτζίδης.

Από εκεί και πέρα, και καθώς το ελληνικό κράτος όλο το διάστημα που ακολούθησε την προφυλάξη των "τριών" επαναλάμβανε διαρκώς την στρατιωτική που πρωτοεμφάρισε στην υπόθεση των "τριών" (με διαρκή προσπάθεια να εγκληματοποιήσει τους αναρριχού-αντιεξουσιαστές, να πονικοποιήσει τις δράσεις τους με τη χρήση "αντιτρομοκρατικής" ρυθμίσεων, να αποκόψει τα κοινωνικά ερείσματα και αναφορές τους, να νομιμοποιήσει τις καταστατικές του μεβοδεύσεις και τα πονγκρό προς τον αναρριχού χώρο), τίθεται το ζήτημα της διάρκειας "επιφυλακής" κάθε αντιστούχου που απέναντι σε αυτές τις μεβοδεύσεις. Αν η κίνηση της κυριαρχίας είναι να εφαρμόσει τον ορισμό της "τρομοκρατίας" πάνω σε κάθε μορφή αντισυνταγματικής πρακτικής και να εξορίσει κάθε σκέψη αντιστάσης στο Υπάρχον, για όσους αντιστέκονται οι μόνες απαντήσεις θα είναι η ενδυνάμωση του κοινωνικοτάξικου αγώνα, η ριξή με την επιβετικότητα των κυριαρχών και η αλληλεγγύη.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΡΙΩΝ

ΤΗΣ SEX FORM

WORKER

* **Μια μικρή εισαγωγή: οι συνδαικοτεροί**
εκδιασμοί κρατουγε και αφεντικών

Μετά την αποτυχία των Τοπικών Συμφώνων Απαστόλους (πάγια μισθών κάτω του εθνικού επιπέδου σε περιοχές με μεγάλα ποσοστά ανεργίας ώστε οι βιομήκοντες να "αποκτήσουν κίνητρα" σύμφωνα με τον ΣΕΒ) τα οποία ουσιαστικά διαχειρίστηκαν πόρους για την παράσταση ζωής "προβληματιών" παραγωγών μονάδων και κλάδων, οι γεννούχοι γραμματείς των υπουργείων οικονομίας και αποστόλους απαριθμήσαν ένα άλλο "φιλόδοξο σκέδιο" για την αντιμετώπιση της ανεργίας. Πρόκειται για το Εδακό Τοπικό Αναπτυξιακό Πρόγραμμα το οποίο ξεκανά από τη Νάουσα (με ποσοστό ανεργίας 80%) και θα εφαρμοστεί πλοτικά και σε άλλες περιοχές της χώρας. Το νέο αυτό ρυθμό προωθεί - όπως πληροφορούμαστε - "τη μετάβαση από φθίνουσες δραστηριότητες" (π.χ. κλωτσούφαντουργία) σε νέες παραγωγικές και κερδοφόρες δράσεις που θα συνδυάζουν τα τοπικά πλεονεκτήματα και τις ανάγκες των αγοράς εργασίας". Δηλαδή, αγροτουρισμός, άλλες παραδοσιακές απογείες και τυποποιητική τροφικών προϊόντων. Βέβαια, οι μικρασιατικές "επιτυχίες" των μοντέλου μπαίνει σε δεύτερη μοίρα, οι "εγκέφαλοι δρώς προλαβαίνουν τα διευκρίνισουν ότι σ' όλα αυτά "θα παραπλεύνει η ανάλογη υποστήριξη ώστε να γίνουν ανταγωνιστικά". Ο ΣΕΒ δεν πάρει να επιμένει (φυσικά) στην επικίνηση των Τοπικών Συμφώνων ώστε αυτά να επεκταθούν περισσότερο.

Τα τερτίπαια των κράτους περί αντιμετώπισης της ανεργίας δεν αποτελούν τίποτε άλλο πέρα από τη συνίκηση της στατιστικής κρατικής πολιτικής για αποβιομητάνιον και των προβούλων των αφεντικών για διάρκες περιοδούς εργασίας. Αυτάν αποτέλεσμα είναι τα υπηλλά ποσοστά ανεργίας και το σταθμιτικό πρόβλημα τιμολόγων εργαζομένων (χυρίως στη Β. Ελλάδα).

Τα αφεντικά αφού πρώτα δημιούργησαν υποδομές με σκανδαλώδεις κρατικές επιχορηγήσεις, αφού επικερδίζουν στο έπακρο απ' τα ευρυπατικά πακέτα, αφού εμπειράλλευσαν εντατικά τους μετανάστες και τις

δυνατότητες των κατευθυνόμενων απ' το κράτος χρηματοπιρακών διαιτολογών, συσσωρεύουν κεφάλαιο που σε συνδυασμό με τα προνόμια τα οποία τους προσφέρθηκαν από την επεκτατική κρατική πολιτική, επένδυσαν στις βαλκανικές χώρες. Οι ανατροπές των αρκών της προηγούμενης δεκαετίας στα Βαλκάνια δημιούργησαν πρόσφορο εύδαινος για την άλωση του "βαλκανικού ελντοράντο" από το ελληνικό κράτος και τα αφεντικά. Η οικονομική σε πρώτη μέρους εξαγωγής κεφαλαιού με τη στήριξη του κρατικού μικανιαριού - διείσδυση στα Βαλκάνια εξυπήρτεν το βασικό σχεδιασμό του ελληνικού κράτους να προκρίτει ως μητροπολιτικό κέντρο της ευρύτερης περιοχής και ως εγγυητής της πολιτικής σταθερότητας και της καλύτερης δυνατής κεφαλαιακής συσσωρευσης. Παράλληλα, στην πλάτιση της συνοικιστέρετρης αναδιάταξης του καπιταλισμού το ελληνικό κεφάλαιο κρίσικη πνέυμα δύναμη των Βαλκανίων και ο καλύτερος σύνδεσμος για τους σκεδιασμούς της δύσης. Εποιητικός απ' το 1991 (μέσω της κυβέρνησης της ΝΔ) επέκτεινε της ενισχύσεις των αναπτυξιακών νόμων και προώθησε της επενδύσεις των αφεντικών εισαντύντας από την Αλβανία για τη συνεχίσης ως απέραντη περιοχή με την επιπλέον βούθεια του σκεδίου ΕΣΟΔΒ (μέσω της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ το 2002) για περαιτέρω ενίσχυσην του αναπτυξιακού νόμου σε επενδύσεις ελλήνων στα Βαλκάνια.

To φτωνό εργατικό δυναμικό των κοινωνιών της βαλκανικής που μετά την ψυχροπολεμική ομπριά έγινε εύκολο πεδίο λεπλασίας βίωσε και βιώνει την άγρια εκμετάλλευση των αριστοκρατών της ελεύθερης ανοράς. Τα αφεντικά δεν είχαν παρά να μετακομίσουν στις "ουρφέρουσες αγορές των Βαλκανίων" με τους μισθούς των 120-150 ευρώ, επικαλούμενα λόγους ανταγωνιστικότητας και κλείνοντας δεκόδες επικερήσεις σ' όλη την ελληνική επικράτεια.

* Από τον εκβιασμό της εργαζούσας στον εκβιασμό της ανέρται: Οι αντιπαράσεις και η συνδικαλιστική χειραγόγηση

Ο κλάδος που δέσποινε τα μεγαλύτερα πλήγματα απ' αυτά τη διαδικασία είναι αυτός της κλωστοϋφαντουργίας. Κλεψίατα, μεταφορές εργοστασίων, οραδέςς απολύτως. Τρακόλαν (Νάουσα), Κλωστήρα Ναούσης, Κλωστήρα Πρεβέζης, Fanco (στην Κομοτηνή), Triumf, Σίσσερ Πάλκο κ.α. Οι εργάζομενοι αντέδρασαν σ' αυτή την πραγματικότητα με συγκεντρώσεις, πορείες ή κινησίες με πολιορκητικά κατεύθυνσης δώματα και καταλύματα του εργοστασίου της Τρακόλαν. Άλλη από την ματρία δε θα μπορούσαν να λειφθούν οι συνδικαλιστές και τα κόμματα τα οποία μονοπαλάντιας τη δυνατότητα της οποίας συλλογυσμένης πολιτικής έκφρασης εμφανίστηκαν για να διαμενούνται, να ελέγχουν και να εκπονούσουν τις όποιες ακριβερότερες και δυναμικές διαθέσεις των εργαζομένων. Είτε προκρίνοντας "πειθαρχιμένους και ζεννούς" αγώνες είτε σαμποτάροντας και ρίχνοντας λάσπη σε πρωτοβουλίες εργαζομένων και αλληλέγγυων, οι συνδικαλιστές της ελεγκόμενης απ' το ΠΑΜΕ οροσπονδίας (ΟΕΚΙΔΕ) στάθηκαν και στοκεύουν στην αντλία πολιτικής υπερβασίας καταδεικνύοντας την αναποτελεσματιότητά τους δουν αιρόμενα τα αιτήματα των αγώνων. Ο λόγος των εργατοπατέρων είναι απλός και περιορίζεται στην καταγγελία των πολιτών που ψηφίσαν ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ (βλ. Μάστρακ), υπενθυμίζοντας στους εργαζόμενους πως στον κόσμο του καπταλισμού κανείς αγώνας δε μπορεί να κερδίζει αν δεν αλλάξουν οι συστατικοί. Αν δηλαδή το κόμμα δεν πάρει την πλειοψηφία στη βουλή, στα συνδεκάτα κι. Με άλλα λόγα, σκοπός είναι το μάζεμα φτηνών για το κόμμα και οι αγώνες στοχεύουν περισσότερο στη δημοσιογραφία πολιτικού κόστους για την κυβερνηση παρά στη δικαιοσύνη των αιτημάτων τους. Ενδεικτικό είναι το παράδειγμα της ΣΙΣΣΕΡ

από τις κληθμερίνες συγκεντρώσεις των απεργών έξω από το εργοστάσιο

ΠΑΛΚΟ στα Πετράλωνα. Εδώ, η οροσπονδία κατέγγειλε το ουαλετίο των εργαζομένων (ελεγκόμενο απ' τον ΣΥΝ) πως ξεπουλάει τις εργάτριες και κατέλιξε σε μια "διναμικότητα" ζητώντας εργασία αφίσηντος ουαλετικά ως απάντηση στον αγώνα της υποστρέφεται του κράτους για διορισμό των απολυτέρων στο δημόσιο (υποστρέφεται που συνέπειναν τα μέγιστα στην εκπόνωση του αγώνα).

Οοο για τη ΓΣΕΕ, απέδειξε το ρόλο της καλώντας με μια γελοιά ανακοίνωση τους: βιομηχάνους να αποδείξουν με επιστημονικό τρόπο γιατί ιστεύονται ότι είναι συμφέροντος οι μεταφορές στα Βαλκάνια.

κληθμερίνη παρουσία μπάσοιν για την διαφύλαξη της τάξης (σε περίπτωση αποτυχίας των αινιδικαπλιστών)

* Η υπόθεση της Sex Form: αναδρομή

Η επαρχία sex form του επικειμεριατία Παπαδόπουλου ξεκίνησε το 1964 με "διο ραπτομπατές" και "δίνοντας ψωρί" στις εργάτριες των περιοχών (σύρρων με την προφυλική ορολογία των αιρεντινών). Με εξαντλητικής ορούς εργασίας, καυτά περοκάρατα και εντός με εξεπελατικούς ουαλετικούς ελέγχους "προς αποφυγή απώλειας ίδιων προϊόντων" δεν άργησε να πλουτίσει, να προσωρίσει σε ανυπερασπίσιμες με ξένες επαρχίες, να επεκτείνει τις συγκαταστάσεις της επικειμέρως και να προσλάβει τα τελευταία χρόνια εργάτριες (πέρα των παλαιότερων που διύλευσαν εκεί για 10 έως και 20 χρόνια) με ολγυμένες συμβάσεις "σύμφυτα με τις ανάγκες της παραγωγής" για να μην αποκούνε εργασιακά δικαιώματα και οικονομικά σιρέλ. Η Sex Form ήταν από τις πρώτες κερδοφόρες επαρχίες στον κλάδο της μεταποίησης και φιγουράριζε συνάντηση στα δημοσιεύματα του τόπου ως σήγουρο χαρτί στο χρηματιστήριο. Το 2002 (μέσα στο πλαίσιο των γεννιαδικών αλλαγών) η επαρχία προκλήστηκε σε διαδοκικές απολύτως και εντακτοποίησε της εργασίας, γεγονός που οδήγησε σε μοντέρνη απεργία μέσα στο Γενάρη. Είχε ίδια αρχίσει να προσαναγγέλλεται η μετωφορά της επαρχίας στη Βουλγαρία όταν τηλαία- την ίδια χρονιά, στις 2 Οκτωβρίου άρδε στην επιφάνεια μεγάλο σκάνδαλο κειραγώντης μεταξιών. Έτοιμο διάταξε εκτός πολλών άλλων από τον κλάδο της κλωστοϋφαντουργίας εμπλέκονταν και οι βασικοί μέτοχοι της sex form Αντώνιος Παπαδόπουλος, Χρήστος Παπαδόπουλος και Σπύρος Βεργέτης. Η απάντηση πραγματοποιήθηκε από τις 13 Αυγούστου έως και 30 Σεπτεμβρίου 2002 αποκριζόντας στους εμπλεκόμενους κέρδη συνολικού ύψους 1,5 εκατ. ευρώ κυρίως από μεροενθύδητες. Η επιτροπή κεφαλαιαγορός επέβαλε τα μεγαλύτερα πρόστιμα που είχε επιβάλει ποτέ συνολικού ύψους 6.025.000 ευρώ. Οι 400 εργάτριες καλούνταν να δειξουν υπομονή και κατανόηση στο "δράμα" του αιρεντινού, όταν έμεναν απλίριπτες για ενόμισμα μίνα το καλοκαίρι που μας πέρασε...

ο πρώτος αποκλεισμός του εργοστασίου στις 15/11

*
ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΡΙΩΝ

Στις 29 Αυγούστου 2005 (ημέρα επιστροφής από την άδεια του Αυγούστου) οι περισσότεροι εργάτρες προσλήψουν σε επίσκεψη εργασίας απωτώντας τα δεδουλευμένα τους και την εξασφάλιση της εργασίας τους. Οι ξαρναμένας εργοδότες με επιλογές για υπομονή και θεωρημούς έπεισαν 50 εργαζόμενες να συνεκδίουν τη δουλειά τάξοντας τους μεροκάρματα ελεπροσήντης. Ακολούθησαν μαζέρατα των εργατρών (κοβώς και αλλιλέγγυων σ' αυτές) κάθε πριν στην επαρχία της Βάρδιας (7.00 π.μ.) έξω απ' το εργοστάσιο, συνελεύοντας στο πολιτιστικό κέντρο Ιλίου και μια πορεία μέχρι την πλατεία Αγ. Αναργύρων. Στις 7 Σεπτέμβρη έγινε πορεία των εργατρών από την πλατεία Βάθης στο υπουργείο εργασίας όπου διεξαγόταν συνάντηση του μεταξύ της εργοδοσίας, του υφυπουργού και "επιτροπής" των εργαζομένων που συνέκιναν να δουλεύουν για όλη μια φορά οι υποσκέσεις για σύντομη καταβολή των δεδουλευμένων. Στις 14/9 οι εργαζόμενοι στο δήμο Ιλίου έκαναν στάση εργασίας σε ένδειξη συμπαράστασης. Στις 29/9 οι εργάτρες απέκλεισαν την είσοδο του εργοστασίου στις απεργοσπάστρες. Την επομένη, δημορία των ΜΑΤ δρέθυσε στο ίδιο σημείο για να διαφύλαξε το "δικαίωμα στην εργασία" των απεργοσπαστρών εν μέσω αποδικαστικών από τις απεργίες. Ακολούθησε πορεία με την ομοσονδιά από την Ομονοικά μέχρι το υπουργείο όπου συναντήθηκαν με εργαζόμενους από τα κλάστρα Πρεβέζης. Στις 2/11 κατέληψαν ο προσύλιος χώρος του εργοστασίου για να εμποδίστει η διακίνηση προϊόντων. Μέχρι εδώ οι απεργοσπάστρες έκαναν διμιαστή. Στις 17/11 γίνεται συμβολική κατάληψη του εργοστασίου. Μέσα στο διετήρησαν οι εργάτρες κέρδισαν τα ασφαλιστικά μέτρα που είχαν καταβάσει πριν εναντίον του Παπαδόπουλου που άρχιαν την εκπώση της περιουσίας του και την καταβολή των δεδουλευμένων. Στις 2 Γενάρη 2006 προκλήθηκαν σε κατάληψη του εργοστασίου.

συγκέντρωση
απεργοσπάστρων
του θεραπίτη στην
κεντρική πλατεία ιλίου

*
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΥΠΟΧΟΡΗΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

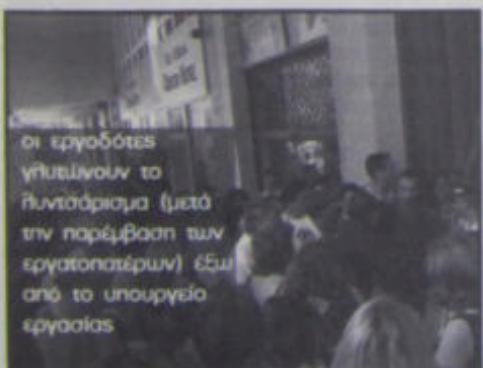
Στην περίπτωση της sex form όμως και σ' άσες προπονήθηκαν οι στρατικαλιστές δε μπορούσαν να μην αδράξουν την ευκαιρία για τα συντήρια ραβίματα τους προς επιβεβαίωση του ψηφιοθηρακού και κειραγωγικού ρόλου τους. Από τις πρώτες εφδομάδες της Ιανουαρίου άρχισαν οι όποιες προτάσεις των εργατρών για δυναμικές ικανότητες προσέβασαν στις υποσκέσεις, τις αναβολές, το ρεαλιστικό μονόδρομο της ρομπολατρικής θέσης πως "δε μπάρκουν πολλά να κάνουμε" και την εμμονή στην νομικότητα πλευρά του αγώνα. Το παραμικρό ενδεχόμενο μέσοποστικοποίησης του αγώνα οκόνταρε στην απελύ των συνεπειών που θα επέφερε μια παράνομη ενέργεια (όπως η κατάληψη του εργοστασίου). Ετσι, η δίκαιη οργή των εργατρών εγκλωβίστηκε σε ασφαρες ιανουαριόποισες, οι απεργοσπάστρες συνέκιναν να δουλεύουν και τα προίσταντα διακανούνταν. Οι εργαζόμενες της sex form εμποδίστηκαν να επιτεθούν στον εκπρόσωπο της εργοδοσίας έξω απ' το υπουργείο (7/9), δεν απέτρεψαν τις απεργοσπάστρες απ' την είσοδο του εργοστασίου, δε μπλόκαραν την παραγωγή, δεν έγινε "άνοιγμα" στην κοινωνία, δινόταν χρόνος στον Παπαδόπουλο. Οι "παραπλανημένες συναδέλφισες" - όπως αποκαλούσαν οι εργατοπατέρες τις απεργοσπάστρες προσπαθώντας να στηγκρατήσουν την οργή των απεργών - νομροποιήθηκαν στα "τραμέλια διαλόγου" του υπουργείου εργασίας μέσω της εργοδοτικής επιτροπής που έπιναν. Η δυναμική κίνηση αποκλεισμού της εισόδου του εργοστασίου (26/9) ήρθε στασιμόδικα να εκπονήσει τη δυσαρέσκεια των εργατρών για την αποδυνάμωση που είχε αρχίσει να φαίνεται στον αγώνα. Η ομοσονδιά πρόβαλε σα μεγάλη νίκη το πεντάρη επίδομα που εξασφάλισε από τον ΟΑΕΔ κατά τη διάρκεια της επίσκεψης οι αιρού ευάδωσαν τα ασφαλιστικά μέτρα συναίγεσε στην κατάληψη του εργοστασίου. Όλα στο όνομα της "σύνεσης", του "ρεαλισμού" και της "εμπειρίας αγώνα" που λέει πως η λίστη είναι η ψήφος στο κόχμα... Να σημειώθει σ' αυτό το σημείο πως απ' την αρχή η ομοσονδιά - θέλοντας να δημιουργήσει μια αίσθηση "ανεξαρτησίας" στις εργάτρες- τοποθέτησε ουσιαστικά μια επιτροπή αγώνα αποτελουμένη στην πλειοψηφία της από γυναίκες που

οι απεργοσπάστρις
σε αντισυγκέντρωσης
ήλια μέτρα από την
αποκλεισμένη είσοδο

αντίκουν στο ΚΚΕ. Χωρίς τη στοιχειώδη διαδικασία οι κομματικοί πρόστεναν συγκεκριμένα ονόματα που εν μέσω σύγχυσης και διά βασις ορίστηκαν εκπρόσωποι των εργατών.

Παράλληλα μ' όλα αυτά, οι συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ και σύμφωνα με τη γραμμή του κόμματος, σαμπόταραν κάθε προσπάθεια αλληλέγγυων να αρθρώσουν λόγο. Το παρακτικό παραδείγμα είναι η αφοροτητά με την οποία επέθηκαν στην απολυμένη της Τρικυρία κατά τη διάρκεια συνέλευσης στο πολιτιστικό κέντρο Ηλιού. Οι προσταφέρομενοι είκαν καλεστεί από εργάτριες της sex form για να καταθέσουν την εμπειρία τους από τον αγώνα που είκαν διεξάγει λίγο καιρό πριν. Οι συγκεκριμένοι σύνθηματα είκαν διαφωνίσει και καταγγέλλειν τη στάση της οροσπονδίας με αποτέλεσμα να μπουν στα "μάύρα κατάστασα" της "ταξιδιώς πρωτοπορίας". Ή μια πέμπτη της κορρατικής γραμμής κι ο φόβος επανάληψης των καταγγελιών στις εργάτριες της sex form πάντα ο λόγος για τον οποίο ουσιαστικά φιμώθηκαν στη συνέλευση. Πριν καν ανοίξουν το στόμα τους ο πρόεδρος της οροσπονδίας και μέλη της επιτροπής αγώνα άρχισαν να ωρίσουνται αναρασώντας τις γνωστές και πολιτικοποιημένες μορφές περί "διασποτών" και "προβοκατόρων". Ταυτόχρονα άρχισαν να αιωρείται μια γενικόλογη κατηγορία ότι οι εργάτριες της Τρικυρία δε δικαιούνται να μιλούν γιατί "τα έχουν πάρει". Αυτά που "είκαν πάρει" βέβαια πάντα οι αποζημιώσεις τους... Άναλογη αντιμετώπιση είχε κι η προσπάθεια συντρόφου από το Θερόπιτη να παρέμβει στην ίδια συνέλευση. Οι κορρατικοί έλιξαν τη συνέλευση που είχε οδηγηθεί στο χάος, φωνάζοντας πως δύο θέλουν να συμπορασταθούν ας το κανουν στις πρωνές συγκεντρώσεις έξω από το εργοστάσιο όπου θα μπορούσαν να καταθέσουν τις απόφεις τους "στα πηγαδάκα". Οι συζητήσεις αυτού του ειδούς βέβαια έχουν απ' το εργοστάσιο πάντα κάπι που συνέβαιναν έτσι κι αλλιώς και δε μπορούσαν πάρα ποτέ είναι περιορισμένου ή ελλειπτικού χαρακτήρα. Άλλο αναφορές είναι το γεγονός πως όσες φορές κατά τη διάρκεια τέτοιων πρωνών συζητήσεων οι γυναίκες της επιτροπής έπειπε να απαντήσουν για την αποφυγή οξυνόσης του αγώνα, οι ίδιες αντέτειναν με νότιμα πως οι υπόλοιπες εργάτριες είτε δεν είκαν το οθένος, είτε δεν είκαν τη συνείδηση για κάπι τέτοιο, οπότε έπειπε να δεξιούν εμωστούση στην εμπειρία των συνδικαλιστών. Την ίδια στιγμή, στα ίδια πηγαδάκα οι κομματικοί δεν έπαναν να επαναφέρουν το φώτιπτρο του μπάσου και του επαγγελέα σ' όσας εργάτριες ανέφεραν το ενδεκόμενο μας ως δυναμικής κίνησης.

* 01 ΕΡΓΑΤΡΙΕΣ ΤΗΣ SEX FORM

Αυτό που συντελέστηκε στον αγώνα των εργάτριων της Sex Form (και όχι μόνο), αρίθμινας κατά μέρος της αντιράσος και τα προβληματά απειλή που μπορεί κάποιος να εντοπίσει, είναι κάπι πολὺ σημαντικό. Το ξεπέρασμα απ' της ίδιες της ιδιότητας, της πιορολατρίας, της υποταγής στις αποφάσεις των αφεντικών. Σ' αυτή τη διαδικασία οι εργάτριες ικανίσθηκαν μαζί, ξέφυγαν απ' τους μικρόκοσμους, κλεύσαν και θέλουν να επιτεθούν στην πειθαρχία στάση των απεργοσπαστριών, βίωσαν το συλλογικό πνεύμα, οικειοποιήθηκαν το χώρο που στηνθήκαν να αποκαλούν Ντακάου.

Ο κύριος των αφεντικών είναι κυριακός κι αποκονίζει τα άλογα σταν γεράσουν. Άκομα ποι κυριακό ώρα είναι να θεωρούνται οι καταπεσμένοι ότι τους αρκεί η προσωπική ασφάλεια, τα ξεροκόματα του ΟΑΕΔ, η δανειοληπτία, η συμμετοχή σε κομματικά πανεκδίφια ή η επιστροφή σε "άλλα Ντακάου", αντί της συλλογικής δράσης και της προσπάθειας να πάρουν τις ζωές τους στα χέρια τους. Οι αγώνες των καταπεσμένων είτε θα δικαιώνονται με την ικανοποίηση - δίκαιων φύσης και θέσης αλλά περικόν - αιτηράτων με τη συνεπακόλουθη επιστροφή στα "πρωτικά δράματα" και τις ουρές του ΟΑΕΔ και τα επιδοτούμενα προγράμματα του που θα πλαισίορνται ως μεγαλύτερη κοινωνική πολιτική του κράτους, είτε θα δείχνουν πως οι συλλογικές διεκδικήσεις μπορούν περιοστέρα: Πάντε πέρα απ' τα αιτονότα και δεν είναι πάντα "ειρηνικές" και "νομιμόφρονες". Φάνουν μέχρι το σημείο που οι εργάζομενοι κατερίζονται μόνοι τους, χωρίς αφεντικά, ιεραρχία και καθοδηγητές την υποδομή που έτσι κι αλλιώς τους αντικεί, φτάνουν μέχρι τα κατειλημένα εργοστάσια της Αργεντινής, εώς το ξεπέρασμα των πλαστών διακωρίσμων μέσα στις τάξεις τους, το ξεπέρασμα των εκβιασμών κράτους κι αφεντικών, την καταστροφή των αιτηροκερδών παρασίτων και των πολιτικών εκφραστών τους, την κατάργηση της μισθωτής ακλασίας...

* ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Η εμφάνιση συντρόφων-ιών από το Θερόπιτη στα πρανέα μολέματα, τα μοιρόσητα κερμάνια κι επιμεριτικού ύλακού για την κατάληξη της Τρικυρία στη Νάουσα, οι αρίστες κοΐνως κι οι εκπλήσσεις αλληλέγγυων στο "τσού" αντιμετωπίστηκαν με έκπληξη από τις εργάτριες της sex form. Έκπληξη που απορρέει από το θεωρητικό στερεότυπο περί αναρασών. Ωστόσο, κατορθώθηκε μια πρώτη προσπόγυμα να ιστορικά παρουσιάσεις μας, χωρίς μέβαση από να είτε κάποιο πρακτικό αποτέλεσμα πέρα από τα δημοιογρήματα μεταξύ μας.

Η απομοία αυτού του αγώνα, πέρα από το προφανές (του αγώνα διλοβίδη ενάντια στους εκβιασμούς των αφεντικών), αναδείχθηκε εκ των πρωγιάτων κεντρικό σημείο της καθημερινότητας στις γειτονίες μας, αφού οι περιοστέρες εργάτριες ζουν σε απότελεσμα και πέρα ο αγώνας των εργάτριων σημάδευσε όλες εκείνες τις αδυναμίες αλλά και τις αυθόρυμμες δυνατότητες που αναπτύσσονται τα τελευταία χρόνια μέσα στους εργατικούς γειτονες. Ακαγωρίζονται τα σημεία τέτοιων αγώνων σε τοπικό κι κεντρικό επίπεδο, τις αδυναμίες παρέμβασης και συνέσεως με κοινωνικούς αγώνες, εκεί τοπικόστια που το μέσοντας πορτρέτι των αγωνιζόμενων αποφέρει, την ασυνείδηση κι ελλημματική παρουσία του αναδυόμενου λόγου στους χώρους εργασίας, αλλά καρές την χεραγμένη δονάτη του "ταξιδιού" συνδικαλισμού (αυτόν που διαρκώς θα συναντάμε στα πεδία των αγώνων και ο αποικός ζεδαλώντας με αισιοδούλως αλλούσια στις συγκεκριμένες περιόδους). Σύντομα θα εκδοθεί από το Θερόπιτη μια αναλυτική παρουσίαση των γεγονότων, με μαρτή μπροστούμα.

για τον αγώνα ενάντια στη χωματερή των Ανω Λιοσίων

Ο πολιτισμός της εξουσίας

δεν μας αφήνει να αναστάνουμε

Να μην τον αφήσουμε ώτε κι εμείς

Ένα γνωμακό λέει πως ο καπταλισμός δεν θα σου πουλήσει μόνο τα σκανύ που θα τον κρεμάσεις αλλά θα περιφράξει και θα προστατεύσει σαν κόρη οφθαλμού τα σκουπίδια και τα απόβλητα απ' τα οποία μπορεί να βγάλει κέρδος. Ικανός ακόμα και να θάψει σ' αυτά ολόκληρους δέρμους και συνοικίες προκειμένου να προστατεύσει την ομαλότητα της παραγωγής και να διασφαλίσει τα συμφέροντα του.

Ούτε στα πο ευφάνταστα σενάρια επισπουμονιάς φαντασίας δεν έτσι εμφανιστεί η πραγματικότητα της χωματερής-θνομοφυλάκα.

Μια πραγματικότητα που τους τελευταίους μίνες αποτελεί καθημερινότητα για τους καποίους των δυτικών συνοικιών και ιδιαίτερα των Ανω Λιοσίων, όπου: περιοδικά συνοδεύουν σκουπιδάρικα, διμοιρίες των ΜΑΤ περιπολούν στις εισόδους της χωματερής, εισαγγελείς και φαρσαίσιοι βρίσκονται σε καθεστώς εκάπου ανάγκης, επιχειρηματικά αρματικά και κάθε είδους πολιτικάντες διμοπρατούν και παζαρεύουν "προσωρινές λύσεις" παζούντας με την υγεία και την διαβίωση των τοπικών κατωτών.

Όλα (ξαν)άρκισαν τον περασμένο Νοέμβρη, όταν επίσημα ανακοινώθηκε ότι "η σπερντή χωματερή έχει ζωτί" έως τα τέλη Μαρτίου και ο Εναίος Σύνδεσμος Δήμων και Κοινωνιών (ΕΣΚΔΝ), που διαστερίζεται τη χωματερή Ανω Λιοσίων, "κάνει σγουρά δρόμου" για να προλάβουν να ολοκληρωθούν οι εγκαταστάσεις σε διπλανό χώρο στη Φιλή. Μια "τυφλή" ουσιαστικά επέκτηση της χωματερής που προκάλεσε την αντίδραση των κατοίκων οι οποίοι με τις κυνηγούσσεις τους κατέφεραν να μπλοκάρουν προσκερινά τα έργα.

Από την πλευρά του ΕΣΚΔΝ, ο προϊστάμενος διαχείρισης απορρεμάτων, δήλωσε: "Στην κατάσταση που έχουν φθάσει τα πρόγραμμα πιο μόνιμη θέτει να κυριαρχεί η Αριστερή σε κατάσταση

έκτακτης ανάγκης". Όπερ και σύγεντο, με αποκορύφωμα την 8η Φλεβάρη όπου με μαρούσιμποκές, εντάσεις και συλλήψεις ικαρές αστυνομικές δυνάμεις σπάνε το μπλόκο κατοίκων στην είσοδο της χωματερής και διασφαλίζουν την ομαλή μεταφορά των σκουπιδιών.

Μπροστά στα άλιτα ζητήματα των οικολογικών καταστροφών και της περιβαλλοντικής μόλυνσης γενικότερα, και ιδιαίτερα στη διαχείριση σκουπιδιών και λυμάτων, ο τυχοδικισμός των αφεντικών είναι παραπλέον:

Χωρίς κανέναν απολύτως βιώσιμο σκεδιασμό και με μοναδικό κριτήριο το κέρδος, προκωρούν στη διάνοιξη νέου "κυπτάρου" στη Φιλή. Το οποίο μεταθέτει απλά το πρόβλημα αφού προβλέπεται να παραδοθεί σε λεπτουργία σε δύο μίνες και θα έχει χρόνο ζωής 8 μίνες. Η διάνοιξη νέου XYTA που θα κατασκευαστεί στη Φιλή, δίπλα στα όρια της σπερντής χωματερής των Ανω Λιοσίων, θα επιβαρύνει ακόμα περισσότερο την περιοχή, αφού προβλέπεται να αποθηκεύνται σε αυτή περίπου 230.000 τόνοι λυματολάσπης αλλά και 1.500.000 τόνοι σκουπιδιών το χρόνο.

Η διοίκηση της ΕΥΔΑΠ, υπεύθυνη για την διαχείριση της λυματολάσπης, σε πείσμα κάθε λογικής, κάνει λόγο για "δαμανοποίηση της λάσπης και υποστηρίζει ότι η σπερντή της είναι απολύτως μέσα στα όρια των ευρωπαϊκών προδιαγραφών". Και αντιμέτωπη με ένα πρόβλημα που δεν επιδέκεται λύσης, σκοπεύει να μεταφέρει ένα μέρος των λυμάτων από την κορεμένη και υπερμολυσμένη Ψυπάλεα στη... Φιλή! Παράλληλα μετά την αποτυχία του σκεδιασμού μεταφοράς της "λάσπης" στο Σουδάν, προκινείται δημόσιο διαγωνισμό για την εξαγωγή 60.000 τόνων στη Γερμανία. Κάτι σαν το άδειασμα ενός βρόχου δηλαδί που σίντοια θα ζαναγερίσει. Και από τον οποίο ρόνι οι κερδισμένοι θα είναι οι εργολάβοι μεταφοράς αφού το κόστος (περίπου 8,5 εκατομμύρια ευρώ) θα υπερβαίνει τα κέρδη τους.

Ενώ τέλος, τα πρίμετα της αύξησης των δημοτικών τελών και της ανακύπτωσης -σαν τρόπος μείωσης της παραγωγής σκουπιδιών- διά παν για γέλια αν δεν έπαιζαν με την νοηστούντι μας.

Αν τώρα στο πέδιο υπόρκυων πρόβλημα της χωματερής, προστεθούν και οι 7.500 τόνοι από επικανόνως υλικό που ζητούν ταφή από μονάδες της ΔΕΗ, τα απόβλητα του Εμπροσή, οι κεραίες της κυνηγής τηλεργυνίας και οι μεβόδευσης της ταμεντοποίησης και εμπορευματικής εκμετάλλευσης της Πάρνηθας που προωθεί το ΥΠΕΧΩΔΕ. Ή δούμε ότι η περιβαλλοντική εξόντωση και η γειτονιά των γειτονιών μας είναι προδιαγεγραμμένες. Ισχείται τα κάθε λογής αφεντικά λογαράζουν χωρίς τις κοινωνικές αντιστάσεις.

Άνω Λιόσια, Φυλή, Μενίδη, Καματερό, Πετρούπολη, Ταξον. Περιοχές των δυτικών προαστίων που εδώ και δεκαετίες υποφέρουν από τον μολυσμένο αέρα της χωματερής μας μητρόπολης. Οι τόνοι των σκουπιδών και τα διοξείδια που εκπέμπονται στην περιοχή φαίνεται πως δεν πταν αρκετά. Από το καλοκαίρι πρέθε να προστεθεί και η λιμνατολόστη. Μαζί της και οι κρατικοί τοαμπουκάς Ελευσίνα, Πέραμα, Δραπετσώνα, Κερατσίνι. Άλλες περιοχές των δυτικών προαστίων με μολυσμένο τον αέρα από το εργοστάσιο της ΔΕΗ και τα διυλιστήρια των εταιριών πετρελαίου. Και με μολυσμένη τη θάλασσα από τα απόβλητα κάθε παραγωγής δραστηρότητας. Περιοχές που από το 1994 συνορεύουν και με το νησί των λιμάτων, την Ψυτάλλεια.

Περιοχές των δυτικών προαστίων στις οποίες μέσα στα χρόνα δεν έχει αλλάξει τίποτε άσχη αφού την πολιτισμή του καθεστώτος: επιβάρυνται των συνθηκών ζωής.

Βρισκόμαστε σε εκείνη την χωροταξική επιλογή της κυριαρχίας που ζουν οι "πεταμένοι" και οι "αποκλεισμένοι", εκεί που κάθε μορφή ειμετάλλευσης και καταπίεσης χαράζει τη μοίρα των περιοχών αυτών. Βρισκόμαστε σε εκείνη την χωροταξική επιλογή της κυριαρχίας που αποξύνεται την ζωή με τους κειρότερους όρους.

Το ζήτημα της διακείρισης των λιμάτων και των σκουπιδών δεν μπορεί να εξεταστεί ξέκαρα από τον τρόπο οργάνωσης της ζωής των πόλεων. Η υπερπαραγωγή ή η συσωρευση βιομηχανιών και αστικών αποβλήτων αλλά και ο τρόπος διακείρισης τους, αποτελούν δομικά προβλήματα του καπιταλισμού, αποτελούν μια άλιτη "αντίφαση" του: όσο περισσότερο αναπτύσσεται τόσο περισσότερο λεπλατεί το φυσικό περιβάλλον και τους ανθρώπους.

Οι οικολογικές ευαισθησίες των κυριάρχων και τα έργα υποδομής όπως "βιολογικός καθαρισμός", "καθαρες χωρατέρες" κ.ά., έρκονται να διακινητούν το πρόβλημα που γεννούν οι επιλογές τους. Αυτές οι οικολογικές ευαισθησίες αποτελούν και το ιστυρό άλλοι για την κοινωνική νομιμοποίηση του εξουσιοδοτικού πολιτισμού.

Η απόφαση του ΥΠΕΧΩΔΕ και της Ε.Υ.Δ.Α.Π. -μέσα στο καλοκαίρι- να μεταφερθεί η λιμνατολόστη στη χωματερή των Άνω Λιοσίων με κάθε τρόπο είναι λίγο πολύ γνωστή. Όπως γνωστές είναι και οι εικόνες με τη διαρκή παρουσία δυνάμεων των MAT στην ευρύτερη περιοχή για να προληφθούν και να κατασταλούν (με σιαγγελικές διαταγές) οι αντιδράσεις των κατοίκων της περιοχής. Οι περιβαλλοντικές ευαισθησίες του αρμόδιου υπουργού που τον περισσότερο Φλεβάρη δήλωνε ότι "οι κοινωνικές προϋποθέσεις είναι αυστηρές για το περιβάλλον και εγώ είμαι ο τελευταίος που θα σκεφτώ να τις παραβάω" μόνο για γέλια είναι σταν μάλιστα λίγους μίνες αργότερα (στις 15/6/2005) δήλωνε: "...καταβέσσαμε μια ολοκληρωτή λύση που είναι η μοναδική αυτήν την ώρα. Και όπως δεσμεύτηκα η λύση θα πηγαίνει στο XYTA A. Λιοσίων μέχρι το Δεκέμβριο του 2005, γιατί είναι ο μοναδικός που υπάρχει στην περιοχή.

Ιστορικά:

Στην περιοχή της Αττικής και κατια από τις πιέσις που δέκτηκε το ελληνικό κράτος αντας εντοπίστηκε το 1993 στην Ψυτάλλεια το πολυδιαφημισμένο "κέντρο επεξεργασίας λεράτων". Σημερα το άριο που συγχρηματοδοτήθηκε από την Ε.Ε. θεωρείται πραγματές, καθώς δεν έχουν ολοκληρωθεί οι υποδομές που επεξεργάζονται τα λεράτα με τρόπο που τα θεωρείται μετανοούμενά "φυλακό προς το περιβάλλον" (ήρανται λιμνατολόστη). Ήτοι, με τα κονδύλια που είχαν επενδύσει για την ολοκλήρωση των έργων να σχημάτισαν την "περιέργυα" εξαρτούστε, αυτό που μάλιστα μίνες συνέβασε στην Ψυτάλλεια πων να συσωρεύονται τόση επεξεργασίες λιμάτων που η μηροποίηση μορφή των έχει ως αποτέλεσμα την παρατυτή και εκσυρτητική.

Το ελληνικό κράτος διατηρήστηκε το ζήτημα της λιμνατολόστης με τρόπο αρκετά επικό. Προηγουμένες πολιτικές διαχείρισης του, μετέβησαν χρονικά την ολοκλήρωση των έργων στην προδίδυμη περίοδο ενώ αδιαφορούσαν πα το προβλήμα διαβίωσης που αντιμετωπίζειν ει κάποια των περιοχών που συνορεύουν με την Ψυτάλλεια πα τον μολυσμένο αέρα. Την χρονιά των ολομέτων στύγιων ιπτάμετων "επεκτείνει" και σε από το ζήτημα, μεταβιτώντας είναι πιέση περισσότερο την αρδεστι των έργων. Η σημερινή πολιτική διαχείρισης του ελληνικού κράτους, καλύπτει στα άστια μεταοικητικά δημόσια τμήματα, μετέβησε κι αυτή χρονικά την ολοκλήρωση των έργων στα στάδια 2.5 κρότων. Και μέχρι τούτο επιβάλλεται με νόμους και αυτονομικά πλο "προσωρινές λύσεις".

Η υποκρισία και η αδιαλλοξία του κράτους σε αυτό το σημείο είναι ενδεικτικές. Με το πρόστιμα της "προσωρινότητας" των επλογών του, επβάλλει μακροχρόνιες "λύσεις" και επιβαρύνεις στην ψευτική - ζωή των καταίκων και καποτραπεγμένη προσωπικά την πόλην (*).

Οι περιβαλλοντικές ευαισθησίες του κράτους στην υπόθεση της "Λιμανολόπης", μόνο αφελεῖς θα μπορούσαν να συγκανθίσουν. Εδώ και μίνες παρουσιάζεται η διαδικασία της εδαφοποίησης της λιμανολόπης ως "φίλαιρα προς το περιβάλλον". Τα "κλαδιά" και το "χώμα" με τα οποία καλύπτονται οι τόνοι λιμανολόπης στη χωματερή, θέλουν να μας πεισουν ότι διασφαλίζουν την προστασία του περιβάλλοντος. Η υποκρισία και τη προστασία του κράτους φαίνεται ότι σε αυτήν την περίπτωση αποκαλύπτονται από την ίδια την εμπειρία των κατοίκων της περιοχής: την καθημερινή δυσοσμία στον αέρα και την περιστέρη μάλισταν του υδροφόρου ορίζοντα της περιοχής.

Η τοπική αυτοδιοίκηση, ως πόλος εξουσίας, δεν θα μπορούσε να κάνει κάπι αλλό πέρα από το να διαχειρίστε και να εκπονώσει τις τοπικές αντιστάσεις. Ο ρόλος της να γενύνει και να εφαρμόζει τις αποφάσεις της κεντρικής εξουσίας στα τοπικά δεδομένα είναι κι αυτός που καθορίζει τη δράση της. Το γεγονός ότι τους τελευταίους μίνες στις περιοχές μας οι δημοτικοί άρχοντες δείχνουν να "αγωνίζονται" ενάντια στις αποφάσεις της κεντρικής εξουσίας που αιδοί διαχειρίζονται, αναδεικνύει τον ρόλο τους σε ό, πι αφορά την ομαλή διευθέτηση και εκπόνηση των αντιδράσεων των κατοίκων, διεκπεραιώστας έτοιμα ευρύτερο συναντευτικό σχέδιο.

Οι εμπλεκόμενοι δημοτικοί άρχοντες παρουσιάσανταν την αγωνιστικότητά τους με γνώμονα το πολιτικό τους συμφέρον στις μάχες των δημοτικών εκλογών. Νοράδες, δημάρχοι, δημοτικοί σύμβουλοι και παράγοντες, άδραζαν την επικαρδια και βγήκαν στα πλεοντικά παραθύρα, στα δημοτικά μπαλκόνια, στους δρόμους. Για να αγωνιστούν ενάντια σε έναν πολιτισμό που οι ίδιοι παρήγουν και σφραγίζουν μέσα στα δημοτικά και νομαρχιακά συμβούλια, τον πολιτισμό των υποβαθμισμένων και απαξιωμένων ζωών στις γκετοποιημένες πόλεις.

Είναι γνωστή η περίπτωση του δημάρχου των Ανω Λιοσίων Παπαδήμα, ο οποίος σε μια χαρακτηριστική -των ορίων του- δίλωση, σε πορεία προς τη χωματερή των περασμένο Ιούνι, εξέφρασε (μπροστά στα παρατεταμένα ρα) τα εξής: "έχουμε κάνει ένα ερόπτημα στις αστυνομικές αρκές για το αν έχουν άδεια συνοδείας της λιμανολόπης και θα μας απαντήσουν αύριο. Μάζα τότε δεν θέλουμε να έχουμε συγκρούσεις με την αστυνομία και υποκρόμε...". Πραγματικά, λίγα λεπτά αργότερα αποχώρησε με τη γναούρηση μεριστές και τη συνοδεία του. (**)

Στην ράχη για την αποράκριση της λιμανολόπης και της χωματερής από τα Ανω Λιοσί, σπραντικό ρόλο έκει η "διαδημοτική επιτροπή". Σε αυτήν συμμετέκονταν κομματικοί στελέχη αλλά και αρκετοί κάτοικοι της περιοχής. Η "διαδημοτική επιτροπή" δεν έκει καταφέρει ακόμα να στυγκροτήσει μια διναμακή πρόταση αγώνα, αφού στις γενικές συνελεύσεις οι κομματικοί διεκπεραίνουν τις πολιτικές κατευθύνσεις που χαράσσουν τα επιτελεία τους.

(*) Χαρακτηριστικός στο σημείο αυτό είναι ο ρόλος του Συμβουλίου της Επικρατείας στο να δίνει νομιμή υπόσταση στα εγκλήματα της εξουσίας. Σε απόφαση του στην αρκές των περιοχών Μαρέ ή Φυτάλλεα δεν δένονται την κατάλληλη επεξεργασία ώστε να μπορούν ακινήτων τα διατίθεντα στον ΧΤΑ Α. Λιοσίων. Σταθμώντας την υπόσταση καρδιότατη επιτροπής παρακαλεί τα λόγους δημόσιου συμφέροντος πια αποράκρινταν από τη Φυτάλλεα και η διάθεση τους στη χωματερή των Α. Λιοσίων είναι πια η ΕΥΔΑΙΜ φροντίδες μα την επωπευματική επεξεργασία των αποβλήτων της Φυτάλλεας. Δύομισι μίνες αργότερα, στα τέλη του περασμένου Μαΐου, και λιγότεροι να έχουν αλοιφωρίσει τα άρκα επεξεργασίας των λιχανίων στην Φυτάλλεα και με τον υποριθμό του ΥΠΕΧΩΔΕ να δηλώνει ότι το εργοστάσιο έβραντος της λιμανολόπης θα είναι άτομο μετά από 2,5 χρόνια, το Σεπτέμβριο της εξής. Τα λιχάνα της Φυτάλλεας υπόκεινται πλέον και κατ' αρχήν σε επεξεργασία αριθμοτάτων και κοντινότερων Ανεξαρτετής του βαθμού επεξεργασίας των λιχανίων, επβάλλεται η αναστολή της διάθεσης των λιχανίων στον ΧΤΑ Α. Λιοσίων, προκειμένου να αποφευχθεί ο κινδύνος διαρροής των λιχανίων στην υπάρχουσα την Σαρωνικού, γεγονός που θα έχει ως συνέπεια να δημιουργηθεί μεγάλη βλάβη στο ακουστικό της περιοχής. Τέτοιος τύπου νόμιμες επιβολές είναι που σου υποδέιλανουν ότι αι νέοι είναι για τους κατηρούς, αι νέοι είναι φτιαγμένοι από τους κυριαρχους και τους κυριάρχους εξυπηρετούν.

(**) Χαρακτηριστικά είναι και η περίπτωση των δημάρχων Πετρούπολης ο οποίος αντέλει με αποτροπήσεις σε έντιτο που εκδίδει μα τη σφραγίδωση μαρκορύθμα της "αγωνιστικότετα" των φυτών.

Η διαδημοτική επιχείρηση αυτό που μέχρι τώρα έχει να επιδειξεις είναι η φετιχισμός της αντιπροσωπεύσεως στο όνομα της λεπτουργικότητάς της και η δημιουργία διακωνισμών μεταξύ των "ειδικών" και των "ακολουθητών".

Ο πλειονές ξεφεύγει από τα σκέδιά της και τις επιλογές της χαρακτηρίζεται ως επιβραδύ (παροδείγματα υπάρχουν πολλά όπως στη συγκεντρωση που αργαμοτοποιήθηκε έξι από το αστυνομικό τμήμα Α Λιοσίων μετά από τη γνωστές συγκρούσεις με τα ματ έξι από τη χωματερή όπου τα μέλη της διαδηρυτικής πάντα αυτά σου εξασφάλισαν την ακεραιότητα του αστυνομικού τμήματος από την οργή των κτητημένων από τα ματ διαδηλωτών).

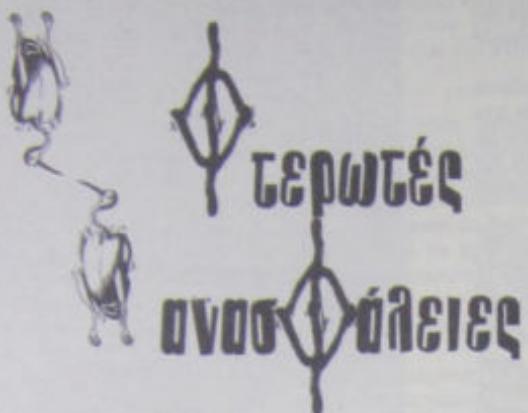
Η διδικτυωτική επηρεούμενη με πλορώντας να ξεφύγει από τη "ρεαλιστική" πολιτική από την ελεγματικότητα που ισχυρίζοταν και ακόμα ισχυρίζεται, κάραξε με τη σειρά της τα όρια της δράσης της. Και αυτό φάντακε από το γεγονός ότι στο αποκορύφωμα των κινητοποιήσεων της, ζήτησε δημόσια από την κυβέρνηση: "να φέρει προς συζήτηση νέες εναλλακτικές προτάσεις στα πλαίσια ενός εθνικού σχεδιασμού για την διαχείριση των απορρίμμάτων, αφού προηγήθησε συζήτηση με επιστημονικούς, κοινωνικούς και αιολογικούς φορείς". Διεκδικώντας, με αυτόν τον τρόπο, την συμμετοχή της στην τραπέζια των συνομιλιών, προσπάθησε να οικειοποιήσει τους αγώνες των κατοίκων και να τους εξαργυρώσει με μια θέση στη διαχείριση των "καινών". Ειρηνοδότησε σε τελική ανάλυση το συναντητικό σχέδιο της δημοκρατίας.

Απέναντι σε αυτήν την πραγματικότητα κατά την οποία η κυριαρχία προσωπεύει να επιβάλλει την περαιτέρα υποβάθμιση της ζωής και την εξαδίλωση, ξεδιπλώνονται και οι αντιστάσεις. Οι σπυρούσεις με τα ματ έχω από τη χωρατερή των Α. Λιοσίων το περασμένο καλοκαίρι, η κατάληψη του εργοστασίου "Κεράνης" από τους απλήρωτους εργάζομενούς του στις πλέρες μας άλλα και ο αγώνας των εργατών της "Sex Farm" στο Ίλιον για την καταβολή των απλήρωτων δεδουλευμένων τους, είναι γεγονότα που υποδηλώνουν ότι οι κοινωνικές αντιστάσεις είναι αναπόφευκτες στο μέλλον που προβιαγράφουν οι κυριαρχοί για τις περιοχές μας. Αυτές τις κοινωνικές αντιστάσεις πρέπει να στρίχουμε, μπλοκάροντας κάθε διαμεσολαβητικό και συναντητικό μπλαντισμό όπως κόρματα, ΜΜΕ , δημοτικούς παράγοντες Διανυμώνοντας διαδικασίες αγώνα χωρίς ιεραρχίες και διακωρισμούς προτοσσοντας την αλληλεγγύη ενάντια στην εξαπομίκνευση και τη μορολατρία, ενσυνάντος τη φήμη με τον πολιτισμό της εξουσίας, οξινούντας τις κοινωνικές σπυρούσεις.

για της συγκρότησης στης 15/2,
όπως να διελέγεται.

Σήμερα το πρώτο μαθητής από αι μπλάκαρές του Μαρμαρίνα ("Λευκάρας") έκαναν τη δράση φορά την εργάστιτη τους στο χώρο της κυριαρχίας, με σκοπό να αφαιδούν παρόντα της εργασίας μας στην κατασκευή των νέων κατώφλων δίδακτον απόδρομο ΧΙΤΑ. Μέσα στην ελάσσονας άρεσ, από σπάνια σε σπάνια, ειδοσοπίνης κύριος (ήμερη στα 100' άστρα), στάθμης μικροφωνητική στην κεντρική πλατεία των Λιοσίων, και αποφοίτησε η μετάβοση απόντες εν λόγω χώρου μας να εργαδιούμε τα έργα. Φάνταστας στο χώρο, 2 κλεψίτες των ΜΑΤ, μπλακάρικά τζιμάνια και ασφαλτικά επιτύχια ήδη τον δρόμο αυτού οδηγήσαντα εργάτη. Επιτέλους, έγινε μια πρωτόπτωτη να κάνουμε γραμμή "ντρού" στο χώρο, αλλά αυτό στάθμισε οδηγητικό καθώς η πιοσύνης πίσταν σχετικά μικρή και πάντα φρεγμένη κυλά από τους μαράδες αι σπάνια μας εμπόδισαν. Άλλα σραδά από μας αποσπάστηκε από το σύντολο των διδασκαλιών και επιχείρησε να εποδέψει στον χώρο από αριθμότητα πιστού. Πριν τους αντιτίθεσθε αι μπάρια, κατέφεραν να σταραπίσουν την μπλάκατά του διδασκεί τον οδογό και να σταραπίσουν την εξέλιξη των εργασιών. Μέσης έργων αι μπάρια, 4-5 άριστα συντελέσθησαν, αλλά μετά από δυναμική απαντήση των υπάλληλων κύριους που στο μεταξύ είχε εντυπωθείται το γεγονός, και κατά πραγματικότητα απέβριστα σε αποκλεισμό της κεντρικής Αγριερού ΝΑΤΟ, τους άφασαν γελούδηρους. Ήτονταν άστρος, είκαν απολέσει για επιστροφήν αύλεις 2 δρυμάρις (πράσινοι), προστεμαζόμενα μας σύγκρουση. Οι μαράδες και αι ασφαλτικές μα αύλεις μα ψέρα μέτων προσκλητικοί, με τους τελεσταίους τη φωτογραφίζοντα προσκλητικά κύρια μέσα από τις κλουβίτες. Στιγκρότεν γελούδι δεν έγινε, το μήνυμα σύρις στάθμισε σε κυβέρνηση ΕΣΔΚΝΑ, και "Άστρα" αν από την πρώτη στηριζόμενη μας βρέθηκε μπροστά τους, τα είναι σημαντικοί αι θα μας δρασκουν συνέπεια από δικαιούς και στο εξής. Η πραγματική τους δεν πρόσπειται να μας σταματήσουν.

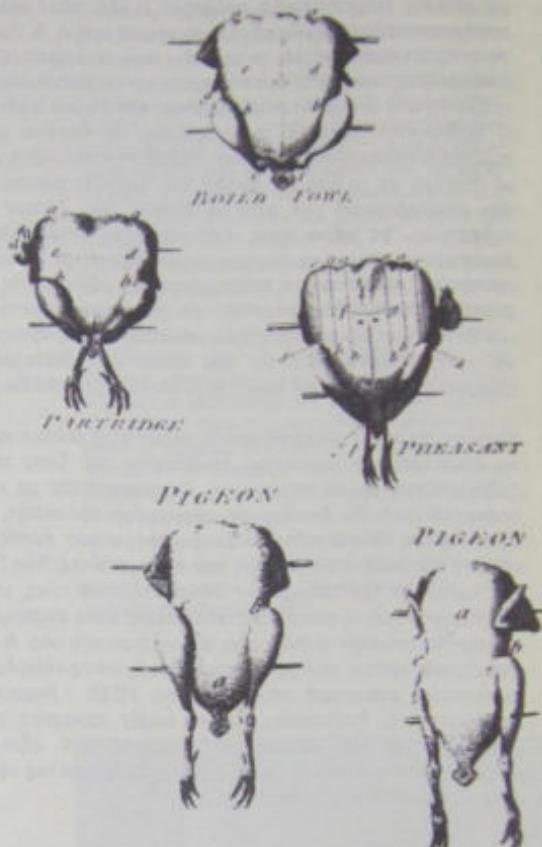

Tous επίσημους μήνες "δανούματος" στο ριζό της νόσου των πουλιάρκων, με τους κάθε πολύτιμους τραυμολόγους να το ανέγουν σε γήπεδα αιχμές ασφάλειας, φροντίζοντας, ωρίμη φιλία σε επίλεκτές και μελόδι, να το συντηρούν ως άτοκο. Η επικείμενη επέλαση του κού "ηρέτα να μας βρει στοιχίους" λένε τα πανικόβλητα καήλη των εδαφών, καθώς που αυτόματα μαστράραπται σε ανάγκη ενός προηπιτηρικού πολέμου εναντίον του "φερετού" κινδύνου. "Διοκεριζόμενό" καθ' "αδόντα" επιπλέοντα πολύτιμα διακριτόσταυλα σε πολεμικά με έναν αερό ποντρό και υπουργό, έναν εκθρό που δεν την ικανοποιεί να αιτίαζε, με έναν ανένδιπλο που μετέπειτα τον πλάστον, μετά σύντομα ως προς τη δομή και τον τρόπο δράσης του. Οι δροι είναι ασφέστατα πολεμικοί και οι συνεργοί αυτονόμοι. Εκείναται λοιπόν, ότι ο στυλαρκόντων ίδιος είναι πέντε φορές πιο βανατόφρος από εκείνον του 1918 που ακόμετες εκπομπούρια ανέβηκαν και ασύρτιτα πετάθηκαν από τον μύρη πριν τρία χρόνια διαβόλο του SARS. Έχει λόπι εξοντώσει τουλάχιστον 50 ανέβηκαν στην Ασία, επι στιγμή που ο κοινός ίδιος της γρίπης εξοντώνει μόνο στην ΗΠΑ και στην Ευρώπη μόνο και 100.000 εποκτών (μεταξύ, από τα καμπήδερα κομματικά αστράψατο), ωρίμης αυτό να προκαλεί αντίστοιχα το εγκαθιδρόν.

Ένα από τα πτερύγια προς διεργατώντα είναι η απόντηση στο γρύπτικο γένος ο στυλαρκόντων ίδιος, όπως και ο προκάτοκος του επίτε-εγκαθιδρόντος SARS, προσκλητής, όπως φέρεται, στην Κίνα καθ' απήλεις σε πρώτη φόρη σε ώριμη Αστικότητα χώρες. Σύμφωνα με τον αριστερόν καταβούλην, αμερικανό φιλολέπιθερο ακαδημαϊκό, Michael Neiburg, το γήπεδο εβράσαται στην απήλου της "οικογένειας της γρίπης", καθώς συνεπάγεται τη διεύρυνση του γενικού χώρου του κού. Ως γνωστό, τις τελεταλές δεκαετίες, ένα καραβάνι εκπομπούριων «Εδαφίζεμένων αυρωτών» της Νοτοανατολικής Asia, εγκυρώζει το φεγγάρι χωρίς την περιφέρειας και μεταπότελο στα μεγάλα Βιομηανικά κέντρα προς κάρεκτα γρυπούς. Το γεγονός αυτό, σύμφωνα με τον Neiburg, σε συνδυασμό με το ότι τα πουλιάρκων αποειδούν σπειριά φέγγη πρωτοπούλια τροφή, εκδηλώνεται ανθεκτήση της Βιομηανικής των πεπτοτροφικών μονάδων στις χώρες αυτές. Η σύδικηση δύσις τόσων εκπομπούριων ανέβηκαν σε περιοχές με γνωστά πεπτοτροφέα, αλλά ταυτόχρονα και περιοχές βιοτόπους δύσκολων πουλιών, αλλάζοντας το πεδίο δράσης του κού και μάκρια τον καταβύοντα των οργανισμών στους αποικιακούς παρατετάμενους.

Μια τάσσα θεώρηση, όν και βασισμένη σε κακάδες της πραγματικότητας, ανθηγραΐζεται τελικά με την καρίσκη, διεκόπη προπούντια που "απορριζάρεται" επικειμενικά, εμμένει να "αντικαταστήσει" για το καθαστήρα μάκρης γρυπούς της εν πλήρη περιοχή, την απονοτική αποκοινότητα: μηχανογραφική ελέγχου και υγιεινή να την εκτελεστεί ως πληγή προβούλων και "βολοφορική", όπως τους ανέβηκαν, μικρορυγματικά, με επιβεβαιώντας ασφάλειας την ίδια ειδοποίηση στον πρόκειται για τα πρωτογενικά κάταργα, την υπερβολικότητά τους και ως μη αντικρυπτός απότομος που η απειλητική δεξα απειλεί γενικότερα στον "οικογένειακό χώρο". Αυτό για το οποίο αντικαταστά, στην πραγματικότητα, ο διττικός καρίσκης, δεν είναι πάρα πολύτιμη των ακέλη κομματιών από τα "επούρωμα δημοκρατική πρότυπα" που ακίναι επειδήστων στην επικράτεια τους και που δε τους πλέονταν έναν αποκλεισμούρικο γεωπολιτικό μέλλον στην περιοχή. Εποι, στο

όνομα του δόμηστος της παιγκάδας ασφάλειας και υπό το νομιμοποιητικό άδηλο της παιγκάδας υγείας, επεισούρων μας "εκρούργημα" τυπου επέβασης, μετατοπίζοντας τελικά το γήπεδο σε εβραίοποντα της πεπτοτροφίας ανθρώπων και περβάλλοντος.

Μέσω σ' αυτό το αιλαθερία, δε βα μπορούσε να μην ενέκονται και γηγενεία αικανονικά συμφέροντα. Το Tamiflu, το διάστιγο αντιβιοτικό, αποτελεί για την παρασκευάστρια είρηστική πολυθεμνή Roche -εκεί πιο κερδοφόρα φαρμακοβιομηχανία στον καρκίνο- πραγματικό "τάξινο", αφού κρίθηκε συναρπατικό από τον Π.Ο.Υ. (παιγκάδας οργανωτών υγείας), πάντα στη πίστα του προηπιτηρικού πολέμου εναντίον του κού κα σαφές συμφώνη με μια αποτελεσματικότερη διάσωση του φίδου, πιλοκυριδια από κάθε χώρα "εθνικού στοκ" του στυλαρκόντου συνικού. Το έποδα που ανέτινε η Roche από τις πλημμύρες του Tamiflu, tous πρώτους μόνο μήνες εφέδησε του κού πετρελαιοποιοτήπια σε 279 εκ. εβδομαδιαία φράκτη ενώ ο τίτλος της ακαδημαϊκής της Λογοτεχνής και σταύρωσηςεπικείμενης απερίστατης για φαρμακοβιομηχανίας, Ernst and Young, σι υποτιμήσεις μεταξύ του κλήδου ανέβηκαν εντυπωτικά μετά το 2003, κρούνη που αρκεί να μονοπωλεί το εγκαθιδρόν του κού των πετμών. Η μαζεύτηση Novartas, που επενδύει στην έρευνα των εβδομάδων, εξαπλώθηκε το 2005 και ευνοήθηκε προτέρη με την κλήσηση του κού στην Τουρκία και τις εμπορικές χώρες.

Το γήπεδο, όμι ασφάλης άδεια, διαρράγεται από κρητιδοπετρικούς και αικανονικούς αναθητές, σι αποικιακούς προβίτηστων δε με το δισταγμό της επεικέντων πονηριών, ή αικανονικά βα υποστεί καρκότοπο πήγυδα. Προβίτηστα, με κενή αντικείμενα, σι η τουριστική κίνηση βα μειώθηκε με 40%, βα

μεικτή η κανονικότητα, όπως: θα περισταστούν οι φίλιες φαγητούς από την Κίνα, θα αυξηθούν οι τιμές των προϊόντων και συνακόπουν θα εκνεύει ο πληθυρισμός. Με κανονική επανέλεγκτη επαρκία, κυκλοφόρησε μάλιστα και έναν κλεψυδρό οδηγό, με τον οποίο συντάχτηκε πολύτελης της αποφυγή αεροπορικών και βανδοβοκεροκύν μετοχών όπως και την αντιτίθετη επένδυση σε μετοχές φαρμακευτικών-βιοτεκνολογικών εταιρειών, επίζετων μεταλλικών και πληθυρικής ενέργειας. Ο Π.Ο.Υ. αυθαιρέτηκε τις επαρκείες να προστατεύονται για μια ενδιάμεση κατά 25% μείωση του προσωπικού τους, ώστε κάποιος από αυτές, όπως ο τραπεζικός γηγενής HSBC δραματικά να σκέφτεται επαρκείες αρίθμούς. Από τα τραματσανάρια, επινεύεται, όπως είναι κανέλα κανέλα μπορεί να αντιτίθεται, η έγκαια για τις επικράτειες επιπλούσιων συνέργειών των.

Ευόπιτο είναι ότι στο επιφυλακτικό παντόγραφο επιβλέπονται και θεατικοί πορθμούνται για τους οποίους τα οφέλη από τη δάκτυλη της τραματσανάριας δεν είναι μόνο οικονομικής φύσεως. Παραδειγματικά, μεγαλύτερος του αμερικανικού εργαστηρίου Gilead, στο οποίο η Roche ήταν τα δικαιώματα αποκλειστικής παραγωγής του Tamiflu, είναι ο υπουργός Υγείας της ΗΠΑ, ο οποίος ανακοίνωσε λίγη την κατατάξη τόσο εργαστηρίου Tamiflu στην Αμερική. Το φανέλιον ασφαλής δεν περιορίζεται στις ΗΠΑ. Η EFSΑ (ευρωπαϊκή αρχή ασφάλισης τροφίμων) απορίζεται από επιστημονικούς συνεργάτες, κάποιοι ακό των οποίων δουλεύουν πρωτότυπα για κοινωνικούς φαρμακευτικούς και βιοτεκνολογικούς εταιρείες, πρωτότυπα τα συμφέροντα των εργοδοτών τους, με χρήση της ιδιότητας της επιστημονικής αυτοεπίδειξης που τους αναγνωρίζεται.

Ο ρόλος των θεατικών παραγουντών υπέρ της κερδοφορίας των εγγόνων επικερπίων κρίνεται καθοριστικός. Οι μεγάλες φαρμακοβιοτεκνικές και βιοτεκνολογικές εταιρείες δεν επιτίθουν τα τελετελεία κρίσιμα να παράγουν αντιβιοτικά και αντικα κινούνται σε ένα πολύ όμοιο με την αντιβιοτική ασθέτιση δημιουργώντας μεταβολή στην χρήση της αντιβιοτικής (διαβήτης, καρδιοπάθειας) και οι "ασθέτισες" του life style (επιτυχιών διατηλεοποιητικά, καυτή ύφεση, παντεπαρκία) για τις οποίες τα φάρμακα, γνωστά ως blockbuster drugs, γυαρίζουν γηγενής πωλήσιμους. Τη διεκπερίωση των πτυχίων των αναπτύξαντων, δύον αφερό στην επικείμενη ποντίγια από τη νόσο των πουλιτεριών, οι κρατικοί φρουροί, οι οποίοι στρώνουν με ριδόφυτη ηλιόλουτο το δρόμο στις εταιρείες προκατόμου αυτές να παράγουν τα εβδοίκια κατά του μεταβολισμού του αριθμού και για τη μετεπίκαιτη κερδοφορία τους. Ακολουθήντας πετά την αρχή του προηγμένης πολίτου εναντίον του ιού, που με πεθαντή του μεταβίβαση θα τον κάνει εκανό να μεταβείται από σύνθριψη σε σύνθριψη, ριδήσουν με συνοπτικές διαδικασίες τα νομικά οχυρά που πίνονται τα χέρια στις εταιρείες για την ανάπτυξη, τακτικά πιετοποιείται και ραγκιά παραγωγής των αποραίτησης εβδομήν κατά του μεταβολισμού του αριθμού και τις προστατεύουσες πιερόδοτες από τις συνάδεις της περίπτωσης του εβδομήν. Κάτιον αποτελεί για τις εταιρείες το "ήμαννα εξ ουρανού", αφού μέρι πρέπειν, πολλά από τα προϊόντα τους, ακολουθήνται με σκοτεινά μερά περίοδα πιετοποίησης, μπαίνουν με καθησυχώστη στην αγορά, σπειρίντας τους τη πολυπόθετη κέρδη. Άλλα και δύον αφερό στις συνάδεις, το μέριον φαίνεται ευώνυμο για τις εταιρείες, αφού με αυτό τον τρόπο απαγόρευσε από τις αποστημάτικες (παραβιαστικά, αναφέρουσες την περίπτωση της Eli Lilly που κράτησε με αποστημάτικες τις εδάφες της 690 σε δολ. για τη Zyprexa, φέρμασε για την αντικείμενη τη στρατηγική).

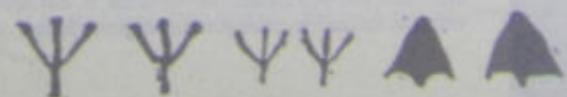
Πέρα όμως και από τη διαπλεύσιμη κερδοφορία και θεατικήν παραγουντών, υπάρχει και μια αλλή διάσταση των πτυχίων που ανακύπτεται από τη νόσο των πουλιτεριών, αυτή τη διάσταση του φέρμου, φέρμας που βασίζεται στην περίπτωση αυτή, από τη διατροφική προϊόντα, επικεντρώνεται σε φέρμα εγκαρδικήν ασθέτισης, κήπουσίντεται σε φέρμα από την απειλή του Βανάτου και κατατίθεται στον φέρμο πανικού μπροστά στον δύναστο και διοτορικό ιδ ου που απειλεί απόκτητη την ανθρωπότητα. Όπως μέτι αναφέρεται, ο φέρμος για την επικείμενη ποντίγια στην αρχή της προφύλαξης, αρχή η οποία

εφαρμόζεται εκπειρισμένα τα επικείμετα δύο κρίσιμα κατά της "βιβλιού της τραματσανάριας", με κύδικες και εργαζόμενες κονά και σε πλήθη αντιστοιχιών ανάμεσα στα δύο περιπτώσεις:

Και σε αυτή την περίπτωση, υπάρχει ένας εκβρό, ο ίδιος, ο οποίος ανά πόσα στηγά, με τη μετάβλησή του, θα θέσει σε κέντρου επικείμετρα ανθρώπινες συνέργειες, ο οποίος όμως θα αποκαλύψει στην ταυτότητα του ματ την καταστροφική του επέλεση. Το δύναστο και το μετάπτυρο που περιβάλλουν τον ίδιο αποτελούν απορίατα συντοπικά δημιουργήσιμα φόρμου που στοιχειώνεται και φτάνει συνεργάτες από τη καθημερινή τραματόγανη αφερίδημα για το σπίτια. Εσοι, μέσα από φίλτρο της ριντελας εδρεύειν και μη, ο κόσμος συντάσσεται στο συναντήσιμο της αντιλίξης για το δύναστο του μετάπτυρου, ο φέρμος γίνεται το συνεκτικό του σπάσιο και ο πανικός των ακεντοποιών. Χρηματοποιήμεται τα σύγχρονα εργαζόμενα καραυγίους, τα NME, η κυριαρχία συνθέσεων τα άστρα της, προσθέτονται στα δύον υπόρκουντα και εκείνα που στεκίζονται με το συγκιντακό πεύδιο, τα αρέγανα συναντήσιμα του φέρμου και τις συνάδεις για το θάνατο. Ο υπεριεργικός τόπος συνάντησης (έπειτα από τη δεδουλώντα συγγένεια αδρέναλίνης) στο επίπεδο των κοινωνικών αντιτάσσων) γίνεται εύρισκη την επαναπροσδιορίσμένο, σύμφωνα με τις επιταγές του τρέχοντος καπεταζίου, πεύδιο των κοινωνικών ενδιαφέροντων. Ένα κοινωνικό εγκαρδέρον που αποκτά ταυτότητα και εμφανιστεί πέρα από την επιβεβαστη, διό μόνο των κυριαρχών μέρων, απήλι και απόβλητρον των φέρμων των κυριαρχών ίδιων. Οι "μετανοείδεις ανασφέδειες" δεν υπορούν ποτέ να συγκαταίσουν τους κάτιον εδους εδρεύεις και συλήρεις. Ο κοινωνικός έλεγχος επικείμενα έτσι στη διατάσσεται του, επεκτείνεται, σε αυτή την εκδούση, με την έγκαιη της κοινωνικής αντανακλαστικότητας με την φέρμη.

Τιο προκύπτει, αυτό που κρίνεται απαντικτικό, δεν είναι η ανάδημη επι της πτυχίων που πέθανότασσε λή μη με ποντίγια από τον ίδιο την πτυχίων, διδούμενη μάλιστα και στις γυναίκες μετά από περιβάσιτες αντιστοιχιών κινδυνούτοις, απήλι οι απειλές "κρυπτένες" πτυχίων την "βιβλιού της τραματσανάριας" και των πτυχίων πυρά που αποδίνειν απόρθητες και το "πεύδενο", τουτάκατον μέρη πριν ίλιγκα διακοπέται, και ποτήρια υποσκόπουν πεύδιο της διατροφής και τις πυρά, αφού πέρα από τη συγκαρατική ανανομική μερύζη που τάσα, καράζει νέας δρόμους στον κοινωνικό έλεγχο μέσω της διασποράς του φέρμου.

“δίκη του αιώνα” (κρέπος δεύτερον)

Αρχές Δεκέμβρη

Εξάντος στις φυλακές του Κορυδαλλού, το εφετείο για την Ε.Ο 17N. Μικρή υπερασία θα είχε να γινόταν η αποικιακή αναφορά στα μέχρι τώρα τεκτανόμενα της δίκης που ετοι μιας αλλιώς βρίσκεται στην αρχαι της φάση. Και αυτό γιατί από την πρώτη στιγμή πάντα φανερό πώς πρόκειται να επαναληφθεί - με τη μορφή μιας κακοστημένης φάρσας - αυτό ακριβώς που συνέβη και πρωτότυπα με το έκτακτο στρατοδοκείο που συγκροτήθηκε στα πλαίσια του τρομονόμου. Στημένες δικαστικές συνθέσεις, συνοπτικές διαδικασίες, καπνογραφίριο στα μέτρα της Αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας, απόρριψη των ενστάσεων για αναρμοδιότητα του δικαστηρίου, αποδοκή αδιανόπτων - μέχρι πρόσφατα βασανιστήριων για την ψυχική αποδόμηση των κρατουμένων με σκοπό την απόσπαση ορολογιών, παρέλαση ψευδομαρτύρων, ειδικές συνθήκες κράτησης, όλα αυτά και πολλά άλλα αποτέλεσαν τα στοιχεία μιας “δίκαιης δίκαιης” που αυτές τις μέρες επαναλαμβάνεται στον ίδιο χώρο. Για άλλη μια φορά θα επικριθεί να “εγκλιματοποιηθεί” η δράση της οργάνωσης και να εξορισθεί στη σφαίρα του “ποντικού” ή (στην καλύτερη των περιπτώσεων), του “ποντικού με πολιτικού μανδύα”, όπως ισχυρίζονται και στην πρώτη διαρόγοντας της αστικής ηθικής, βρίσκεται τώρα προφυλασμένος για διωροδοκία δικαστών και συμμετοχή στο αποκαλούμενο παρα-δικαστικό κίτικομα.

Οι δίκες των ενοπλών οργανώσεων 17N και ΕΛΑ, στα πλαίσια των αντιτρομοκρατικών ρυθμίσεων, αποτέλεσαν μόνο την αρχή για ένα μακρύ κατάλογο δικηγοριών που θα ακολουθούσαν στη σινέκεια. Στόκος τους τα αντιπεκόμενα εκείνα κορμάτια δρυπτής και έμπρακτης αμφιβλίπτησης του οικονομικο-πολιτικού καθεστώτος. Το “νομικό οπλοστάσιο”, εμπλουτίζεται διαρκώς από νέες διατάξεις που καθορίζονται στα πλαίσια υπερεθνικών ενώσεων (Ε.Ε) και διακρατικών συμφωνιών και που ενσωματώνονται αυτόμata στα εθνικά δίκαια. Μόνο μέσα στο 2005 με σχετικά ψηφίσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου θεσπίστηκε το πληκτρολογικό φακέλωμα που αιρούται παρακολούθηση των συνομιλιών, ενώ προστέθηκε και μια νέα διάταξη με βάση την οποία “τημερείται ακόμη και η δημόσια πρόσκληση για διάπραξη τρομοκρατικού αδικιάτος, μέσω μηνυμάτων”. Το πριτοφανές της συγκεκριμένης ρύθμισης έχει να κάνει με την πονηκοποίηση της σκέψης και ρόνο, καθώς δεν απαιτείται η διάπραξη αδικιάτος. Στο ίδιο κλίμα και μια νέα προσήνα που τιμωρεί “τη στρατολόγηση-στράτευση σε ατομικό ή συλλογικό επίπεδο, ακόμη την απλή οικονομική συνεισφορά”. Και

για να μην μένει καμιά απορία, αρκεί να τονισθεί ότι πλη από το 2004, ο ορισμός του “τρομοκρατικού αδικιάτος” έχει γίνει στη γενικότερη βάση “της αποδιάρθρωσης της πολιτικής και οικονομικής δομής ενός κράτους”.

Για το ελληνικό κράτος, η ουσιαστική ενσωμάτωση στο παγκόσμιο αντιτρομοκρατικό άρμα (αμερικανικής ωστόσο προέλευσης), ξεκίνασε με την “εξάρθρωση” της 17N και του ΕΛΑ. Τα όσα πρωτόνιωρα συνέβησαν το καλοκαίρι του 2002, με τις συλλήψεις των φερόμενων ως μελών της οργάνωσης, τα βασανιστήρια στον Ευαγγελισμό, αλλά και όλα όσα ακολούθησαν μέχρι την πρώτη δίκη, είναι ενδεικτικά για τον τρόπο με τον οποίο το κράτος θα επικειρούσε στο εξής να λύσει τις διαφορές του με όλους τους αμφιβλίπτες του. Η 11/9 αποτέλεσε σε παγκόσμιο επίπεδο, ένα καλό πρόσκλημα, για να σαλαμοποιηθούν όλες οι σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, έμπρακτες κινήσεις αντίστασης. Το επικοινωνιακό όργανο που ακολούθησε τις πρώτες συλλήψεις, είχε να κάνει με την κοινωνική εμπέδωση της τρομοκατερίας και την απόσπαση της συναίνεσης σε καταστατικές, και όχι μόνο, μεθοδεύσεις που στόχευαν στην περαιτέρα γενίκευση και καθέρωση τους. Και αυτό σε ένα μεγάλο βαθμό επιτεύχθηκε. Πα πρώτη φορά παρουσιάστηκε σε μια τόσο αγαστή συνεργασία, μια θεωρητή σταυροφορία, με στόχο την πολιτική “αποκαθίλωσην” μιας ένοπλης οργάνωσης, αλλά και την -σε προωθητικό επίπεδο- ηθική απαξίωση των ανθρώπων που παρουσιάστηκαν ως μέλη της. Νομοθετική, εκτελεστική, δικαστική εξουσία και φυσικά τα μη, συνέδραμαν στην όλη προσπάθεια. Καθείς εφ' ω στάχθη.

Είσαι για όποιον παρακολούθησε την πρώτη δίκη, ακόμη και μέσω των πρακτικών, πάντα ξεκάθαρο πως η αρχαι “δέσμευση” του προέδρου για “δίκαιη δίκαιη”, δεν ήταν τίποτε περαισούτερο από μια έμμεση παραδοκή ότι η δίκαιη θα μπορούσε να είναι και “άδικη”. Όπως και πάντα. Η δικαστική εξουσία ήρθε απλά για να προσδώσει κύρος σε μια προειλημμένη πολιτική απόφαση. Ο μύθος σχετικά με την “αδέκαστη και ανεξάρτητη” δικαστική εξουσία υπήρχε φυσικά και πολύ πριν τη “δίκαιη του αιώνα”. Καμιά άλλη εξουσία δεν περιβάλλεται με μια τέτοια ακλύ μερότητας. Μόνο αυτή θα μπορούσε να νομιμοποιήσει τα εγκλήματα στην εντατική μονάδα του Ευαγγελισμού, να αποδεχθεί ένα διάτρητο και ασφαλίτικης έμπεινος καπνογραφίριο, να δώσει βίρα σε κατευθυνόμενους ψευδομαρτύρες, να επιβάλει συνοπτικές διαδικασίες, να αποδειλογικοποιήσει τη δράση της οργάνωσης, αποποιούμενη ακόμη και την συνταγματική θεμελίωση της έννοιας του “πολιτικού

εγκλήματος". Και όλα αυτά μόνο και μόνο για να επικυρώσει συγκεκριμένες επιλογές των πολιτικών προϊσταμένων της, της εκτελεστικής εξουσίας.

Καμάτ δικαστικά απόφαση όμως, και πολύ περισσότερο στην συγκεκριμένη υπόθεση, δε βασιζόταν με δικαστική δομή αντίφαση. Η αντίφαση αυτή καθιστά πρακτικά ανέψηπτη την υπόνοια ότι "δίκαιη δίκαιη", μέσα σε ένα πολιτικό πολιτισμό που θεωρούσε τις επιμεταλλευτικές σχέσεις, κατοχυρώνοντας στην ουσία την ανισότητα και την αδιάστατη. Τα δύο συμβαίνονταν τον τελευταίο καιρό στο δικαστικό χώρο, με τις γνωστές αποκαλύψεις, δεν αποτελούν φυσικά μια απλή εξαίρεση στον κανόνα, όπως επικερίθηκε να παρουσιαστεί η υπόθεση από τη μέρη και τις ενώσεις δικαστών και επαγγελμάτων. Διόλου τυχαία και παναφορά σε παρα-δικαστικό και όχι δικαστικό κίνημα. Λίγες δεκαετίες πριν πάτη το ελληνικό κράτος που απέδιδε σε κάποιο άτυπο και σκοτεινό παρα-κράτος ακόμη και δολοφονίες πολιτών του αντιπάλων.

Κι όμως η απαλλαγή πρεζεμόρων, επιχειρηματιών και μεγαλοκαρχαρών του χρηματιστηρίου, αποτελούν ένα ακραίο ίσως παράδειγμα της ταξιδότητας που διαπνέει το θεαμό της δικαστικής εξουσίας και της συμπόρευσής της με κατεστημένα πολιτικά και οικονομικά κέντρα. Μόνο μέσα σ' αυτά τα ταξιδιά και πολιτικά πλαίσια μπορούμε να κατανοήσουμε τη δικαστική επιμηγορία στην υπόθεση της 17N. Οι αγωνιστές της, με τη θύμη της εξαίρεσης των συνεργασθέντων, εισέπραξαν από το συγκεκριμένο θεαμό αυτό ακριβώς που αναλογούσε στις πολιτικές - ταξιδιώτες τους αναλώσεις και τις πρακτικές που αυτοί επέλεξαν να ακολουθήσουν.

Σε ότι αφορά στα μέρη, τουλάχιστον σχετικά με την 17N, ο ρόλος τους εξαντλήθηκε σχεδόν, στο χρονικό διάστημα μεταξύ των πρώτων συλλήψεων και της απόφασης του πρώτου δικαστηρίου. Και ο ρόλος αυτός είχε να κάνει με την ιδεολογική "αποκαθήλωση" των κρατουμένων ανταρτών, τη διαπόμπευση τους, το μπρενισμό της προσωπικότητάς τους. Οι ένοπλοι αντάρτες δεν πάτησαν άλλο από "ένα τοσύρρο ληστών και απολίτικων δολοφόνων που καθοδηγούνταν από έναν χαρισματικό και μορφωμένο αρχηγό". Διόλου τυχαία, τώρα που ακόμη και το Στέπεν - Ντιπάρτμεντ αρνείται τον αρχηγικό ρόλο ενός μόνο προσώπου, κάνοντας λόγο για "δεκαεμέλες αρχηγείο", αρκείν να πληθαίνουν οι δηλώσεις πολιτικών και τα δημοσιεύματα στον αστικό τύπο που συνδέουν "ασύλληπτα μέλη της οργάνωσης με τις πρόσφατες τρομοκρατικές ενέργειες στο κέντρο της Αθήνας". Πόσο πολύθραλμο και προφανής μπορεί να είναι η συμπόρευσή τους με όλα εκείνα τα θεωρήματα, και όλα μόνο, κέντρα που απεργάζονται την καταστολή κάθε αντίστασης με αντισυστηματικά χαρακτηριστικά!

Είναι ενδεικτικό ότι το ενδιαφέρον των media για το εφετείο είναι μηδαμνό. Η τηλεόραση και το ραδιόφωνο

πρακτικά δεν καλύπτουν το γεγονός ώστε σε επίπεδο ρεπορτάζ, ενώ ο αστικός τύπος εξαντλείται σε θύμερά μονότοπλα που εστιάζουν κυρίως σε "πεπεράτες" προσωπικές κόντρες μεταξύ κάποιων κρατουμένων ή συνηγόρων τους. Η απουσία της τηλεοπτικής κάμερας από την άλλη, τόσο στην πρώτη δικαίωση και τώρα στο εφετείο, αποτέλεσε μια πολιτική απόφαση, αφού δε μπορούσε (η τηλεόραση), και χωρίς να είναι στις προθεσμίες της, να αποκαλύψει τη φαβρότητα τόσο του κατηγοροποιού όσο κυρίως των διαδικασιών.

Αυτό που απομένει ωστόσο είναι τα -συχνά ανυπόγραφα- δημοσιεύματα στο οποία επιδίδονται τα γνωστά "παπαγάλακα" των γνωστών εκδοτικών συγκροτήμάτων, που χαριεύουν, φωτογραφίζοντας νέα πρόσωπα, εμπλέκοντας άλλους πολιτικούς χώρους και προαναγγέλοντας στην ουσία επικείμενες συλλήψεις. Καθοριστική όμως στην διαμόρφωση του όλου κλίματος τρομούστεριας, υπήρχε σ' όλη αυτή τη διάρκεια, και παρουσία της καθεστωτικής αριστεράς, που ανέλαβε το έργο της κοινωνίας απαξίωσης όχι μόνο της ένοπλης πάλης αλλά και κάθε άλλης ραχτικής και συγκρουσιακής πρακτικής του κινηματικού αγώνα. Σε μια πρώτη φάση η αριστερά επιδόθηκε σε μια άνευ προηγουμένου πρακτορολογία που όμως ξεφύστηκε άδοξη (χωρίς να εκλείψει όμως οριστικά) μετά τις συλλήψεις και τη δικαίωση, αφού φυσικά κανείς από τους κρατουμένους αγωνιστές δε μπορούσε να πειστεί για "υπερπράκτορας σκοτεινών ψηφιακαλιστικών κίνημάτων, που προσπαθούν να αμαυρώσουν το κίνημα (.) και να απροσανατολίσουν τις λαϊκές μάζες.....".

Αναφορές από την άλλη "στην θέση ή στην απουσία ηθικής από τη δράση της οργάνωσης", στις "αθώα θύρατα" και "αναποτελεσματικές πρακτικές", τήρησαν απλά να επιβεβαιώσουν το πολιτικό κενό και την αμάχανία που παρήγουν οι συγκεκριμένοι πολιτικοί μηχανισμοί, απέναντι σε ότι τους ξεπερνά ή σε ότι αδυνατούν να διαχειρισθούν. Σαν να μην αποτέλεσε η ένοπλη πάλη επλογή της ίδιας της αριστεράς παγκοσμίως αλλά και στην Ελλάδα, στα πλαίσια εθνικοπαλευθερωτικών εγκεφαλών, λαϊκής αντίστασης και άμυνας! Απόλυτα όμως συνεπής στάση για μια ασφαλή και συνθηκολογημένη αριστερά που αμήκαν αποποιείται ακόμη και τις πρόσφατες πολιτικές της παραδόσεις, μονοπολώντας την "αναγκαία" επαναστατική βία ενός "ένδοξου παρελθόντος" και απολαμβάνοντας το ρεφορματικό λίθαργο ενός θύμερου παρόντος.

Αναμφισβίτητα, οι ένοπλες οργανώσεις αποτέλεσαν για την κοινοβουλευτική αριστερά, ένα βαρύδι που έπρεπε να ξεφορτωθεί, αφού δεν ταίριαζε καθόλου στην πλειοδοσία δηλώσεων νομομορφούσαντης, στις οποίες είχε επιδοθεί της τελευταίας δεκαετίας. Για την αριστερά του "ή ο Καραμανλής ή τα τανκς", της κειραγώνυμης και της διαχείρισης, για την αριστερά της συγκιβέρωντος του '89, πικαστολή και διαπόμπευση από την πλευρά του κράτους και των συνοδοδιόρων του, την ένοπλη επαναστατική οργανώσεων, σινοδεύτηκε από μια βαθιά ανακούφιση.

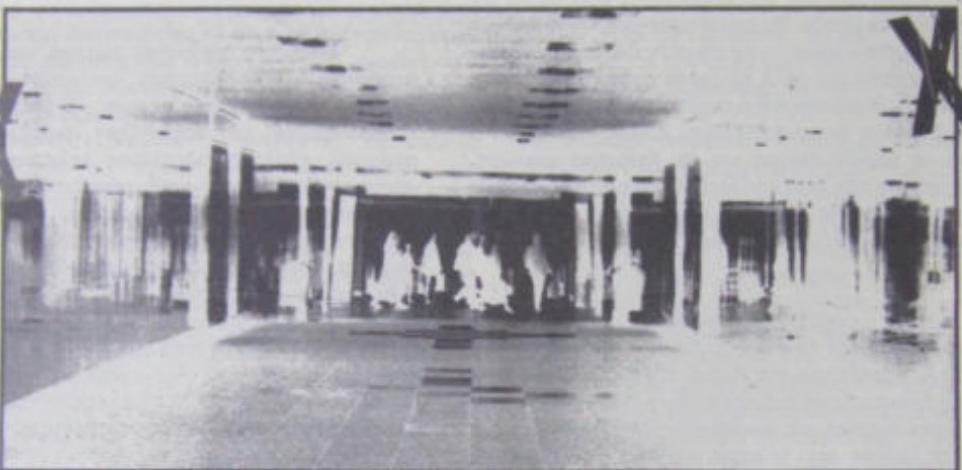
"Σίκη του αώνα" (μέρος δεύτερον)

Γιαυτό και δεν έβγαλε κουβέντα για τα βασανιστήρια στον Ευαγγελισμό, για τα "λευκά κελιά", για τον τρομονόμο, ούτε καν για την αναρμοδιότητα του επικαύτου στρατοδακτείου που οπίθηκε για να δικάσει αγωνιστές με το ίδιο ακριβώς τρόπο που είχαν (κατα)δικαστεί καλιόδες αριστεροί, μερικές δεκαετίες μόνο πριν, στην ίδια ακριβώς χώρα.

Παντελής φυσικά πήναν και η απουσία της αριστεράς από το δρόμο και τις κινήσεις αλληλεγγύης για τους κρατουμένους ανάπτεις πόλες. Οι κανονισμοί της αυτές αφορούσαν σκεδόν αποκλειστικά, τόσο με

κάνονταν με κάποιο μακρινό μέλλον ή κάποιους άλλους που ζουν μακριά από εράς, αλλά με το παρόν καλιόδων ανθρώπων, που ζουν διώλα μας. Οι αντιπροσωπευτικές ρυθμίσεις έρχονται για να προλάβουν ακόμη και την ιδέα αντίστασης απέναντι σε ένα πολιτικο-οικονομικό σύστημα που εντείνει τους ταξικούς διακαρισμούς και τις κοινωνικές ανισότητες. Ερχονται για να συνθίσουν κάθε άρνηση, κάθε ανυπακοή και έμπρακτη αμφισβήτηση. Στοκεύουν στους αντιπετούμενους, αλλά οι παράπλευρες απώλειες θα έχουν να κάνουν με όλα τα αδύναμα κοινωνικά κομμάτια αλλά και με κάθε εκφρασμένη διαφορετικότητα.

Τα όσα συνέβησαν πρόσφατα με τους πρακτονούς

ποιοτικά όσο και με ποσοτικά κριτήρια, ποιάλες πολιτικές δράσεις του αναρχικού και ευρύτερου αντιεξουσιαστικού χώρου. Η παρουσία της εξωκοινοβούλευτικής αριστεράς υπήρξε υποτονική, μη μπορώντας να ξεπεράσει την πολυδιάσποια, συγκεκριμένα αριθμητικά δεδομένα και συχνά έναν απλό καταγγελτικό λόγο που εστίαζε συστασικά στα δικαιώματα των κρατουμένων και σε μια αυτηριαστική διεκδύση μιας δίκαιης δικονομικής διαδικασίας.

Η αλληλεγγύη που εκδηλώνεται στην περίπτωση των κρατούμενών της 17N, δε μπορεί σε καμιά περίπτωση να ακυρωθεί από την όποια κρίσιμη στάση ή τις πολιτικές διαφωνίες σε ανεπικοινώνιες, κινηματικά, δράσεις των διαλόγουμενων. Έτσι η αλλιώς η αλληλεγγύη δεν εκδηλώνεται μόνο μεταξύ αυτών που συμφωνούν, αλλά μεταξύ αγωνιζόμενων, και αφορά έναν ευρύτερο διάλογο στο εσωτερικό του κινήματος. Ενός διαλόγου που βρίσκεται στο ξεκίνημά του, θα συνεχασθεί για χρόνια και θα οδηγήσει σε πολύτιμα συμπεράσματα.

Αυτά που δοκιμάζονται πάνω στους σπιρενίους κρατουμένους των λευκών κελιών, οι ειδικές συνθήκες κράτησης, οι τρομονόμοι, οι αιμορύμνες απειλές των ευρωπαϊκών και υπερατλαντικών ενταλμάτων σύλληψης, η διαρκής παρακολούθηση των δεδομένων του προσωπικού και κοινωνικού βίου, οι μυστικές φυλακές, τα Γκουαντάναμο και τα Αμπού Γκράμ, δεν έχουν να

μετανάστες, η επιχειρούμενη "εγκληματοποίηση" συγκεκριμένων πολιτικών χώρων, οι πρόσφατες διώξεις των αναρχικών Καλαϊτζίδη - Ασπωτή - Καραορίνη με βάση τον τρομονό, είναι άμεσα συνδεδεμένα και με τις νέες συνθήκες εργασιακού μεσαίων, την πλεοποιητική αποχαίρυνση και κειραγώντων, τη καταναλωτική αφασία και την ιδιότευση.

Μόνο μέσα από ένα τέτοιο ολικό πρίσμα μπορεί να αναγνωρισθεί ο σπιρενίνος κόσμος της κυριαρχίας που διαρρέει και διακειρίζεται μια γενικευμένη κοινωνική σύγκλιση. Και ο αγώνας για την ανταρρωτή αυτού του κόσμου δε μπορεί παρά να είναι ολικός και όχι διακειριστικός και βελτιωτικός. Γιαυτό και πρέπει να μείνει μακριά από κοινωνικά μαντριά και "πεφωτισμένες" πνευματικές. Να κινηθεί στο δρόμο της αυτοοργάνωσης, της σύγκρουσης και της ρίξης. Τα μέσα του θα τα επλέξει και θα τα καθορίσει μέσα από κοινωνικές διεργασίες. Και ο αγώνας αυτός δε μπορεί παρά να είναι ενάντια σε κάθε είδους εξουσία και καταναγκασμό.

Ξεκατένη Αριθμ.

Η αφρικανική πλευρά φανορεμάτικά μόνο στέκει ξεισμένη, σε αυτό το σύγχρονο πανελλήνια της εξαιρετικής δημοκρατίας και του πλαισιοδοκινήματος των πλαινούντων κυβερνών. Τα ανοικτά μέτωπα της Μέσης Ανατολής, η κρίσιμη γεωπολιτική ράσα της Κεντρικής Ασίας, εκούν τραβήξει και τον αποτούμενο όγκο στρατευμάτων, διελλαγμάτων μηνισκών, το μάτι της "διεθνούς κανόνιτσα". Πάρολ αυτά, το δόγμα της παγκόσμιας ασφάλειας, το ενεργητικό κινητή, τα ληντά της συγχρονής δημοκρατίας και των σταθερών πολιτευμάτων, σπάλωνται κατά κινητά τα μηνύματα τους στις εκεί κοινωνίες. Οι διαρκής στρατεύσεις στη Νίγηρια (ουποτελεί είναι από τους μεγαλύτερους παραγωγούς πετρέλαιου), ο συνεχόμενος κράτος στο Σούδα, και οι περιφερειακές "συμμετρικές ή ασυμμετρικές" εντάσεις στην οποία αγάπη το γειταναίο μιας διεθνούς καθολικής ή μη, παρέμβασης. Η "αναγκαιότητα" τετούων παρερμάσεων δεν φθυρίζεται πλέον. Άργα και σταθερά κινητούνται στα ράπτια και στο μιαλό των πρωτοκοσμίων υπικούρων, όλες εκτενείς οι απαραιτητές πολιτικές και συνανθρωπικές διαβεβαίωσες αυτής της "διεθνούς υπάγενσης". Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, στα τέλη Γενναρίου και επειτα από την επέλεση θεοτρόπων τη δύναμης του ΟΗΕ (οι οποίοι βρίσκονται, σύμφωνα με τις επισημεριές ανακανονιστικές, σε αδιεπικερπιτού "εδώσι αποστολή" στην Μεγάλης Αρμές στα σύνορα Κονγκό-Ουγκάντας), το Συμβούλιο Ασφαλείας των ΗΕ, εξέδωσε ανακοίνωση καταδίκης και λήψης μέτρων για τις "ενοχλήσας ορδές που αποδιδεύονται την Κοντραί Αρμέτη, μια περίοδο που έχει στο παρελθόν παρέσει τεράστιες κρίσεις, από τη Ρουάντα". Οι αφρικανοί πνέεται της περοκής χαρακτήρασσαν την απόφαση λόγω της απέραντης απόρρητης δράσης. Ο μέλλονς υπονυμός εξιτηριών Karel de Gucht (μιας ζεκτινιάς βέβαια της παρελθόντος αποικιακής υποδομής της κώρας του στο Κονγκό αλλά και τα σημερινά δελγκά συμμερόντα), δήλωσε πως "η πλεξού της Μεγάλων Αρμών έχει τη δυνατότητα να γίνει η αρμόδιωση της Αρμέτης". Πριν γίνει όμως απρομηνωνά πρέπει πρώτα να γίνει μια αποδοτική για τους κυριαρχους κρεατομακρινή. Την ίδια στιγμή το Συμβούλιο Ασφαλείας προτίθεται σύντομα (με την ιεραρχία της Γαλλίας) να επιβάλλει κυρώσεις (και α.π. πέλες προκήρυξη) στην Αετή Ελεφαντοστού, οπού οι αγικρούσσεις και η αυτάκια σδημογούν αιγάλη από την γηώμα την κανονικά και στις μεγάλη των στατιστρόφορων και των κινανόκρων. Οι εθνοτικές και δρασκευτικές διαμάκες στις αφρικανικές γεωγραφίες, που επικεντρώνονται και επινοούνται από την "μητροπολιτική" πολιτοκρατίας και στην πολιτευτική από την "μητροπολιτική" πολιτοκρατία, δεν είναι πότε μια πτυχή διανοίας που βασίζουν σε εκεί πληθυσμοί. Είναι και ενα καλό άλλοι για την "επιτελεύτη πολιτικής που προσέχει την πολιτική" επενδύμενης με τον τον ανθρώπινο. Η πρόσφατη "ανθρωποτελες επέμβαση" του γαλλικού στρατού στο μερό για της Βενεζούελας ανταπόκειται της Μαδαγασκάρης, που την καταπολέμησε ενώς περίεργον ιού μεταδιδόμενου από κουνούπια, σα μόνο αληρεί το ιδεολόγητα των δυτικών "ανθρωπεργών" αλλά και ανοίγει νέους δρόμους για "εδώσεις επειδόμενες" στην πόλη στην πόλη πρόσφατη μετριο-βιολογική ρετορεία που ορίζεται το φέρο των κάτιν πάνω από τον πλανήτη. Εξάλλου, ο πρόεδρος του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας επέβη πρόσφατα διάλογοι με την "Επιτελεύτη πολιτικής που προσέχει την πολιτική" στην Αρμέτη. Ή αποτελείται την μεγαλύτερη ανθρωποτελες επέμβαση στην πολιτική που γνήσιας ο πλανήτης". Ο εός των "ανθρωποτελες επέμβασεν" είναι προ των παύλων της Αρμέτης.

Επιν πάσιν αὐλή φυράνουν δηλητηριώδη δένηρα

Η Νότια Αφρική, υπήρξε και συνεχίζει να είναι ένα εργαστήριο κοινωνικών ανατρεπτικών πενηροτήτων, ειδικά την τελευταία δεκαετία. Ταυτόχρονα όμως ποτέ δεν έπουε να αποτελεί και το πεδίο εκτίνων των πολιτικών κυριαρχιών στελεχών. Δεν είναι απλά το ότι έχει συμφωνεί "πώς θαίλ" των συμφερόντων των ΗΠΑ. Πολλοί από τους σύγχρονους νεολαόπομπους του δόγματος της παγκόσμιας ασφάλειας δρύσαν στο έδαφος της πιεστρής της προκρύπτωσης τους. Οι "πορεύεταις απώλειες" όπλωσαν το κυριαρχικό λεζύλογο πολέ πραγματικό περιβαλλοντικό της Σερβίας. Η έκφραση από πρωτοκαθολική το 1989 δια στόματος στρατιών Πούσκα, στον βομβαρδιστικό από "λαθος" η φυγοκοπιανού του Ελ Τσετρό, στην επέρχομενη του αμερικανικού στρατού στον Ποντιάκ για την εκδίωξη του πρώην στρατοδότηρού του Νορτρέκα. Η ρετορεία για τον "πόλεμο κατά των ναρκωτικών" που ξεσπούσε την δεκαετία του '80 από τη ΗΠΑ, καρφάλει πολλές συμμαλοτήσεις και δει πάνω συνάρρεις με την παρενή ρετορεία περί τρομοκρατίας. Η πατέ κατά την ναρκωτικών είναι ο πάροπος πολέμος της επανατολής κρατικούς σε αμερικανικούς αξιωματούχους πάνω από το 1986. Από το αλλά, το ίδιο το ποντέλο του "οικονομικού νεοφιλελευθερισμού" δεν άνθισε στη Βατοχρή Αγγλία, όπτε σε κάποια αλλά πρωτοκοσμεί εστία, αλλά στη κεντρική Πίνδοση στη Σχάλ στις αρκτές του '70. Οι κοινωνίες των νοτιοαμερικανών έχουν νίδα για τα καλά στο πετού τους τι απαρτεί να ζεις στις πάσι αυτές των πυρέων.

Ενώ η παγκόσμια σταυροφορία εναντίον του "απόρρητου ιελαμπτή τρομοκράτη" είχε πάντα αρχίσει να κορυφώνεται, οι ΗΠΑ δεν έκαναν ούτε σημάδι από τα μάτια τους την Νότια Αφρική και της εκεί εξελίξεις. Ο Τζενέ Χιλ, επικεφαλής της Νότιας δικαιοσύνης των ομερικανικών συνόλων δυνάμεων δήλωσε στην αρρόδια επιφύλαξη της Βοστώνης την αντιπροσωπείαν. Η εκπούληση της Α. Ανακάκης και Καραϊσλας, εγγένη πολιτικού την επέλεση της διεύθυνσης, η αναδιεργατική απάλλαξη προς την περιγραφή της μεταστάσεως λαούπορος... οι εξελίξεις αντιπροσωπεύουν μια ανθεκτική απειλή για τη σταυροφορία των ΗΠΑ, σπουδαίας αφελότητας τη διαπραγματεύση της μητροπολιτικής.

επομένως μας με τη δύναμης που κινήθηκε αυτών, ως μέσο μας για να μη απολέγεται δεσμοποίηση του επαγγελματικού λαόνταρη σαντικής που δυνάμεων, με της αυτούς εξουσίας συνεργάτης στην έδα της πόλης δεκατετές (Μάρτης 2004). Οι ονομαστές απαγόρεψαν και μεταφράστησαν περιεχέδουν...

Ποιος ομοία στην αυτή το ριζοσπαστικό λαϊκότης που φρίζει το αμερικανικό κράτος (στο βοήθη που ο Ραφαέλην τα συνέκρινε την Γαλλίας με τον Χίλιαρι και προκαλεί μιαν ανειλική αντιπραγματική κιρής στους ανεξιδύνους αριστερούς ανά τον κόσμο). Η πραγματικότητα μας "περικοινάτης του μεγάλου ψηφιακού" από το κύριο λαϊκό τόξο ("Γαλλίας" στη Βενεζουέλα, Μεράλες στη Βολιβία, ο πατροπαράδοτος Καζτρό, η κεντροριζοστέρα στην Αργεντινή, τη Βραζιλία, τη Χιλή και την Κορεατική) αποτελεί καρδιά των αριστερών φαντασμάτων. Η πραγματικότητα κρίνεται αλλού. Δεν μάλλον μόνο για τις μακρινότητες και τις απομονώσεις που έχουν πρωταγότητα στο κοινωνικό οικού (με προβελτίωνα των Λούδη της Βραζιλίας, ούνος πρόσφατα θύλωσε ότι κύριο μέλιτα του είναι η πάταξη της εγκληματικότητας στις φαβέλες, ξετυλνότας βέβαια την περίσημη "παράδοση της μας" και κατοπτρίζοντας ειδικά τα κοινωνία που τη διεπιδίνουν). Ο μόδιος του Τσάρης και του Μεράλες συνιστάται στο στο παρεκκαλεί το ελάχιστο από το απαραίτημα για την καλυτέρευση των ανθρώπων ζωής στους εξαβίλυμενους υπακούους τους.

Οι κύρες της Λαϊκικής Αριστερής την τελευταία δεκαετία άρχουν να αριστούντων πολιτικών συμμάχων με τα κεριάρια πρότυπα και να επιταχύνουν την συντερική τους κινήσεις, στα ώστε αργά αλλά σταθερά, τα παλαιά κυριαρχικά κοινά τα αντικαθιστούνται από νέα, περισσότερο επικερδούμενά και με καλορέτρους δεσμούς (τέτοιους που να μη αριστερώνται πάλι στις "αγαθές" στρατηγικές τους επενδύσεις για την προστοράφορη με τους πατροπαράδοτους πιλάρους των εκτιναρατικών ολοκλήρωσεων, τον κεφαλαιασμό και της ΗΠΑ). Εί αυτό πατέρι ή μόνι κυριαρχικά σταθερά, το ΔΝΤ, απαιτούσε το να ανοιξείται πάλι στο ακονομικό φιλελευθερισμό από τον πολιτικό θάρρος μέρασε από τη αποκλειστική επαναρροφή παλιών γνήδαιων "αριστερών" (σαν θα ιπτάκει ανάργυρο). Το "παγκόσμιο πόρος" και η "μέση αγίας" των πυρετώντων πρέπει να μαρτύρουν ασφαλεία και δημόκρατια.

Η εξέγερση στην Αργεντινή, αριθμ. 3 χρόνια και η πολιτική εκσυγχρονίσματος προκάλεσε τραγουδιάς και στην περιφέρεια περικαλέσει αλλά και στο κεφαλόποδο οικονομικο-πολιτικό υποδόμη που έπιξε το ΔΝΤ πάνω στις γνώσεις κοινωνίας. Το αντέξεται αν συγκρίσουν ας πολλές κινήσεις, τα ανοδούμενα ριζοσπαστικά κινήματα, έκαναν προτεραιότητα για τα γνόμια και περιεργά αφεντικά, αλλά την εναρμόνισαν με τις προσταγές του ΔΝΤ αλλά την επιταφορά και εκμετάλλευση της κοινωνίας παρέντες. Η οικεία αποτελεσματική πράξη της προστοράφορης οργανωμένης τόνισαν, αλλά περισσότερο, την "αριστερότροφη" διεξόδιο πάνω στην γνώση των κυριαρχικών κοινωνιών να προσυπέρβει από έναν μεγαλύτερο απογονωτικό από τη μαρά-ΔΝΤ αλλά τη μισή-ΗΠΑ. Κύριος με τεράστιο πλεόντο, η Αργεντινή και η Βραζιλία, άρχουν να θίλουν πώς η συνεργασία των λαϊκικών κινήσων με όρους περιφερειακού ολοκλήρωσης (κατά την πρόταση της ΕΕ) δια μόνο θα τίνει κερδοφόρα, αλλά και ταπετάρω θα απορέσεται για λόγο καιρό την απελπίδη που εκφρέμεται πάνω από τα κεφάλια των αριστερών, των αντέκτημά της φυσικό και πολιτικό της θαρρός. (μέσα σε αυτό το πλαίσιο άλλοτε κοντινότερα στις προτάσεις για τη διεύρυνση περιεργάτης δομών με πρώτο μέλλον τη διεύρυνση κοινών στρατηγικών δινάριμων για την πρόσθια της επικερίωσης της ίδιας). Ταυτόχρονα, μέσα στη διεθνή στοιχεία των τελευτών 2 χρόνων, όπου η ενεργειακή αστάθεια στις πιέσεις και στις διανομές, έχει συναδεί σε κιρή μέλιτα των περιβόλουμαν καπταλισμού, οι πετρέλαιοπρομηθευτές

χώρες Βενεζουέλα και Βολιβία, μπορούν προσωρινά να "παιζούν με τη νεύρα" της διεθνούς κοινότητας, αφού εποιείδιστες εξωτερικές παρέμβασης θα αναστάτων ακόμη περισσότερο την ιερή Αγορά. Άς δοκιμάσουν να μας επιβάλλουν κυριοτείς, μα να δούμε που θα φτάσει η τηλι του πετρελαίου" δήλωντε στα τέλη Γενάρη το Τσάρης...

Οι πέντε του αμερικανικού παράγοντα στην περιοχή, αρκείσουν να προσδιδουν μεγαλύτερη συνοχή στα αριστερά καθεστώτα, αφού τα ίδια εκπροποιούνται τελικά τον αμερικανό υπαιμούσκα, τον αντικερματικό, ως ενα κινύρο όπλο για την καταπολέμηση των ριζοσπαστικών ανταρτικών κοινωνιών κινημάτων που πολι απλά "τα θέλουν όλο". Οι πτώσιοι γηρασμένους γιανιρίζουν καλά πως οι "κατώ" είναι εκνευρισμένοι, και επιβάλλεται μια καλαρή (όσο επιτρέπουν οι καιροί των αρετικών) αναβάση στου πλούτου. Άς αρκεστούν λοιπόν με τα απαραίτητα προς επιβίωση...

Ο αριστερότροφος "ριζοσπαστικός λαϊκός" των λαϊκικών κρατών, σε καμία περίπτωση δεν διαταράσσει την απροσκοπή λειτουργία των εθνικών και υπερεθνικών στρατηγικών. Οι "βασικές" κρατουν καλά στο Νότο, οι ριβιών ανάπτυξης ανεβαίνουν και πάλι πάνω στις ζωές των υποτιμημένων λαϊκικών κρατών. Ει από μόνο αυτό: η αριστερά στροφή των λαϊκικών κρατών δεν είναι παρά το καλύτερο εργαλείο ανάσκεψης της κοινωνίας μαζιστικότητας.

Άλλο και πέρα με τη "σταθερότητα" είτε όμως την εννοούν οι κυριαρχία είναι μια επίλογος και ελαστική έννοια, που από "χρόνια της ασφαλείας" βαρεί διορετικό πρόσωπο. Αν απέραντα είναι μεγάλο κοινό του κυριαρχικού μπλοκ κειροκροτεί καλόρι που την εκλογή Μεράλες στη Βολιβία με επιβεβαιώνει της εξάπλωσης της δημοκρατίας (με όρους μάλιστα του στιλ: "ος μα κώρω όπου το 80% του πληθυσμού είναι νεανίδες πρώτη φορά εκλέγεται ιδιαγενεις για πρόσδρομο") τόπο δεν αποκλείεται στο μέλλον να επιβεβαιωθεί και να πραγματωθεί η φιλοσοφία των στρατηγών Χιλ που αναφέρεται πω πάνω, ως ακόμη ένα κοινά του ιδεολογήματος της αντιτροποκρατίας. Οι κοινωνίες του Νότου, για τους κυριαρχους, αντικουν σε μια επικαίνυτη συνομοταξία, έχουν την παράδοση μαζί τους, τη θέλων και κυρίως πολι αργή για όλους τους "από πάνω". Κάποιοι ίδην φιλορίζουν πως οι μέσοι ανατολή βρίσκεται στα νοτιά συνόρα των ΗΠΑ...

war ltd

Όλα συνεχίζονται στην Παλαιστίνη

Η σαραπική επιτυχία της Χαμάς στις πρόσφατες εκλογές δεν ταρακούνεται τόσο την ανεκδόμα καρούτσα όσο αρένες τη συνιζητεί στα γρατά της διάφορων εθνοτήτων και επιτελείων. Εδώ και καρέ, η Χαμάς ενθυμάρουν τη δέσις της στην πολιοτυπία κοινωνία και κιρής στα πολιτικά και δημόσια τραπέδων. Από αι διτικοι και ιορωλιανοι κρατουντες τα γνωριζαν και διαν δεν πτορούνται να τα απλώνουν, το ενοικράτην στην εσφετέρα στρατηγική τους.

Πέρα από τη γνωστή πολιτική της για τη δημιουργία πρεσβύτερα στην παλαιστινιανή κοινωνία (οργανωτικός δομές παράτημαν πολιοτυπίας αρχιτεκτονικής, αναφορά και την προσφορά κοινωνικού άργους), η Χαμάς

εγκοινόδομης στην συνείδηση μεγάλου κορματού της κοινωνίας ως η αυθεντική έκφραση του αντιπολιτικού αγώνα. Καπούς είναι λοιπόν εγκληματική η διάχυτη κοινωνική διωρέσκεια της παλαιστινικής κοινωνίας προς την Παλαιστινιακή Αρχή, για την κατοπινή, τη διωρέφωρά της και τις συνικέμενες υποχωρίσεις της ή ότι βέβαια επειδή η παλαιστινική κοινωνία αποδημεί και επαρτίζεται το θρησκευτικό σκοταδίου της Χαράς. Η οργωνωμένη Χαράς, πέρα από τους περιφρέδοντες μόδους, έχει επιδειξι τον τελευταίο ειδικά χρόνο, σε έναν διάρκεια αγώνα (κρατικής πάντα) τα προστιθέματα για το εκστρατειακό της εκτελεστικό ευρετήριον νομιμοποιήσεις της. Μέσα σε αυτό δεν είναι τυχαίο ότι πάντα με

ένοπλη παλαιστινική οργάνωση που τέθησε απαρέκτιτα την εκτελεία των προγούμενων μηνών. Όπως επίσης δεν είναι τυχαίο, ότι η μείζων των επιτυχημάτων της τα τελευταία δύο χρόνια δεν είχε τα κάνει τόσο με μια προφανή στρατιωτική της αποδεπλώση, είδησε των επιδέσμων του κορανίου στρατού, αλλά και με μια μελετημένη απάγνωση των μεσοανατολικών συγκριών. Η Χαράς ήξερε πως έρχοταν η διάση της ώρα να γίνει ο κύριος παίκτης στην παλαιστινική πλευρά, οσφρέζομενη την διάσητη κοινωνική διωρέσκεια που στέλκεται τον μακροποδόντη της. Τα ανοιχτά της στο να γίνει μια "πλευραλεπτή" πλευρά (χαρακτηριστικό είναι πως εκλέπτηκαν στα γυμνοφελή της γραπτού, κοσμικού καθηγητές σχολών, αλλά και γυναίκες που στηνθήθησαν στη μανιά) και η κάριμη του ακραρφωνός ιδαματικού λόγου με στρατό προς τον λεγόμενο "ιαλαμικό εθνισμό" (πακινά καραμανά στην προσκλήση εκκοτράτεα περι καταστροφής του Ιαραΐτ). Η επιβολής θρησκευτικού νόμου, διασφαλίζει κατηγράψει τη πρώτη φτιάχτα διεύθυνσης νομιμοποίησης. Τίρεται η σεβαστούμενη πτυχή της παλαιστινικού λαού δελεγμένη σε διεθνής οργανώσεις. Και ουτό αντιτίθεται, π. πυρού της Χαράς αμέσως μετά την εκδοχή της, δίλλως πως ιπτάει μια βάση διάλογου για την εξέρευνση λίστας του παλαιστινικού και αυτή είναι η επαναδιαρρογή μέσων των διεθνών συνεργάτων και απόφραξης των τελευταίων χρόνων. Με έρευνα διελαδι αποδοτή των συνόρων του Ιαραΐτ (όπως από καρακτηρικού το 1967) αλλά και της περιφέρειας "Οδού Χαρής" που είναι προτεντιού οι αμερικάνοι. Στο εκστρατειακό μέτωπο, η Χαράς έτενε κάτι συνεργασίας με την Φατάχ στηρίζοντας τον κατά το άλλο "διεφθαρμένο και μειοδοτικό" πρόεδρο Μαχμούτ Αμπάς. Ο "ρεσιλιέρες" εποιεί.

Οι διάλογοι μετόνομα και αροτλικού που ζητούνται διττοί από την οργάνωση, δεν μπορούν παρά να είναι οι όροι για της "οπιγκεπτικού ανικούκοτού" όπως το ονομάζει ο διττος πόλος. Παρόλληλα με τις απελές προς την οργάνωση, υπά δίνεται και πιστούς χρόνου, αφού η κατάσταση στην περιοχή και οι

απελαύνομοι των σταυροφόρων είναι αερία ρευστές και δυσκολές. Κι αυτό γιατί "τις της Ηγουμενίας Πολιτείες, η ποδηλητική της Χαράς είναι ανικόσταστο σπάνειο της περιφερειακής πολιτικής εκδημοκρατίας, που αποτίθεται στη στρατή πως καλύπτει λανθανόμενη προς την πολιτική και της εκλογές και την αυτόρρυθμη απομάκρυνση τους από την γραφερότητα", γράφει της ομάδας Φλεβάρη στο Washington Post. Ταυτόχρονα η επιστροφή του "οδοκού κόρπη" με αποτέλεσμα εκδύνωσης των διαπραγματευτών λεπτούργει παρομοίως, για την διάστημα, στην περιοχή επιρρονίας την εστίαση των προστατευόμενων σταυροφόρων στο μέτωπο Ιράκ και δυτικευόντων στην κρίση με το Ιράν.

Άκυρα οι αν στη Χαράς δεν είναι τοσού αδύοστοι πως τη διετή εποντή, η ιστορία στην περιοχή είχε αποδείξει πως η οργή του παλαιστινικού λαού εγκαί και φέρεται "αποτελεσματικότερο" από τους επιδόζους αυτήρες του. Ο Άρεν Χαλάζι, πολιτικός αντικαρός της Χαράς ειναι μέρος της Φατάχ το Λέπι με την καλύτερη τρόπο: "Όπως εργάζεται αναγνωρίζεται τη βούληση των Παλαιστινών να την προβεί στην παρατάση της Σαρών, επειδή πρέπει να κάνετε λαϊκής. Η Χαράς δρίκεται στηρίζει από την ίδια θέση πως πάντα η PLO πριν 30 χρόνια. Έχει εποίησει σε γραπτό μετασκητικότερο της ταυτότητά της". Και πα τη περίστρεψη για την πρόθεσή της, "Είναι λόγος της είδους της πολιτικής που βουλίζει των Παλαιστινών να την αποκαρδιώσουν την έννοιας της τάξης και η Χαράς έδειξε ότι είχε την δυνατότητα να αποδέλλει την τάξη στης περιοχές που επικρατούν". Καρός λοιπόν είναι οι παλαιστινοί, πέρα από την αιματηρή τάξη των κιρακλών και της παλαιστινικής αρχής, να βιώσουν και την τάξη της Χαράς.

τάξη περιοχής

δύο συμπλέκεται με υποστηρίξεις για τη Βαλκάνια

"Ένα πρόγραμμα μπορεί εύλογα να εγγυήσει πράγματα από το τέλος του Απριλίου είτε να είχε λιγείς επιστρέψεις σε πηγές που Κοσσόφου είτε το ΝΑΤΟ θα βομβαρδίζει" δια στόρατος του αυτοτραχού Βαλκανικού. Πέτρας συντονιστή της ΕΕ για το Κόσσοφο (Φλεβάρης 1999)

Ένα μήνα μετά το βομβαρδισμός αραζεί...

"Έτσι ότι οι διαπραγματεύσεις για το Κόσσοφο δεν θα οδηγήσουν σε αποτέλεσμα το προσεκτικό εξάμιντο. Αυτό μπορεί να προκαλέσει κρίση...", δια στόρατος του αυτοτραχού Ερκαρτ Μανουζέκ, είδυσης συντονιστή του Συμμαχίου Σταθερότητας της Ε.Ε. για τη Νοτιοανατολική Ευρώπη (Γενάρης 2006)

Η ιστορία στο Κόσσοφο κάνει κυκλώνες. Και οι "προφήτειες" των "επινοούμαντων" είτε επανθίσουνται είτε όχι, στέκουν επινοιακά μπροστά στην ιστορική μνήμη. Είτε επανθίσουνται είτε όχι, προϋποθέτουν αίμα, εθνοκαθαρισμός, διακωμούσες, φυλετική καθαρότητα και ταπεινωση... Ο βαλκάνιος έμοιαζε καλή το μάθημα της ιστορίας.

KaτPInα

Τα πέρασμα του τυφώνα Κατρίνα από την Νέα Ορλεάνη, μαζί με τα πιάκατα έφερε στην επιφύγεια το προφέτη: ένα αυγουλωμένο εμβύλιο που διεδύνεται στις ΗΠΑ και του οποίου ο απόγχος, απάντησε στις αισθήσεις μας. Οι απομονωμένες, οι ριτορειές, τους, η βία τους, πρώτα προεγκαθίδυν στα κεφάλα αυγυπτοτάκτων τριποκοσμικών, διδαπλωμένων στις φτωχογούνιες τυλιγμέρικων μητροπόλεων. Ο πόλεμος, κατά της εγκληματικότητας, των κορυφαίων, τη σκοκτικά προφύδημα, τη βία των κατοικητών και των πονηρών

μάδια, η εργατική νομοθεσία είναι συνδυασμένης στρατηγικής του αμερικανικού κράτους, που παραπόρη ή μη, έχουν αφήγαγκασθεί αυτούς που ζουν στο περιθώριο του αμερικανικού ονείρου: τις μειονότητες και τους φτωχούς. Αυτοί οι οποίοι είναι στη πόσα στηγή έτοιμοι να εκρούγονται για αυτό αντίκουν σε εκείνες τις “αποκλινίσεις τούρες” που προκατατίθενται στην αναποδογύρωση ή την εξόντωσην

Δεν είναι παρόλο που οι κοινωνίες επαναληφθήκαν στην καταστροφή της Ν. Ορλεάνης σε μια πόλη με το υψηλότερα ποσοτά γενετούσης, θερμίδας και γενιληπτικότητας στην ΗΠΑ. Τα περισσότερα θύματα, μάρτυρες κάτοικοι (αφού ακόρα και το έκτακτο κρατικό πρόγραμμα εκκένωσης της πόλης ήταν βασισμένο στα [κατακόρυφα, το οποίο το 40% των πλημμυρού των αφορμημένων δεν κατέβη]. Οι περιοχές που επλήγησαν περισσότερο, είναι φυσικούτατης όπου 8 από τους 10 κατοικους ανήκουν σε μειονότητες (αποτέλεσμα της πολιτικής του πολεοδομικού διαχειρισμού), που έχει ξεκίνησε ήδη από τη δεκαετία του 50]. Όπως χαρακτηριστικό είναι ο τρόπος που τα αμερικανικά MME αντιμετωπίζουν την καταστροφή, οι πολιτικές αρδούσες, η ενταση του λόγου για βιωμότητα και αγκύλωμα. Δεν είναι ποτέ η προέκτωτη της καυτότητας του φύσου και της καπασιτιάς που αναπορήσται στο εσωτερικό της υπεραστικής γηγενειάς. Ήταν γλυκατό “αλιθιδμάτω” των ρεπερτών, που μιλάσσω για “κυνότακα” σταν εξαρμόσμενο μάρτυρες κάτοικοι επιτίθενταν στα σκουπεράκητα, επάν στην ώλη περιοίκων σε εισιθρότητα και κατανόηση όπως σε αυτές τις αποθέσεις οι λευκοί ήταν η πλειονότητα είναι επιστρ. ενδεικτικά]. Και βέβαια αυτό που δεν είδαμε, είναι συγκρούσεις των εγκλιματικών κατοικιών [αποικίες ήταν πολλές], με τις δινόμεις του στρατού και της αστυνομίας, που οποιες έρχονταν στην επίφονη, ο νεο-καταστροφόροι τις κατέτασκαν σε συγκρούσεις με το “οργανωμένο σύλλογο”.

Από τις 30 Αυγούστου τη κυβερνήτης της Λουζιάνα, Καθίλι Μπλάνκο, ανακοίνωνε την σπάτιξη μονάδων της Εθνοφρουράς που λίγο καιρό πριν πόλεμασαν στο Ιράκ, και πραξεδόπαι τους ποράνωμος: "Αυτά τα στρατεύματα γνωρίζουν να πυροβολούν και να σκοτώνουν, είναι πρόδυμα να το κάνουν αν χρειαστεί και περιμένω ότι θα το κάνουν". Παρέλληλα αρχίζει ένας νέος γύρος πλιότοκου από τα αμερικανικά κράτα και τις πολιευθήντες: "Είναι βέβαιο πως ο κυκλώνας Κατρίνα μάς προσφέρει μια καταπληκτική ευκαιρία να κάνουμε κάτι για την αστική ένδεια. Διότι ο Κατρίνα ήταν μια φυσική καταστροφή που διέκοψε μια κοινωνική καταστροφή" γράφουν σι *NY Times*, ζηνάτας τον τόνο στο επεργύμενα πλήθοντα και αναλύοντας υψηλά και αποτοπικά την προ-Κατρίνα εποχή της N. Ορδενής. Ο δημοκρατικός γερουσιαστής, Εντουάρντ Κένεντι το προκτείνει στο Δημοκρατικότερο: "η πόλη γρειβάλων είναι νέο Μισί Ντράλ".

Τα προγράμματα ανοικοδόμησης της πόλης ήδη φτιάχνονται και προχωρούν χωρίς μέχρι σήμερα να έχουν πάρει μια οριστική κατεύθυνση - άλλοι την θέλουν εντελώς καποκόρη με το σύνθημα "τίποτα όπως παλιά" και άλλοι την θέλουν ένα μεγάλο τουριστικό λούνα-πάρκ όπου οι παραδοσιακές γειτονιές, η μαύρη κουλτούρα και η τζαζ, λαποκόμενες από την πρωματικότητα της πόλης θα είναι η φαλαλόρ γαρυτούρα. Σε ένα συντηρούοντας όλα τα προγράμματα: στην αποθέρρηση των μαύρων κατοικών να επιστρέψουν και την προσέλκυση μεσοαστικών στραφόπτων να εποικίσουν τη νέα πόλη. Ο πρόεδρος του κρατικού οικοποιικού και αστικού οργανισμού (HUB) Αλέκος Τζάκον δήλωνε πως η 9η περιφέρεια (Nine Ward) και η πιο κατετραπέντη -το φτωχότερο τμήμα της πόλης- δύοκαλα θα ανοικοδομηθεί: "είτε μας αρέσει είτε όχι η N. Ορλεάνη, δεν πρόκειται να είναι πιο τόσο μαύρη όσο υπήρξε, μπορεί και καθόλου..". Ο ίδιος, ξεδιπλώνοντας την πρημονή του σοφία και τους σχεδιασμούς του, είχε δηλώσει στο κογκρέσο το 2004, αναφορικά με την φτώχεια στις γειτονιές των μεγαλοπόλεων: "η φτώχεια είναι μια υπεριτηγή κατασκευή, όχι μια προγματικότητα." Οι πιο πρόσφατες έρευνες δείχνουν πως το 80% των μαύρων πληθυσμού αδυνατεί στην απότομη πόλη. Παρόλ' αυτά, στις φτωχές γειτονιές ήδη έχουν ξεκινήσει να δημιουργούνται οι πρώτες αντιθετικές κινήσεις, με κοινωνερές πορείες, ενότητα στην ανάπτυξη με κύριο σύνθημα "εδώ όχι υπουργινός". Περισσότερα και αναλυτικότερα για το νέο πολεοδομικό σχέδιο του αρεμάτικου κράτους, την "νέα" πολεοδομική κουλτούρα των διαχωρισμών και ελέγχου, άλλα και τις κινήσεις αντίστασης, στο επόμενο τεύχος του Ιανουάριου.

nique

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ

ia

ΣΤΑ ΓΚΕΤΤΟ

police
δρόμοι της Γαλλίας

Για το γαλλικό εθνοκρατικό συκοδόμημα, η εξάπλωση και κατάκτηση νέων εδαφών και συμφερόντων, αποτέλεσε βασικό πύλωνα συνοχής του, ενώ ταυτόχρονα ο απουσιοκρατισμός του, αποτέλεσε μια κύρια συνιστώσα του παγκόσμιου καταμερισμού δύναμης και ανταγωνισμού μέχρι περίσσο τα μέσα του 20ου αιώνα. Κομμάτια της Μέσης Ανατολής, η βόρεια και δυτική Αφρική, οι κτίσεις στην Καραϊβική αποτέλεσαν την πιο αυλή της πόλης πότε γαλλικής αυτοκρατορίας και συνεχίζουν να αποτελούν σφράξεις επιρροής παρ' όλο που το ιστορικό τέλος των αποικιών μετράει αρκετές δεκαετίες. Κάποια πράγματα δεν πεθαίνουν ποτέ.

Η μετανάστευση στις μεγάλες πόλεις της αυτοκρατορίας Γαλλίας λοιπόν υπήρξε ανάκειθεν μεγάλη και σίγουρα με διαφορετικές αφετηρίες των σημερινών κυρώντων μετανάστευσης. Ο προπολεμικός "πολυπολιτισμός" των μεγάλων πόλεων αφορούσε κυρίως το εμπόριο, ενώ οι εθνικές ανάγκες φτιώντων εργατικών χερών και πρώτων υλών πραγματοποιούνταν εκτός των συνόρων της Γαλλίας. Από πιν άλλη ο μύθος του φωτεινού Παρισιού και της ελευθερότητάς του, δεν αποτελούσε απλά μια εστέτ αντανάκλαση του φαντασιακού των κάθε λογικής φωτισμένων καλλιτεχνών και διανοούν, συμπίκινων ταυτόχρονα μια άλλη πτυχή της εθνοκρατικού ιδεολογίματος της γαλλικής δημοκρατίας: ο υπερτοπορός της "γαλλικής κοινλούρας και των γραμμάτων" αποτέλεσε και αποτελεί πυλώνα εθνικής συνοχής αλλά και διαφοροποιού σημείο από τις υπόλοιπες "αναλφάβητες" αυτοκρατορίες. Ταυτόχρονα βέβαια αποτέλεσε και αποτελεί και στις σημερινές αναγνώσεις, τον βασικό οδηγό στοναράστωσης και αφρομοίωσης των ξένων. Συνοπτικά, οι προπολεμικοί μεταναστείς στη Γαλλία πήτων περισσότεροι αναλογικά από αυτούς που διαβιούν σήμερα αλλά πολὺ διαφορετικές πολιτισματικές προέλευσης. Και όταν τα πρώτα κύματα των "pièdes noirs" (ραύρα πόδια) άρχουν να καταφέρουν στις γαλλικές μητροπόλεις, ξεκίνησε παράλληλα και ένα συγκεκριμένο κρατικό στέδιο ελέγκου και αφρομοίωσης των πληθυσμών με όρους κοινωνικού πολέμου.

Ο κύριος ογκός των μεταναστών στη Γαλλία άρχειο να καταφέρει στα μέσα της δεκαετίας του '50 από τις χώρες του Μαγκρέμι που αποτελούσαν και απούσεις. Το μεγάλο όριο κάτια μετανάστευσης ξεκινά αρέσκεις μετά το τέλος του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα της Αλγερίας. Υπολογίζεται ότι το 1962-63 900 χιλιάδες μετανάστες πήραν στη Γαλλία, (πολλοί από αυτούς βέβαια πάντα λευκοί γάλλοι υπαίθριοι που επαναπατρίστηκαν). Η συνέκεια είναι λίγο κοντότερη όμως παντού και πάντα. Τα "μαύρα πόδια" για το φιλόξενο γαλλικό κράτος και τα αρετικά αποδείκτηκαν ότι διαθέτουν και ένα άλλο χαρακτηριστικό: φτινά χέρια. Πάνω σε αυτές τις δύο "διαταρέστητες" κτίστηκε ολόκληρη η μεταναστευτική πολιτική του γαλλικού κράτους.

Σπέρερα, σύμφωνα με τα επίσημα κρατικά στοιχεία διαβιούν γύρω στα 5 εκατ. μετανάστες κυρίως από χώρες των πρώτων αποικιών διαβιούν στην Γαλλία. Το 23% (14 εκατ.) του συνολικού πληθυσμού άρα και γάλλοι πολίτες- προέρχονται από μικτές οικογένειες, κυρίως ευρωπαϊκής καταγωγής, ενώ 3 εκατ. έχουν ένα γονέα αραβικής ή αφρικανικής καταγωγής. Οι προσεκτικές και ερβαβείς στατιστικές του γαλλικού κράτους, αν μη τι άλλο καταδεικνύουν ότι οι εθνοφυλακτικές κατατυπώσεις του πληθυσμού έχουν ένα επιπλέον βάρος πέρα από το "στατιστικό ενδιαφέρον"...

Το "γαλλικό μοντέλο" αποτελεί σημείο κάθε καθεστωτικής αναφοράς (για την επιτυχία του ή την αριστεία του) στοιχεία με τη διακείριση των μεταναστών και την επακόλουθη μεταναστευτική πολιτική. Η λογική του έγκειται στην απόλυτη ενωμένωση των μεταναστών, στις αδιαφοροποίητες πολιτισμικές ταυτότητες με την προοπτική του απόλυτου "εκγαλλισμού" τους. Η εδραιώση αυτής της καθεστωτικής επιλογής ουσιαστικά αφορά δύο σημεία. Το πρώτο έχει να κάνει με την συγκαριά του ερχομού και της πρόσλευσης των πρώτων μεγάλων κυρώντων μεταναστών στη δεκαετία του 60. Το μεγάλο "επιπλοτισμό" έργο της γαλλικής αυτοκρατορίας στις απούσεις, συνεχίστηκε στην ενδοχώρα για τα "πρώτων παιδιά" της, (οσα συνέκεια όλων αυτών, στο διάγγελμά του προς τους εξεγερμένους ο γάλλος πρόεδρος Σιράκ τους αποκάλεσε "γούς και κόρες της γαλλικής δημοκρατίας"). Το "γαλλικό μοντέλο" θίβει ουσιαστικά να προσπεράσει και να ανασυγχέσει ιθνικά και πολιτικά στο σωματικό της ντόπιας κοινωνίας, την ίππα που δέκτηκε το γαλλικό κράτος στον πόλεμο της Αλγερίας, ο οποίος σηματοδότησε το τέλος της εποχής των αυτοκρατορών. Το δεύτερο σημείο επιλογής ενός τέταιου τρόπου διαχείρισης των πρώτων μεταναστευτικών κυρώντων, αφορά τον ίδιο τον πυρίνα της δομής της εθνοκρατικής γαλλικής ιδεολογίας. Την περίφημη ισονομία και ισότητα των πολιτών, που αποτελεί διακύψευτη της "μεγάλης δημοκρατίας" και της Επανάστασης και ένας από τους βασικούς πυλώνες του 'κοινωνικού στρυμολαίου' και της απορρέουσας από αυτό, κοινωνικής συνάντησης.

Έτσι μπορεί οι πρώτοι μεταναστευτικοί νόμοι στη Γαλλία να φαντάζουν σε σχέση με τους σημερινούς υπέρ των δέσμων "ξεκελμένων και φιλελεύθεροι", παρόλα αυτά έβεσαν τα θεμέλια για μια εθνο-φυλετικοποίηση του μεταναστευτικού ζητήματος με όρους που έφτασαν

ΓΑΛΛΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ
ΚΑΙ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚή
ΠΟΛΙΤΙΚή, Η ΓΑΛΛΙΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

να αγγίζουν σήμερα αναφορές περί "κατάστασης έκπτωσης ανάγκης". Το γαλλικό κράτος εναλλάσσεται από και και πέρα τις πολεμικές στρατηγικές με "ευαισθήτες πολιτικές ενωμάτωσης" ανάλογα με την συγκυρία, πάντα όμως σε επιβεττικό σκηνικό.

Ο κυριαρχούς λόγος του γαλλικού κράτους για τους μετανάστες, έχει τα τελευταία χρόνια μεταλλάξει, εντάσσοντας στο πλαίσιο του το περιφραγμένο δόγμα ασφάλτους. Σαν αριεπίπερα της βέβαια δεν έχει ένα ξεκάθαρο εθνοφυλακικό κριτήριο, αυτό δηλαδή της καταγωγής και του δρασκελύματος της πλειονυμίας των μεταναστών, (αν και κατα τη διάρκεια της εξέγερσης δεν πάντα λέγεται αναφορές από την επίσημη κείμη του Σαρκοζί για άμεση ανάμειξη των φονταμενταλιστών στην οργάνωση των επεισοδίων), αλλά αυτό της εγκληματικοποίησης συγκεκριμένων κοινωνικών κομματιών που "όλις πικάωσ" κουβαλώντων συγκεκριμένα φυλετικά και πολιτισμικά χαρακτηριστικά. Η υπερίση της εγκληματικότητας και της συνεπακόλουθης "πολυεπιπέδεων" ανασφάλειας έχει αναζητεί στη Γαλλία σε έναν βασικό μοχλό επανοικοδόμησης των κοινωνικών σκέσεων και συμμασών από την πλευρά της κυριαρχίας, (κατ' βέβαια που σε μικρότερο ή σε ανισότοκο βαθμό βιώνεται και στις άλλες κοινωνίες της Ευρώπης-φρεώριο). Οι δηλώσεις Σαρκοζί περί "αποβρασμάτων", "σημιτορίων", περί "καθαρισμού των προαστίων με πάνικα" δεν αποτελούν ενα φραστικό ολίσθημα κάποιου ακροδεξιού πολιτικού. Αποτελεί την έκφραση ενός συγκεκριμένου κομματιού του κυριαρχού μπλοκ και την προσπάθεια μετατόπισης του ύπουλου ζητήματος από την πλευρά της δημοκρατίας σε μια πολιτική οικονομία απόλυτης καταστολής και ελέγχου. Η μεταίνωση αυτή δεν αφορά απλά τα παραδοσιακά κοινωνικά και πολιτικά κορράτια των μονίμων ανιστοχωντών μικροαστών και της μεσαίας τάξης. Είναι χαρακτηριστικό ότι δηλώνει από το 1997 στο συνέδριο τους οι συσπαλιστές, ανακαίριζαν "την ασφάλεια ωμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα", κινηθέντας διαβύνο "με της κοινωνικές δικαιολογίες που καλλιεργούν την ανεκτικότητα απέναντι στην εγκληματικότητα" καταλήγοντας στο δραματικό "η ασφάλεια είναι αξία της Αριστεράς". Όλο το πολιτικό φάσμα από την αριστερά ως την ακροδεξιά θέτει ως υψηλότερη προτεραιότητα την αντιμετώπιση της ανεργίας και την πάταξη της εγκληματικότητας, με μια ριτορεκά που αφίνει θαλή τη διάκριση καθε είδους πολιτισμούς ταυτότητας των ομάδων, αλλά ταυτόχρονα και συρβιλικά, σπραδεύει τους μετανάστες ως τις αιτίες αυτών των προβλημάτων. Η ανακαίνωση που εξέδωσε το κομμουνιστικό κόρμα είναι χαρακτηριστική όλων αυτών. Ανάμεσα στα διάφορα "ευαισθήτα" περί του δικαίου της οργής της νεολαίας των προαστίων και της αναφορές στον κοινωνικό αποκλεισμό και την ανεργία, βρίσκεται κανείς μαργαριτάρια του νεόκοπου δόγματος: "ληπτούμε να γενεύει ποστούμια στην υπερεσία είδους του έθνους...", "... για την προάσπιση της κοινωνικής εμπίνης στις περιοχές...", "απαιτούμε από το γαλλικό κράτος να επιτελεί πραγματικά στην παράλληλη οικονομία, την εγκληματικότητα και το trafficking καθε είδους που ανθεῖ στις γειτονιές...". Ο λεπτόν αυτά απλά τα λέει με το απροσδικιστικό και οργιό ύφος.

Για τη Γαλλία το ζήτημα των μεταναστών αναδεικνύεται σε βασικό μοχλό ανατροπής του πολιτικού σκηνικού σε βαθμό που σήμερα, μετά και την τελευταία εξέγερση, να αποκτά βαθύτερα για την ίδια τη δημοκρατία χαρακτηριστικά. Δεν είναι απλά η μεγάλη εικόνας απώλειας της ακροδεξιάς (που το 2003 έβεσε όλο το αριστεροδεξιό φάσμα σε αναδιάταξη συμμασών για την προάσπιση της "republique"). Η δέλωση του Σαρκοζί για αλλαγή της νοοτροπίας των τελευταίων 30 χρόνων σε σχέση με την κοινωνική πολιτική και τους μετανάστες θέτει ουσιαστικά μια νέα παράμετρο για τον τρόπο που το ίδιο το καθεστώς αντιλαμβάνεται τον εαυτό του. Μετά την εξέγερση άνοιξε ένας μεγάλος ενδοκυριαρχικός διάλογος για το αν θα πρέπει να αλλάξει η κατεύθυνση του μέχρι τώρα μοντέλου ενωμάτωσης των μεταναστών και του "κοινωνικού κράτους". Ο ίδιος ο Σαρκοζί, (ο οποίος με μια σειρά νομοθετημάτων ενωμάτωσε την ακλόπτερη καταστάλτικη πολιτική με βάση το ιδεολόγημα της ασφάλειας στο νομικό οπλοστάσιο του γαλλικού κράτους, στάθηκε μπροστάρης στην επιβολή του στρατιωτικού νόμου του 1965 στη πρόστια και παράλληλα εντατικοποίησε τις μεθόδους ελέγχου και απελάσεων) εμφανίζεται να ζητά συγκεκριμένα μέτρα "θετικών διακρίσεων" υπέρ των μετανεκτούσιων -κατά το αμερικάνικο "affirmative action"-, που αφορά "μέτρα καταπολέμησης της ανελαστικής και ξενόφοβης στάσης αρκετών εργοδοτών". Ο πρόεδρος Σιράκ που εκφράζει ένα άλλο κοινό του κυριαρχού μπλοκ αποδοκιμάζει: "τη λογική των ποσοστώσεων, η οποία αμφισφέτει την νομιμή ισότητα δίλων των πολιτών, ανεξαρτήτως φύλους και βραχείας - ενα από τα ιδεολογικά θεμέλια της Γαλλικής Δημοκρατίας". Πα την γαλλική republique "η θετικότητα ποτούδηντος είδους διακρίσεων, θέτω και "θετική", δια πραγμάτως, για πάλλους, υπόριθμοι αποθοδρόμων, προδοσία της δημοκρατίας, κατακευαστισμό της κοινωνίας πολιτών σε ένα καποτικό μικροκό φυλετικόν, εθνοτικόν και βραχείας οράδων" (libération, 2006). Ο "ρεαλιστής φύλοφοις" Νιανέλ, απολογούμενος για το σύστημα, επαναφέρει τους κρατούσιτες στο σωστό δρόμο, που δεν είναι άλλος από αυτόν που μίλη τη γλώσσα της κοινωνικής ψηφωστικής. Δεν σημειώνεται με τις "θετικές διακρίσεις" υπέρ των μεταναστών, στην παρούσα συγκυρία όμως θεωρεί πως μπορεί να είναι αναγκαίες: "... αφού αποτίκαμε στην ενωμάτωση, με τη βούθεια της οποίας θα μπορούσαμε να έχουμε δημουρηθείεισι από τις τις κοινωνίες, ίσως να πρέπει να το πράξουμε με τεκνικό τρόπο. Ο στόχος είναι να μετατραπεί από το πληθυντικό σε πολίτες που δεν έχουν λόγο να εξεγερθούν".

Επειδή όμως εκτός από την καταστολή υπάρχει και η λεπλασία, η μέση λύση σε αυτό

το μεταβατικό στάδιο δίνεται από την πρόσωπη του υπουργού εργασίας Ζαν Λούι Μπορδλό όπου επικουρεύεται από την MEDEF (γαλλικό ΣΕΒ): οι ποσοστώσεις μπορούν να αφορούν προβληματικά γεωγραφικά διαμερίσματα. Πράγμα το από το οποίο σημαίνει -σε απλά γαλλικά φοροελαφρύνσεις και επιδοτήσεις των αφεντικών για επενδύσεις και απασχόληση στις "επενδύσεις ζώνες". Όλα δημοπρατήθηκαν πέραν των 85 υπαρκευτών "ζωνών ελεύθερου εμπορίου" αλλες 15 επικεφαλήσεις. Η εργαδότες που θα προσλαμβανούν ένα τρίτο των κατοίκων περιφερειών προβλέπεται απαλλαγή από εργοδοτικές επιφορές. Ένα άλλο μέτρο είναι να προτάθουν σε δύος ζωνες στις περιφέρειες 20.000 από τα "υπερβάτια στήριξης και μείοντος", τα οποία προορίζονται για κράτους ανέργους και για δύος έκουν μίνιμου προσωρινά επόδημα απεργίας. Η τους νέους που προέρχονται από της 750 ευαίσθητες περιφέρεις, δοια είναι λιγότερο των 25 επών θα μπορούν δεκτοί πολύ σύντομα από γραφεία αποσπάσης της γαλλικής φορούς. Ως τους προτάθεται επαγγελματική επιμέρρφωση μια συμβόλαια εργασίας. Οι "θετικές διακρίσεις" καρέσσουν νέα σύνορα λεπτασίας των προαστίων.

Την ίδια στιγμή στην ΕΕ, διαφόρους πολιτικές της αποτελεί τη Γαλλία. Δεύτερη ανίσημη με την πρώτη ουσιαστικά μεγάλη εξέγερση στην καρδιά της. Τα γεγονότα αυτά λεπτουργούν οδροποτικά για τους ευρωπαίους κυριαρχους, που αναζητούν εναγωνίων συνδυασμένες κινητούς και περιτέρω θυράσους των ευρωπανόρων, αναμασώντας τα περί "μπενεντίς μετανάστες". Η Κοινοβούλευτική Συνέλευση του Συμβουλίου της Ευρώπης, "Ζητεί από της γαλλικές Αρχές να διαπιστώσουν σύντομα τη βούληση τους μα την έναρξη διαλόγου, διαπρώντας παρόλληλα αυστηρή στάση απέναντι στους δράστες των επεισοδίων. Παράλληλα καλεί όλους τους πολιτικούς να δραστηριοποιηθούν σε δύο τα επίπεδα, γαλλικό και ευρωπαϊκό.."; "...πρέπει να προωθηθούν ταυτόχρονα και συγκεκριμένα μια πολιτική ασφάλειας και μια πολιτική ενωμένων που να δώσουν προστατεύεται στον πλεθυνό". Την ίδια στιγμή ο ΟΟΣΑ διατυπώνει με τους γνωστούς πολεμικούς όρους, διανθισμένους με μια ανθρωπολογική προσέγγιση την αντοπαία του για την χρόνια απραγία της ΕΕ: Παραπρόσυμε τη διαμόρφωση μιας περιόδους ομάδας νέων, απόγονων μεταναστών, σε μια περίοδο που η γηράνεται του πληθυσμού στη Γαλλία και πιο ανεργία αποτελούν το μη αριθμόν ενός πρόβλημα στη χώρα. Πρέπει να είναι εκρηκτικό συνδυασμό". (Ζαν Πιέρ Γκαρσόν, ειδικός σε θέματα μετανάστες στον ΟΟΣΑ). Οι εκρηκτικοί συνδυασμοί επιβάλλουν για τα αφεντικά του εάστρους αλεξισφαρητού νομιμα θυράσου.

Οι καταστατικοί έλεγχοι στη δεκαετία του '60 πως αν οι νοζί γνώριζαν τους συγχρόνους αριστερούς θα είχαν μεταβάλλει τα στρατόπεδα συγκέντρωσης σε HLM (τα αρκετά των εργατικών οικοδομών συγκροτημάτων των προαστίων). Δεν πήνα μια προφτεία αλλά μια καθαρά ανάγνωση των πολεοδομικών επιλογών της κυριαρχίας την δεκαετία που το "στεγανωτό πρόβλημα" στις μεγάλες πόλεις της Γαλλίας άρχισε να εμφανίζεται με τον ερχορό λεκανικότητας αλλά και τη διογκώμενη επιτερική μετανάστευση. Ήδη από το 1955 όπου και κτίστηκαν οι πρώτες εργατικές πολικατοικίες και άρχισε ο ιστός της πόλης να απλώνει, η κυριότερη τάση πολεοδομικού σχεδιασμού για της μητροπόλεις στη Γαλλία, αφορούσε μια ευρύτερη ανακατασκοπή του πληθυσμού εκτός των κεντρικών δομών της πόλης. Η φράση των αριστερών "το μέλλον του Παρισού είναι εξισταριστό", ενοχλάτων όλη την κυριάρχη αντίληψη. Μια συνεχής προσαγάνδα άρχισε, απευθυνόμενη σε υποψήφιους αγοραστές και ενοικιαστές των χαμηλότερων οικονομικών στρωμάτων, όπου αποδεικνύονταν με "αναντίρρητες" στατιστικές ότι ο όρος διαβίωσης στα νέα πρόστια ήταν σαφέστερα πιο πλήρες. Ήταν μια ριτορεία φευδαρισθίων αλλά και μια πολιτική κεραυνώντος των πρώτων των ενοικιών, μια τεράστια μάζα "μη προνομιούχων" άρχισε να στοιβάζεται στα σύγχρονα υπνωτήρια. Το πρότυπο της "οικοσικής μηχανής" του αριστερόντα Λε Κορμπινζέ, πάνω στο οποίο αντοκοδομήθηκαν άλλες οι μεγάλες πόλεις από τον μεσοπόλεμο, διανθίστηκε με λίγο ραπαβελτισμό και τόνους μπετόν αριθμ. Το οικοσικό σκέδιο του 1961 "Constantine" -που ολοκληρώθηκε μόνο κατά ένα μέρος- εδειχνεί της τάσεις της κυριαρχίας πολεοδομίας για τον διακυβερνώντα λεπτομερή της πόλης, των ανθρώπων της, με βάση το ρόλο και την λεπτουργεύσιτη τους, αλλά παράλληλα μπορεί να χαρακτηρίσει "προφτητικό" για τις ανάγκες των κυριαρχών αιρού έθετε ένα ξεκάθαρο διακωνισμό: έτσι λοιπόν διαμαρτυρόταν "τια την επιρροή των πληθυσμών πληράς αποκάλεσται να μένει στο επιτερικό της πρωτεύοντος", σε μια εποχή που οι δεύτερες ανεργίες πήνα στεγανά αναμμούνται, αλλά παράλληλα ζητούσε να θερηφανθεί "ο σπλαγχνικός αποδημητικός παραγωγής αυτών των δέργων ατόμων μέσα στο Παρίσι". Καπούς έτσι αριθμεί ο δεκαετία του '60 αυτό που σήμερα ονομάζεται αριστερούς αριστερούς και αριστερούς των διακωνισμών.

Μπορεί βέβαια όλα από τα "αγαθά" σκέδια των κρατικών πολεοδόμων να έρεναν διαρροής μισθί, αφού οι επιτακτικές ανάγκες στέγασης εργατών στενούρχωμαν και λεπτών κεριών πλέον, παρόλ' αυτό η λογική τους δεν αποξηνώνταν. Το στοιβαγμα των προλετάρων σε συγκεκριμένες γεγονότες, οι ταξιδιοί και χωροταξικοί διακωνισμοί απέκτησαν την πρέπουσα

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ
ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ
ΚΑΙ ΠΡΟΑΣΤΙΑ

"φυσικότητα" στο κοινωνικό πεδίο.

Το μεγαλοπρέπες οικοστικό σκέδιο του γαλλικού κράτους δεν είναι από τα μέσα της δεκαετίας του '70 όρασ να παρακρατεί. Η ολοένα και μεγαλύτερη συγκέντρωση πληθυσμού (κυρίως μεταναστών) στην περιφέρεια των πόλεων, τα κονδύλια της συντήρησης και ανάπλασης των γειτονιών που είτε διαρκώς μειώνονταν είτε κάπου "χάνονταν στο δρόμο" και βέβαια οι πρώτες νεολαίστικες και κοινωνικές εκρήξεις στα πρόστια οδιγούσε σε μια αναπροσαρρού των κρατικών σκεδίων, με ξεκάθαρα ταξικά αλλά και εθνοφυλετικά χαρακτηριστικά. Το 1981 μπαίνει μπροστά ένα νέο πρόγραμμα για την αγορά φτηνών εργατικών διαμερισμάτων σε πιο αναβαθμισμένες γειτονιές. Όμως είναι φυσικό, αυτοί που μπορούσαν να ανταποκρίθουν σε αυτά τα κριτήρια δεν πάντα άλλοι από τους πιο προνομιούχους των προαστίων, οι οποίοι στη συντήρηση τους πλειοψηφία πάντα λευκοί προλέταροι και μικροστοι. Η γκετοποίηση των ξένων επεκτεινόταν και βάθανε. Ταυτόχρονα και σταδιακά, η πρόσβαση των κατοίκων των γκετού στις βασικές λειτουργίες της πόλης (όπως τις συγκοινωνίες) άρασε να παραζώνει. (χαρακτηριστικό είναι σήμερα πως σε πολλές από αυτές τις γειτονιές είτε δεν υπάρχει μαζικό μεταφορικό μέσο, είτε οι ώρες λειτουργίας τους είναι περιορισμένες). Τα ζόμπι των συγκροτημάτων πόλεων, δεν έπρεπε επούδενι να περιφέρονται στις γειτονιές των άλλων και πολὺ περισσότερο να πλησιάζουν τις γιαλιστερές μητρίες των μητροπολιτικών κέντρων. Το "πανοπτικό" της γαλλικής πολεοδομίας κρατούσε μακρά τους λεκέδες.

Το 1981, η Γαλλία μετρούσε 22 "ευαίσθητες συνοικίες" με υψηλό δείκτη ανεργίας και εγκληματικότητας, τις οποίες κατακύρωσαν κυρίως μετανάστες. Ο αριθμός αυτός εκτοξεύθηκε μέσα σε έναν χρόνο φτάνοντας τις 120 και δεν σταμάτησε ποτέ την ανοδική του πορεία. Είπερα, οι "ευαίσθητες συνοικίες" φτάνουν τις 717 και οι κάτοικοι αυτών, τα 4,5 εκ.

"Έμαστε θύματα της αρχαιτονίας μας" λέει έντροφος ο Γάγιος Παρισινιέ, επικεφαλής γαλλικού πολεοδομικού ίνστιτούτου μετά τις πρόσφατες ταραχές. Την ίδια στιγμή ο Ρολάν Καρούζο που υπέρβη την πειθαρχία τη δεκαετία του '80, συμπληρώνει πως "το ζήτημα των προαστίων πρέπει να αναδειχθεί σε απόλυτη προτεραιότητα, σε ένα μεγάλο εθνικό στόχο". Αναμασώντας όλη την κυριάρχη ρητορεία, προσθέτει μια πινελιά "χρωράτων και λουλουδών" στην αριντινιά αρχαιτονία: "...όλα αυτά τα ζητήματα είναι γενικά και δεν μπορούν να διευθετηθούν ούτε μόνο μέσω της ασφάλειας ούτε μόνο μέσω της καταπολέμησης της προστασίας μας της γειτονιάς. Πρέπει να συνδυαστούν όλα αυτά μαζί για να γίνουν οι κάτοικοι των προαστίων ολοκληρωμένοι πολίτες. Πρέπει, επίσης, να καλλιεύσουμε τα πρόσωπα μας να μπορούμε επίσης να γενικούμενοι πολίτες". Ο Σαρκοζί το έβει το απλά: "...το μόνο που χρειάζονται αυτές οι γειτονιές είναι ένα καλό πλίντυ με μεσοτικό *Kaercher*".

Ωστόσο, η αναμάρτυρση των γειτονιών, από την πλευρά της κυριαρχίας, θέτει ως βασική αρχή της ότι την βελτίωση απλά και μόνο των κτηριακών υποδομών αλλά προσκείνεται στην ίδια την καθημερινότητα των κατοίκων. Εξάλλου για τους κρατικούς πολεοδόμους "πόλη δεν είναι μόνο τα κτήρια". Και όταν οι κυριαρχείς αναγνώσουν της πραγματικότητας των γειτονιών μόλιον για εκτεταμένη παραβατικότητα, ανάγκη κόβαρσης, μεγαλύτερου ελέγχου και επιβολή της ασφάλειας, μπορούμε να αντιληφθούμε την κατεύθυνση του "καλλιεργούμενού". Ο υπουργός εσωτερικών Σαρκοζί ήδη μέσα σε αυτό το πλαίσιο, δημοπρύγησε ένα νέο σώμα αστυνομίας που ον οντότητα δεν έχει την πάταξη των ταραχών άλλα την προστασία των γειτονιών και την έρευνα για τον εντοπισμό και την καταγραφή "εγκληματικών συμμοριών και συμπεριφορών". Η ΕΕ από την πλευρά της μετά της ταραχές, θα αναδιανείμει τα κονδύλια του κονοτοπικού προγράμματος "ιωβαν 2" δινοντας στη Γαλλία 103.εκατ "ώλετε τα κεφάλαια που είναι ακόμη διαθέσιμα να μπορέσουν να καντοποιηθούν ταχέως για την επιχειρίσεις αποκατάστασης". Σε μια "κρίσιμη αποκριτική" που οι καιροί επιβάλλουν στον γαλλικό πολιτικό κόσμο και "ενοκύπιωντας βαθιά στα προβλήματα των φτωχογειτονιών", ο υπουργός Εργασίας, Ζαν Λουί Μπορλού, δήλωσε πως ο πρωθυπουργός του ανέθεσε να "επιταχύνει" τα σκέδια για την απιστή αναδόμηση, που παραμένουν εδώ και πολύ καιρό στα συρτάρια: "Περιμένουμε το σκέδιο αστικής αναδόμησης 25 χρόνια". Και μπορεί οι κάτοικοι των γειτονιών να περιγελούν τις νεόκοπες κρατικές "ευαίσθητες" (μπούστησαν άλλωστε από αυτές τόσα χρόνα) γνωρίζουν όμως καλά τι σημαίνει "ανάπλαση των γειτονιών τους" και μέτρα ανασυγκρότησης. Είναι τόσο επανδύνα όσο και τα όπλα των μπάτων. Γνωρίζουν καλά, πως αν κάποτε οι προγονοί τους σταθμάτικαν στις γειτονιές για να μην μπορέσουν ποτέ να περιφέρονται στις καθαρές γειτονιές της μεσοαστικής βόλευσης και στους δρόμους που οι τύχες της ζωής τους καθορίζουνται, η μοίρα των ίδιων σήμερα, είναι μα να μην τολμούν να γυανίουν καν από τις τρύπες τους, να μην συναθροίζονται (σκηνατίζονται "εγκληματικές συμμορίες" όπα και δύσκολους στόκους της καταστολής), να μην μαζεύονται καν στις επόδους των πολυκατοικιών τους (όπως ο νέος νόμος για την ασφάλεια στις γειτονιές επιβάλλει). Η ιστορία επαναλαμβάνεται, το νέο οικοστικό πρόγραμμα του γαλλικού κράτους, ακόρα κι αν δεν υλοποιηθεί θυμίζει πολλά από τιν αστική μεταρρύθμιση του βαρόνου Οσμάν, κιόρος στόκος του οποίου πάντα ήταν η απομάκρυνση των λαϊών (και πολιτικά επικίνδυνων στρωμάτων) από το κέντρο εξουσίας του Ναπολέοντα ΙΙΙ. Η αυτοκρατορική Γαλλία εποτέρεψε και δηλώνει δια στόματος Βλάπτη ότι "ο νέος δια την τελείταια λέξη". Η οργή των γειτονών μάλλον θα τον διαμερίσει.

Η εκρήξη στο πρόσωπο την ζήτημα χρόνου. Τον Σεπτέμβριο του 2005 ο υπουργός εσωτερικών Σαρκοζί δήλωνε εξοργισμένος από την κεντρική αστυνομική διεύθυνση στους υφιστάμενους του: „Σας έτσι ζητούμε να προσωρίσετε σε τουλάχιστον 23.000 απελάσεις λαζαρευταντών εντός του ετούς. Διασπορά σώμας όπι μέχρι τα τέλη Αυγούστου είχατε λάβει αποτελεσματικά μετρα ράλις πα 12.949 ξενούς, ποσοστό 56% του στόκου μας. Σας μενούμε μάλις πέντε μίνες πα τα εντατικοποιούμε τη προσπάθειές σας“. Φυσικό επακόλουθο λοιπόν, ο αστυνομικός έλεγχος και το αμπούκαλα να εντατικοποιηθεί στις γενούνες. Επίσης το δήμητρο Αυγούστου-Σεπτεμβρίου, αρκετές "αδιευκρίνωτες" για την αστυνομική εμπροσική επιθεώσεις, προκαλούν φωτιά σε "χώρους φιλοξενίας" μεταναστών όπως καρπά στην περιφέρεια του Παρισού, με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες. Στις 27 Οκτωβρίου, η απόβαση ελέγκου μας παρέστη αντιλεκτική στο πρόσωπο Κλιστ-σου-Μπουά, και το κυνηγότων από τους μπάτονες, οδηγεί, τον 17χρονο Ziad Bentati από την Τυνησία και τον 18χρονο Βασίλη Traore από το Μαλί να βρουν κρυψώνα σε έναν υποσταθμό υψηλής τάσης όπου και βρίσκουν τραγικό θάνατο. Ήταν η απόδημη που άναψε τις φωτιές στα πρόσωπα.

ΑΙΓΑΙΟ ΠΡΙΝ
ΕΞΕΠΑΣΖΕΙ Η ΒΙΑ

Τον Οκτώβριο του 1990 σε πρόσωπο της Διον σκοτώνονται δύο νέοι όταν η ρυθμοποίηση τους ανατρέπεται μετά από καταδίωξη της αστυνομίας. Επί μια εβδομάδα το πρόσωπο του Βαλζ-αν-Βελέν βρίσκεται υπό το καθεστώς εκτεταμένης ταραχών με εκποντόδεις νέους στους δρόμους να συγκρούονται με την αστυνομία. Ο πρόεδρος τότε Φρανσουά Μιτερόν προσπατρίζει σε αρθρο του στην Le Monde: "Πιο μπορεί να ελπίζει ένας νέος που γεννήται σε μια γενναία χώρα ψηκών, που ζει σ' ένα κτήριο άσκημο, περιτραγυρισμένο από άλλες απαλίμες, από γηράζους τούχους, σ' ένα γκρίζο τοπίο για μια γκρίζα ζωή, σκοτώνες αλόγων τους μα κανενίς που προτιμεί να αποστρέψει το βλέμμα και δεν παρεμβαίνει παρά μόνον όταν προκαταί να θημίζει, να απαγορεύει".

Η ευαισθησία του κυριαρχού κρατικού αξιωματούχου έκει λογοτεχνική και μόνο σημασία, εφοσον μετά τα επεισόδια αυτά καθώς και άλλα παρόμοια σε εργατικά πρόσωπα του Παρισού τον Ιούλιο του 1991, η Γενική Ασφάλεια δημιουργεί ειδικό τμήμα για τις "αστικές ταραζές", δηλαδή για την επιτήρηση και την κατασταλή της νεολαίας των προστίμων. Ήταν αερίων τότε που ο τότε διήμαρκος του Παρισού και μετέπειτα πρόεδρος της Δημοκρατίας Ζακ Σιράκ, σε συμπόσιο για την μετανάστευση, δήλωνε: "Το πρόβλημά μας δεν είναι οι ξένοι αλλά ο υπερβασικός αριθμός τους. Ιωάς είναι αλληλογνωσία ότι οι ξένοι σήμερα δεν είναι περισσότεροι από ότι πριν από τον 8η Παιγκόνιο Πόλεμο. Άλλα δεν είναι οι ίδιοι καί αυτό είναι που κάνει τη διαφορά. Το να έχουμε στη χώρα Ισπανούς, Πολωνούς και Πορτογάλους δημιουργεί μεγάλερα προβλήματα από το να έχουμε μουσουλμάνους και μαύρους". Ο Σιράκ έκλεισε την ομιλία του με αναφορά σε "θορύβους" και "οσμές" κρατικοδιαιτών μεταναστών που ενοικούν τους ακλόναρα εργαζόμενους Γάλλους (Le Monde, 24.6.1991). Εύκολα κανείς μπορεί να αντιληφθεί την γραμμή που διαγράφοταν για το παρόν και το μέλλον του "πνεύματος" της κρατικής πολιτικής σε σχέση με τα πρόσωπα.

Σε μια αντίστοιχη κατάσταση, στο διάστημα 1997-99 μετά από συγκρούσεις με την αστυνομία σε πρόσωπα που κατασκευάζουν νεολαία από το Μαγκρέμ, ο κεντρώος διήμαρκος της Μασσαλίας Άλεν Γκριτερέ μιλάει για "εθνοτικό πόλεμο των μελαγχών νεαρών" και ο γιολικός βουλευτής Ερνετ Σενέρ προτείνει να αποσταλούν ενοπλες δυνάμεις στις προβληματικές συνοικίες. Ο επίσης γιολικός συγγραφέας Ντενίζ Τινιάκ ζητά να δημιουργηθούν "επιλεκτικά τάγματα" ώστε να δετίκουν τον "εγκαταλεγμό των μεταναστών", ενώ ο ειδικός σε θέματα συγκέντρωσης Άλεν Μποέρ καλεί σε ... "ανακατάληψη των καρέντων γαλλικών εδαφών".

Οι ακρογηγείς αιτές αναφορές στην τελευταία δεκαετεταια που κατατίθενται εδώ, με σκοπό να καταρρίψουν τον μύθο του "αιφνίδιου" χαρακτήρα των συγκρούσεων στα γαλλικά πρόσωπα το Δεκέμβριο που πέρασε, συμπληρώνονται με μια ακόμη αναφορά σε ένα φαντόμα που είναι καθημερινό εδώ και καιρό. Σκοπιαστενεκάδες καίγονται, αυτοκίνητα πυρπολούνται και αστυνομικά τμήματα δέσκονται επιθέσεις με αυγά και μπογιές. Καμάρα φορά εκρίγνυνται και καπούς μικρός εκρυπτικός μπλανιόρος. Επίσης, καμία φορά βάζουν φωτιά στα γραμματοϊδών μιας πολύκατονίδας έτσι για πλάκα ή για να αναγκάσουν τους πυροσβέστες να έρθουν και να πέσουν στην παγίδα που τους έχουν στήσει: πετροβόληρα, προγκάρισμα, μουντζόφριμα των αυτοκινήτων τους με ανεξίτηλο σπρέτη. Ο βίαιος χαβαλές τους όμως δεν κατευθύνεται μόνο προς τους "άλλους", τους "ξενέρετους", τους "μπούλιδες", τους "γέρους", τους εκπροσώπους του νόμου και της τάξης, τους αστυνομικούς, τους δασκάλους, τους ελεγκτές ποσητρίων, τους οδηγούς λεωφορείων αλλά είναι και μεταξύ τους βίσοι. Επιπλέον, τα καρένα αυτοκίνητα δεν είναι κάπι το κανούργο. Κάθε χρόνο στη Γαλλία καίγονται κλαδες αυτοκίνητα. Για παράδειγμα, στο πρόσωπο Νευκό του Στρασβούργου, το σημείο όπου τελείται το κάψιμο των αυτοκινήτων, και το οποίο, εννοείται, γνωρίζουν οι πάντες, αι νεαροί το έχουν ονομάσει -ευρηταρικότατα- "autogigli". Έτο πρώτο μόνο δεκάμηνο του 2005 και σε όλη τη Γαλλία παραδόθηκαν στις φλόγες 28.000 αυτοκίνητα, τα οποία

Η ΛΑΒΑ ΑΙΓΑΙΝΑΙΖΕΙ
ΜΟΝΟ ΑΥΤΟΥΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΑΛΕΙΟΥΝ
ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ

διαβάζουμε ότι πυρπολήθηκαν από "νεαρούς των προστίμων". Προσθέτοντας κάτι ακόμη στην απομυθωτούσα της κυριαρχίας προσαγάνδας σ' αυτό το αιμείο, πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι τα αυτοκίνητα που καίγονται στη Γαλλία δεν είναι "τα αυτοκίνητα του κοσμάτου". Είναι τα δικά τους, του γειτονά τους, του συγκροτήματος στο οποίο ζουν. Δεν πιγαίνουν να κάψουν αυτοκίνητα σε άλλες γειτονίες, σε άλλες συνοικίες και ακόμη περισσότερο στο κέντρο της πόλης.

Από τη μεριά του Συστήματος δεν είναι τυχαίο αυτό που δείχνουν τα στοιχεία: άνοδο της αστυνομικής βίας κατά 18,8%, και μάλιστα για εβδομάδη συνεχή χρονιά. Τιποτα λοιπόν δεν μίαν ξαφνικό στην εξέγερση των γαλλικών προστίμων, όπως έχει παρουσιαστεί από την κυριαρχη προσαγάνδα. Για ένα ενεργό πράσινο τη λάβα είναι ζήτημα καθημερινότητας. Και αν τόσο καρό το πράσινο μπορεί να συντηρεί στην απόκρυψη του από την πραγματικότητα, τη λάβα από τη φύση της δεν είναι "συνεργάσιμη".

Πώς να κατανίξω το μίσος χωρίς να κατανίξω την αντία του;
Η βαρβαρότητα παν ξεπεκυμάνει, ο εμπρησμός, η λαϊκή αγράτητη,
όσες υπερβολές σπηλατίζουν έντρομοι οι αστοι ιστορικοί
·να σε π ακριβώς σπηλατάται ο εμβολιασμός
ενάντια στην παγετή ωρόπτη των δυνάμεων της τάξης και της περαρκημένης καταπίσσης.
(P. Βανεγκέρ, 1980)

ΟΙ ΑΙΓΑΙΝΑΤΙΚΟΙ
ΦΕΩΔΟΓΟΙ
ΤΗΣ "ΆΛΛΗΣ"
ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

Το να καίεις κανείς αδειά αυτοκίνητα είναι αδύνατο.
Το να καίεις γεμάτα λευκόφρεσα, το να βάνεις κάτια από τους επιβάτες
μποτόνια βενζινή και να ανάβεις ενάπριο είναι έγκλημα.
Πρέπει να είναι κανείς φιλόσοφος για να ξεκαριζεις τη βιαιότητας κατά των πραγμάτων
από τον τρόμο κατά των ατόμων. Να που πέθεις η ώρα του μπεντεμού.
Ο αισιοδοσίας στα σοβαρά είναι μέχρι πώρα φαντεζί σύνθημα: "Ταμίστε τα όλα"
(Αντρέ Γκλουσμάν, "νεοφιλόσοφος", Le Monde 21/11/05)

Με δεδομένη τη γλώσσα ως πεδίο κοινωνικού ανταγωνισμού, τα όρα κατανόησης της πραγματικότητας -για έναν επιπλέον λόγο- δεν είναι αντικειμενικά. Τα αντιληπτικά σημεία τραβήξεις στις αντίστοιχες ερμηνείες ενός γεγονότος δεν είναι τίποτε άλλο πέρα από σημείο που επικοινωνούνται μόνο με πολεμικές ιασές. Σ' αυτά ακριβώς τα σημεία είναι που μπορεί να εμφανίζονται, στο προκειμένο γεγονός, αναγωγές των "ωροτίτων" των εξεγερμένων σε έναν ξεκελιμένο και κακώς εννοούμενο μπεντεμό. Τι μάθαρε ότι είναι οι ίδιοι οι εξεγερμένοι: "Άν μα μέρα οργανωθούμε, θα έκουμε χειροβομβίδες, εκρυπτικά, καλάσνικοφ. Θα δάσσουμε ραντεβού στη Βαστίλη και τότε θα έχουμε πάλερο". "Μιούσμε τους αστυνομικούς", "οι μεγαλύτεροι προσταθήσαν να μας πρεμισσούν, αλλά εμάς δεν μας νοιάζει", "στο παρελθόν επρόκειτο για μα ανοικτή διαράτη μεταξύ σημιοριών με διαφορετικά σκέδια αλλά ο Σαρκοζί μάς έδωσε εναν κενό στάχο -την κυβέρνηση", "αν διάξουν τον Σαρκοζί θα πάμε μαζί τους στο αστυνομικό τμήμα για να ανοίξουμε άλοι παρέα, σαμαράπες", "φοράς αυτά τα ρούκα με δεδομένο ότι έκεις το συγκεκριμένο χρώμα δέρματος και απόρρητα γίνεσαι στάχος της αστυνομίας"... Οι απειροελάστες αυτές κουβέντες που αρθρώθηκαν -αναντίστοιχα με τα καλιόδες στόρατα των εξεγερμένων- δεν επιτρέπουν καμία συνεκπατική κατανόηση της πράξης τους και απαιτείται πολύ επιτήδευση από έναν "φιλόσοφο του συστήματος" για να τα κώρεσει στη φύκεια του δικού του "γαμίστε τα όλα".

Αυτό που δεν μπορεί να γίνει κατανούτο στα σημεία που είναι δεδομένο διαστορακά ότι οι εξεγερμένοι ευασθενίσεις μπορούν και επικοινωνούν, δεν είναι τυχαίο επλογή να διασπάται, να διακωρίζεται, τη στηγή που το ζητούμενο είναι τα σημεία επικοινωνίας, τα ενοποιητικά χαρακτηριστικά. Το '88 πτων μια διαφορετική εποχή και και οι εξεγερμένοι ντού είχαν ένα φάρσα από ιδεολογίες, καθώς και σχέσεις με το εργατικό κίνημα. Δεν πήραν αύτες βαπτώσασα, ούτε πρι-αναλφάρβητοι. Οι νέοι των προστίμων, που εδώ και δύοκα μέρες καίνε αυτοκίνητα, είναι καινοτοκά περιθυριωτούμενοι: προέρχονται από φτωχές οικογένειες μεταναστών, έχουν αγροτικές ρίζες, καθώς και στάληρες εμπειρίες πλώ τους και μαρτσά τους. Ο περιοστέροι αντιμετωπίζουν προβλήματα στο σπαστό, στην οικογένεια και στη γετονά -έχουν καλάς μπλεξίματα με τη Δικαιοσύνη. Είτε οι άλλοι, το να ζεις στο Κλειδού. Μπουά δ στο Εβρί ισοδυναμεί με άμεσο θάνατο: το ακατικό πρότυπο αρχεί για να σε τρελάνει. Και σε τρελάνει, με τη σημφάλι μερικών άλλων παραγόντων. Η νεολαία των προστίμων που ξεπικάθετες είναι μια εντελώς διαφορετική φύλη από εκείνη του '88. Δεν είναι έναρχη, ούτε έχει σημεία πολιτικής αναφοράς" (Σάντη Τρανταφύλλου, συγγραφέας που ζει στο Παρίσι, Ελευθεροτυπία 8.11.05). Εκεί που οι "λυσοσαμένοι" του Μάιν του '88 (το πνεύμα των οποίων ο P. Βανεγκέρ συμπικούνει εδώ στο αρκαδό παράθεμα) κατανοούν τις απαντήσεις των

"νεολαίας των προστινών" του 2006 ενάντια στην ωρίμητη των δυνάμεων της τάξης, δεν τίθεται ζήτημα επίκαλων διακαρισμάτων τύπου "πολιτικής φυλετικότητας" αλλά ζήτημα ανάκτησης και αξιολόγησης αναγνωρίσιμων καδίκων μέσω σε ενα κοινό στρατόπεδο στην εξέλιξη του κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού. Αυτό που αναγνωρίζεται ως οριακή κατανόηση του συγκεκριμένου τρόπου στάσης, είναι το σημείο εκείνο, από όπου και μετά, αυτή την ανάκτηση και την αξιολόγηση αδυνατούν να την 'αναλάβουν' όσοι δεν μποράνται την εξεγερτική ευωδοσία -οι γιατί δεν μπορούν αλλά γιατί δεν θέλουν.

Φάνεται ότι η γλώσσα, ακόμη και ως αναρρίφη, έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο στην προσπάθειας ερμηνείας των γεγονότων. Καθώς η βία της εξέγερσης πάντα αδιαμεσολάβητη ("ονόματα στον Σαρκοϊ και τους νεαρούς δεν υπάρχει τώρας" δήλωσε ο Ζαν Κριστόφ Καμπανέλι, πνευτικό σπέλεος του Εσταλιστικού Κόμματος), η μόνο διαμεσολάβηση που απήγγειλε πάντα οι λέξεις... Διαβάζουμε στην Humanité, 14/11/05: "Μα βία που γινεται, τελικά, μοναδική γλώσσα", είναι όμως το περιγράφει ο Έλληνος Μαρκός της "κοινότητας" και αυτός αλλά σε διαδικασία κοινωνικοεπαγγελματικής ενταξης, και κινητός να έχει διαλυθείσει στη βία: "Τις προάλλες, το συύρουντα με ένα 17χρονο και του έλεγα: Τύρα που γραβίζατε το δέρμα του κόσμου πάνω σας και της πλεοφάσης στη προσοτητα, πρέπει να χρηματοποιησετε της λέξεις. Το πρόβλημα είναι ότι δεν ξέρουν να εχθροποιούν". Ο Πέρ Ροζανβαλόν, που αυτοπροσδιορίζεται ως μετασοσαλδημοκράτης δήλωσε: "κατά κάποιο τρόπο, η βία αντικατέστησε την ανάληψη του λόγου, αντίθετα από ό, πι συνέβη το 1968" (Libération 18/11/05). Και για να συμπληρωθεί η γνωράτευση από έναν ειδικό: "Οι κάτοικοι των λαϊκών συνοικιών, και κυρίως αι γει αι Τσορεκάνενοι από τη μετανάστευση" επινοούν αδιάκοπα γλώσσες γιατί σπερντινά γλώσσας, πατι η κυριαρχία που υφίστανται και η απουσία πολιτικής παρέμβασης τους σπερει τη γλώσσα. Η μεζίνων δισκολία τους είναι να αποκτήσουν πρόσβαση στην πραγματικότητα (Νιντιέ Λαπερόν, κοινωνιολόγος, 2005). Είναι εύκολα κατανοητός ο ρόλος της γλώσσας σε όλες αυτές τις αναφορές, η επικλωτή της αναγκαιότητά της και η μεγιστοποίηση της σημασίας της, ούτως ώστε να λειτουργεί ως εργαλείο "πρόσβασης στην πραγματικότητα", ως κριτήριο διακωνισμένων εξεγερτικών ταυτοτήτων, ως τελευταίο εντέλει πρωτότυπο διαμεσολάβησης και αφορμοίσης. Υπάρχουν ομάς και αποκαλυπτικές αναγνώσεις της πραγματικότητας των προσωπών που υπονομεύουν την προπαγανδιστική μεταρρύθμιση των ταραζών σε θυρήβασης πλήθους: "Έδω και 25 χρόνα, οι νέοι έχουν δημιουργήσει τη δική τους γλώσσα και προκύπτουν στη δική τους ανάγνωση του κόσμου. Από γενά σε γενά μεταδίδονται λέξεις, γελάτσια, καδίκες, αρκες. [...] Εδώ δεν ξεκατίστε κανένας από αυτό το αξέιδια, δεν μπορεί να καταλάβετε τη προσοτητα". Αυτά δηλώνει στην εφημερίδα "Λιμπερασόν" ο Αράρ Ανι, επωδευτικός επί 20 χρόνια σε υποβαθμισμένες περιοχές και συγγραφέας του "Πρόστια επάντιας νόμου": η νεολαία εφευρίσκει τους κανόνες της, που θεωρείται ότι γνωρίζει από πρώτο χέρι την γλωσσολογία των ανθρώπων που έχουν ξεπουλεθεί.

Για να τελειώνουμε και με έναν άλλο μύθο, τα επειοδία δεν έγιναν στο Παρίσι ούτε στη καρδιά άλλη μεγάλη πόλη. Άλλα στα πρόστια τους. Σε εκείνα τα γκέτο που μπορεί γενιαρχικά να απέκουν μια ανάσα από το "κέντρο", ψυχογεωγραφικά, όμως, μετριούνται ως αποστάσεις ζωής. Τα κέντρα των μεγάλων πόλεων έμειναν καθαρά και προστατευμένα, κτίρια, βιτρίνες, συγκοινωνίες, πάρκα, υπηρεσίες, σκολεία, νοσοκομεία, όλα ανέπαφα. Έτσι, οι "καθαροί" Γάλλοι (γιατί και οι εξεγερμένοι νεολαίοι είναι πολιτογράφημενοι ως Γάλλοι, πλην όμως "μη καθαροί", ψιλορελαφοί, ψιλομαύροι), αν εξαρέσουμε εκείνους τους πάρμπτωκους που κατοικούν στα εξεγερμένα γκέτο, στην συντριπτική τους πλειοψηφία ένιωθαν, εκεί στα προπτευτικά τους μπωτόρ, ότι είναι αντιμέτωποι με την απειλητική ύβρι των ακάριστων βαρβάρων. Με φόντο την επέκταση των επειοδίων σε ολόκληρη την Ευρώπη, παρατέθηκαν πολλές δημοκρατικές συγκρίσεις μεταξύ των χωρών και των πολιτικών "φιλοξενίας" τους όπου όλες οι συγκρίσεις είναι σε βάρος της γαλλικής κουλτούρας. Για παράδειγμα, "οι Γερμανοί δεν είναι τόσο ασύλτους με την 'κυριάρχη κουλτούρα' τους δύο οι Γάλλοι, δεν απαιτούν -αν και θα πιθελαν- την αφορούσαν των μεταναστών με γερμανικό διαβατήριο", "οι κοινωνιολόγοι υποστηρίζουν ότι πουλεύει στη Γερμανία δεν υπάρχουν τόσο απαντητικοί οικαριοί όπως στη Γαλλία και ότι ακόμη και οι πολιτικές συνοικιών δεν μπορούν να συγκραθούν με τα εξαδάκτυλα γαλλικά πρόστια. Στις εφημερίδες εκείνων των πρεράν διαβάζουμε ότι παρότι: "Στα πρόστια ζουν ως επί το πλείστον άραβες, φτωχοί και το γεγονός ότι χρηματορυφεύται ένας νόμος (επαναφορά από τον Nte Biétréy ενός νόμου του 1985) που παρατέμεται στην περίοδο της γαλλικής απουσιοκρατίας, επρεβαίνεται -ι δίνει την εντύπωση ότι η πολιτική Γαλλία θεωρεί τους πληθυντούς αυτούς ως απουσιοκρατούμενους", τελικά το 73% των Γάλλων συρρικνεύεται με την επιβολή των μέτρων, μόνο το 1% δείχνει κατανόηση για την εξεγέρση ενώ οι υπόλοιποι δηλώνουν σοκαρισμένοι ή φοβισμένοι. Επίσης, "από δημοσκόπησην του Istituto του CSA, προκύπτει ότι ο υπουργός Εσωτερικών διατηρεί αμφιλήπτη δημοτικότητά του και ότι το 57% των Γάλλων έχουν βεταστή άποψη για τον Σαρκοϊ, ακόμη κι αν το παρακάνεται με τη σπολιρείς δηλώσεις του". Δεν θέλει και πολύ κάποιος για να καταλάβει ότι, είτε οι αλλιώς, ο κοινωνικός περίγυρος των εξεγερμένων -όπως πάντα έτσι και- παρέμεινε εκβράκος.

Ο ΦΛΥΡΟΣ
ΠΕΡΙΓΥΡΟΣ
ΤΩΝ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΩΝ

Με φόντο της εκσαμβορίσεις του Σαρκοζί, που δεν ήταν πιοτέ αόλο παρό εφαρμογή, της ίδιας της προσποτιάς της ευρωπαϊκής μεταναστευτικής πολιτικής, "ο πολιτικός κόσμος" της Γαλλίας παλινδρόμησε ανάμεσα σε μια φάση πιο επιθετικότητα και μια ανόδηνη γκρίνα: "Οι πολιτικοί αναλυτές συμπεραίνουν πως από τη μα πλευρά υπάρχει μια κυβέρνηση που θέλει να προβάλει την αποτελεσματικότητά της λαμβάνοντας πραγματικό αποτέλεσμα και από την άλλη μια αντικατατίθενται που φαίνεται να οδεύει λαμβάνοντας πραγματικό αποτέλεσμα και να φέρεται από τη πολιτική της" (Ελευθεροτυπία 7.11.05). Είναι αναμφισβίτη, όμως ότι, στην διελιξιστιβά της συγκρούσης, όλοι βρίσκονται από την ίδια μερά και αυτό που διαπραγματεύονται πάντα τα μεγάλη εξοικίας που επρεπε να ασκήσουν πάνω στους εξεγερμένους. Παρακάμπτοντας την απλιστική σύντομη του Λεπέν, της εργοδοτικής ένωσης MEDEF και της εκπλοΐας της Γαλλίας υπορούμε να σταθούμε στην "Ένωση Ισλαμιστών Οργανώσεων" (UOIF) που εξέδωσε φετιά καταδικάζοντας εντόνα τις βιαιότητες και "απαγορεύοντας σε όλους τους μουσουλμάνους, που αποζητούν την ακανονισμό και τη δεξιά κάρη, να συμμετέχουν σε αποικιακούς πράξης που στρέφεται τυρπά εναντίον δημοσίων ή ιδιωτικών αγαθών ή που μπορεί βλάψει τη ζωή καπού". Με δεδομένη την βρισκεία ως συνεκτικό ιστό των μεταναστών πρώτης και δευτερης γενάριας στην Γαλλία, μια τέτοια σύντομη αποτελεί παράμετρο που υπονομεύονται τις πρακτικές της εξεγερμένων μεγάλων την απόσταση της νεολαίας από τους μεγαλύτερους, δημιουργώντας μια επιπλέον κοινωνική ρηγμάτωση στην ίδια την εξεγερματική προσποτιά των προστιών. Τα MME, από τη μερά τους, για μια ακόμη φορά κινούνται σε ένα ευρύ φάσμα από τη σκατή λεπτουργία -έως και μερικές διορθωτικές κινήσεις- των θεσμών χωρίς ωστόσο να τίθεται σύντομα στο ελάχιστο η άλλαγή στη δομή τους. Ενδεικτικά: "Οι αναλυτές των MME τονίζουν ότι η Γαλλία σπλήνευται σπιρτόρια στο εξωτερικό. Η 'Mont' γράφει ότι απέτυχαν οι μεγάλες υποσχέσεις του Σιράκ. Η 'Αιγαίνερασόν' τονίζει ότι για να βγει από την κρίση η χώρα 'έχει ανάγκη υπερκομιδιαστικής συναίνεσης' στον τομέα της πολιτικής δημόσιας ασφάλειας, διότι κίνεται στον τομέα της εθνικής αμυνας".

Η αριστερά μέσα σε αυτή τη συνθήκη πρόσφερε αφόρητη διασκέδαση. Διαβάζουμε ότι "την ώρα που τα πρόστια καίγονται, η βασική απαστάληση των στελέκων του Εσταλιστικού Κομματούς πάντα σε φημίστηκαν των δέσμων της για το συνέδριο και εάν το 55% που υποστηρίζει το κείμενο του γενικού γραμματέα Φρανσουά Ολάντ είναι νοείμενο...". Αξίζει εδώ η αναφορά και πάλι της αποκαλυπτικής φράσης του Καμπανέλι, πνευτικού στελέκους του Εσταλιστικού Κόμματος "μεταξύ του Σαρκοζί και των νεών δεν υπάρχει χώρος". Επίσης, το Κομμουνιστικό Κόμμα και η Γενική Συνοροπονδία Εργαζομένων καλούν την κυβέρνηση "την ξαναράσσει διάλογο με όσους εκπιμούν ότι είναι αποκλεισμένοι στις περιφέρειες των πόλεων". Αξίζει να προσέξει κανείς αυτό το "εκπιμούν ότι είναι αποκλεισμένοι", με το οποίο κατατίθεται κοινωνιολογική κανονομία στον ορισμό του αποκλεισμού ως αποτέλεσμα υποκειμενικής εκτίμησης! Ο Άλαιν Κριβίν, πνευτική και ιστορική φιγούρα των Γάλλων τροτσιστών δύλωσε: "Κάμια πολιτική οργάνωση δεν μπορεί να κατανοείται από αυτούς τους νεούς". Σε σκετικό μάλιστα ρεπορτάριο του περιόδικου Marianne ο Α. Κριβίν παρουσιάζεται να προσπαθεί να "οισει" το σπίτι του, με συνεκτική νικηφορική "περιφρούρηση", μαζί με άλλους σημαντικούς του, στην πολιτικούδια όπου μένει, από τις επουελόδυνες φυτιές των νεαρών εξεγερμένων. Είναι επομένως φυσικό, για τον Yann Moissey Boutang, διευθυντικό στέλεχος της επιθεώρησης Multitudes (πρόσκεπται στην θεωρία του Νέγκρι για την εξεγερματική υποκειμενικότητα του πλήθους), να κάνει λόγο ότι απλώς για "αδυναμία" αλλά για "ενόχληση" της αριστεράς από την εν λόγω εξέγερση (11/11/05).

Διαμορφώθηκε ένα λογικό ρίγμα στις διάφορες ερμηνείες που δεν είχε να κάνει καπαρκίν με τις επιμέρους διαφορές τους αλλά με τα ίδια τα εργαλεία τους. Το πεδίο της πολιτικότητας της συγκεκριμένης εξέγερσης διάλυσε τη σαρπίντα του εξ' ορισμού αντικειμένου και έγινε ξαφνικά ένα τεφέλωμα που αποπροσαντάλωσε τις υπαρκτές μεθόδους ανάλυσης. Ποια σάρκα αρμόζει στη σειρά που πέφτουν στη βιρίνα της επιμερίας μας; Του μετανάστη π ή του εξαβλυμένου, του νεοδάσκου π ή του μουσουλμάνου, του περιβάρυκου π ή του μυταΐκακου, του ανέργου π ή του φθονερού; Ζαλίζονται όσοι συγκέντονται της καρροσοκοπικής εναλλασσόμενης μάσκες του "εκβρού" με τον ενιαίο μορφαριό της αλτίθεσης τους. Ποιο είναι επτάλους το πολιτικό υποκειμένο αυτής της δυναμικής ασυναρποτίας (και κατά πόσο δια μπορούσε να με περιέχει), ποιες οι ορίζοντες της φιλέσθιτης παταρόπτης (που μπορεί αύριο να πυρπολήσει και το δικό μου αυτοκίνητο) και ποιοι αι όροι της απαριθμητικής δραστηριότητας (σου ίσως με κοιμητή μήλοσα μήλαστα σαφέστερα για σοσ μι αφορούν); -μαγούν σικνά με γιντά αγκύλα, δοσ προσδοκούντην τη στρογγυλεύει κάπως το ασύρμα των ενιφλεκτινών καρών. Ποιο είναι (επιμένουν) οι βίτορες και οι διακριθείσης της εξέγερσης, οι πηγές και τα συνθήματα, οι σηκωντρώσεις και οι πορείες, οι κάπτοι και οι δημεγέρτες, οι ιδαγού και οι προδότες, τα ειδύλλα και τα υφό της; Λουθενά!" (Η. Λογοθέτης, Αυγή 20/11/05). Η "πολιτικότητα" των εξεγερμένων φαίνεται ότι μπορεί να κατανοείται μόνο μέσα από την πρόσβαση στα συστήματα αντιπροσώπευσης, μέσα από τη διεκδικητική τους ανοικορά σε κάποια βαθμίδα κοινωνικής κερατίδας, μέσα από τη διαπραγμάτευση εξουσιοδοτικών μεγεθών: "Το βασικό πρόβλημα που

ΕΝΣΙΩΜΑΤΩΣΗ:
ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ
ΣΤΗΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑ
ΤΩΝ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ

ανελίξει και αυτή η εκφράζει είναι τα αρχαϊκά συντημένα αντιπροσωπεύσεις τα οποία πλέον δεν λειτουργούν και η απονεία μοντέρνων συντημάτων αντιπροσωπεύεται" (Πλέον Ροζανβαλόν). Παραπέρα, είναι ενδεικτική η σύμβολη μας ποδηλατικής ερμηνείας -ακόμη και χωρίς εργαλεία- με τη λογική ότι το πολιτικό νόμα της εξέγερσης τελάκι δεν θα το δώσουν οι ίδιοι οι εξέγερμένοι αλλά άλλοι -έξω, μετά από, και- αντί γι' αυτούς: "Ενα αναμένο και απολιτικό κίνημα μπορεί να εχει πολιτικό νόμα. Το πολιτικό νόμα της αναρέθης εξέγερσης των αποδέκτων νέων των γαλλικών δροσοπτών είναι, ποτεδιός, εντελώς ανοικτό. Δηλαδή: η εξέγερση δει πολιτικός αναδρομικό το νόμα που η κοινωνία, θα αποφασίσει να της προσδώσει. Αν οι Γάλλοι πολίτες συνειδητοποιήσουν, μετά το οοκ των τελευταίων γεγονότων, ότι ο νεοφύλευτερισμός παράγει αναπόδραστα απόλιτρους και αποφασίουν κάτι να αλλάξουν σημαντικά, τότε το νόμα που θα αποκτήσει η συμμερία εξέγερσης θα σημαντικώνται στο αιώνα της κοινωνίας ενοικιάστως, της δικαιούχης και της ιούπτας. Αν όμως, δεν αλλάξει τίποτε, τότε μπορεί το νόμα που θα αποκτήσει να είναι αλογέλα διαφορετικό, να είναι π.δημοτική ενταξης, η συναλλακτική απόρρηψη της κοινωνίας που τους απορρίπτει, η οποία μπορεί να εκφραστεί και με την προσωπική σε αντιδημοκρατικά, ρατσιστικά, φασιστικά κινήματα και ιδεολογίες" (Σ. Ζουμπουλάκης, Αυγή 20/11/06).

Η πολιτική όμως δεν είναι τέκνη διακείρισης συνειδήσεων, στρατηγικά σκέσεων επιβολής άμας ορίζεται από τον εξουσιαστικό κώδικα. Η ερμηνεία αυτή δεν είναι παρά επιμελέμενος ακρωτηριασμός τού, με αρχαίες καταβολές, εύσταχα διατυπωμένου ορισμού της πολιτικής ως "ενασκόλωσης με τα κρινά". Πολιτική είναι και η εναντίωση στον ακρωτηριασμό του ορισμού της, η αποδόμηση των στρατηγικών σκέσεων επιβολής, η καταστροφή του εξουσιαστικού κώδικα. Πολιτική είναι η άρνηση κάθε είδους αντιπροσωπεύσεις, η αδιαμεσολάβητη εκφραστή ατομιστικής και συλλογικής βούλησης, ο καθορισμός του νομίματος των κοινωνικών πρακτικών από αυτούς που τις αρθρώνουν. Στο προκείμενο, πολιτική οργάνωση με την κατεστημένη εννοια της συλλογικής δόμησης, των σκεδασμένων στάχων, των μέσων και των προσωπικών δεν υπήρξε από τη μερά των εξεγερμένων των προαστίων. Υπήρξε όμως αναγνωρισμό συλλογικού υποκείμενο, υπήρξαν μέσα και στάχοι καθώς και προσωπικά: η απαλήνια κάθε προσωπικής. Μέσω στο πολυτιμότατο νόμα αυτής της εξέγερσης προστίθεται και η υπονόμευση της κατεστημένης αντίληψης για την πολιτικότητα. Είναι όμως κάπι απ' όλα αυτά ασύμφοτο με τις εξεγερσιακές προϋποθέσεις:

Οι προτάσεις "εξόδου από την κρίση", των οποίων η υποκριτική δεν μπορεί να παραστήρει κανέναν, πτων πολλές και ευρέως φάσματος. Το βασικό μέλλυτα της κυριαρχίας μέσα σε μια τετοια συνθήκα είναι πάντα πώς να αποκατασταθεί η πολιτική ομαλότητα, πώς να μην διαταραχθεί η ροή της καπιταλιστικής συσσώρευσης, πώς να αναπαραχθεί απρόσκοπτα η κοινωνική ιεραρχία. Δεν υπάρχει πολιτική πρόταση πέρα από την εξεγερσιακή προσποτική που να μην μπορεί να ενωματωθεί και να εξηπερτηθεί εντέλει αυτό το βασικό μέλλυτα της κυριαρχίας. Από τον αγώνιτο μονούμαρτο Ταρά Ραμαντάν: "Μπορούμε να δουλέψουμε σε γρία απόθεμα: εκπαιδεύσουμε πολεοδομική και κοινωνική πολιτική, εθνικό κίνημα τοπικής πρωτοβουλίας... Τ στο Άγα Ανί, εκπαιδευτικό που προαναφέρεται: 'Θα πένεια να οργανωθούν αυτό τα παιδιά πολιτικά και τα ταρακούνισουν τον κόσμο με άλλο τρόπο από την πυρετόποντη αυτοκατίτων και να μην πλέρωνται το τίμωνα οι διήμεροι που δράσκονται στην ίδια κοινωνική κατάσταση... [...] Πρέπει να διαπιστώσουμε τα παιδιά να βγουν από αυτούς τους κώδικες. Αυτό απαιτεί πολλούς κοινωνικούς λειτουργούς και άλλες πολιτικές. Πρέπει επίσης να θέσουμε το ερώτημα του γιατί δεν είναι αλλιτες. Πολλοί πιστούγοι Εσωτερικών το είπαν πριν από τον Σαρκοζί εδώ και είκοσι χρόνα και τίποτα δεν άλλαξε", για να καταλήξουμε σε διάφορες "αγαθοεργετικές" πρωτοβουλίες: "Ο ράπερ Τζ Σταρ, ο κυματικός Τζαμέλ Λιγεπούλ", ο ποδοσφαιριστής Λιλιάν Τιράρ, ο σπινοβόλητης Ματιέ Κασοφίτης πήραν πιν πρωτοβουλία να δημιουργήσουν μια οργάνωση που να καλέσουν τους νέους των προαστίων να γραφαρούν μαζικά στους εκπαιδευτικούς καταλόγους πριν από τις 31 Δεκεμβρίου..."

Το πολυτιμότατο πολιτικό νόμα της εξέγερσης των προαστίων έχει να κάνει τόσο με την χρόνια κοινωνική συνθήκα που απέδωσε της αιμές της μέσα στην τρέχουσα σημειωρία όσο και με τις πολλαπλές κοινωνικές ταυτότητες που συμπιένουν οι εξέγερμένοι. Το γεγονός ότι πρόκειται στην πλευροπλιαρία τους για νεαρούς, έφηβους ή μετέφηβους, άνδρες, μαύρους ή μελανούς, μονοσουλάμανους, άνεργους και κοινωνικά αποκλεισμένους, πυροδοτεί πολλαπλά περιεχόμενα που όταν συσχετίζονται με την ιστορικότητα της γαλλικής αποκαρκατίας, την ένταση του γαλλικού εθνοκεντρισμού, το ξεθωρίσμα του γαλλικού πολυπολιτισμικού μοντέλου ενωμάτωσης, την επίταση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και την επιθετικότητα της κατασταλτικής στρατηγικής, δημιουργούνται άπειρες, εκρεκτικές και φυγόκεντρες νομιμοδοτήσεις. Είναι ενδεικτικός ο τρόπος που η γαλλική διανόηση, δλού του αντιληπτικού πολιτικού φάσματος, δρακούλευτος στην προσπάθεια της να παράγει τεκμηριωμένες προσεγγίσεις των γεγονότων. Η πρόκειται της μας ή της άλλης κοινωνίας συνθήκης, της μας ή της άλλης κοινωνικής ταυτότητας των υποκειμένων, ο αποπροσαντολούμος των πολιτικών αισθητηρίων και η κοινωνική έως αδιέξοδη αποκινδυνοποίηση ενός ακατανόητου

Από την αποτυχία
του πολυπολιτιστικού
μοντέλου
στην επιτυχία μιας
πολυζήμανθης
εξέγερσης

"μπενιού", δεν επέτρεψαν στις όποιες αναλύσεις να συντεθούν μέχρι σήμερα, πεισματικά και για τις ίδιες, σε οποιοδήποτε άλλο επίπεδο. Πάντως, ο "αγώνας τους συνεχίζεται"...

Βλέπουμε ότι η πρόκριση του αντιπολιορκητικού χαρακτήρα της εξέγερσης δεν μπορεί παρά να προσδιορίζεται με υπολαβάνοντα τρόπο στην συνείδηση των εξεγερμένων, εφόσον ερμηνεύει περισσότερο την ποιότητα της επιθετικότητας της γαλλικής κοινωνίας. Η ερμηνεία αυτή που τεκμηρώνεται και από το στοιχείο ενεργοποίησης εναντίον των εξεγερμένων ενός κατασταλτικού αποικιακού νόμου του 1955 και αφορούσε την υπόθεση της Αλγερίας, είναι εποφαλής μα και θα αφορούσε περισσότερο την ενεργοποίηση αντιστοίχια της μνήμης της πρότις ίσιας και της δεύτερης γενιάς μεταναστών και θα δικαιολογούσε μια διαιτήση της εξεγερτικότητας, που μέσα στα γεγονότα ήταν ανύπαρκτη. "Έκείνοι που πωτεύειν είναι στη μέρα ο τρόπος με τον οποίο γίνεται ο κειμόνος της κρίσης, έχει αποικιακή κατάληξη..." δηλώνει ο Ταρίκ Ραϊαντάν στην 13/11/06 και ο μεταρριζότης Ετιέν Παλύμπαρ επικροτεί με τον δικό του τρόπο: "Η γαλλική κοινωνία στο σύνολό της τείνει να κατασποκεί τους εν λόγω νέους των προστίμων των αποδιοπομπαίοι τρόπο της απωθημένης κακής της αποικιακής συνείδησης" (L'Humanité 16/11/06). Στην επέκταση αυτής της λογικας συνντάχτηκε τον τρέκοντα "κυπεριαλισμό" που προβάλλεται σε ό,τι συνομάζεται "δυτικός κόσμος" και παίρνει το μερίδιό του ως στόχος των εξεγερμένων των προστίμων: "Η κουλτούρα της δύστης, και είραστε δυτικοί ό,τι καν αν είραστε, είναι "κουλτούρα απωτερότητας" [...]". Η κουλτούρα αυτή μοιάζει με την τρέλα που οι δεινοί, όπως έλεγαν αι Έλληνες, ερμηνεύουν σε δεκάους διέλογους να τους καταστρέψουν. Είναι στην αφετηρία των δύο μέτρων και δύο σταθμών που ο υπόλοιπος κόσμος προσάρτει στην Δύση, είναι ο λόγος πα τον οποίο, αυτή να διορθώνεται, η Δύση εγγένεται και προσποργάφει, επιδεινώνοντας την περιπτώση της. Η κλιμάκωση καταπίεση-καταστολή-εξέγερση, δεν πάνε να μεγαλώνεις και να επανακύνεις" γράφει ο Christophe Delphy (Guerre impériale, guerre sociale, 2006). Και η θέση αυτή ενισχύεται από τον Zav Ntavél με ένα επικίνδυνα αμυντικό ύφος και με έναν αμφίστρο, όμως, τρόπο για τους εξεγερμένους: "Κανένας δεν μπορεί να εμποδίσει κανέναν να έχει την αισθηση ότι αυτοί σι διδύλωτες αποτελούν διατητικά αγόρα εργασίας για τους οργανωτές της αντιδυτικής βίας" (Le Nouvel Observateur, 17-23/11/06). Σε ένα άρθρο του με τίτλο από τραγούδι της ραδιοφωνικής Τάρα τη μάνα σου, ο Zav Mnontriyāρ γράφει: "Είναι το γαλλικό μοντέλο που υπό τα ούματά μας κατεδαφίζεται. Άλλα όχι μόνο [...] είναι το δυτικό μοντέλο στο σύνολό του που αποσαρφάνεται" (Libération, 18/11/05).

Φυσικά απόρριψα αυτής της προσέγγισης είναι να προσδιορίσται, τελικά, στην εξέγερση των προστίμων χαρακτηριστικά από την ιντιφάρτη των Παλαιστινίων. "Η μεζανία κανονοράμα που εγκαθίδρυεται στο γαλλικό κανονικό τοπίο είναι η πιοθέτη, αυθόρυμπη και οργανωμένη ταυτόχρονα, ενός αστερακού αντάρτικου που παίρνει παλλά από την παλαιστινική ιντιφάρτη, ακόμα και από τον πόλεμο στο Ιράν" Μάρκο Ντάνη, (Le Monde 9/11/05). Και ο απονομητής της -σκετικά με την εξεγερτική χαρακτήρα των προστίμων- τανιάς "Μίος" Μαπέ Καροβίτης συνηγόρει: "Η ιντιφάρτη στα διάφορα παρατάνα πρόσωπα μοιάζει πραγματικά με τη συγκρότηση που έφεραν αντιμέτωπους τα απλύτερα με πέτρες παιδά της Παλαιστίνης με τους αελιορέτους με Ουζί στρατιώτες" (Multitudes 16/11/05).

Οι αναφορές στην παγκοσμιοποίηση δεν θα μπορούσαν να λείπουν από την προσπάθεια κατανόησης της εξέγερσης. Φυσικά, όλες οι διαφορίες, οι αντιφάσεις και οι συγκρούσεις που συνοδεύουν τον ορισμό, τα χαρακτηριστικά και τις συνέπειες της παγκοσμιοποίησης προβάλλονται και πάνω στο συγκεκριμένο γεγονός. Η κρίση των συλλογικών ταυτοτήτων ως απόρριψη του φαινομένου της ορμογενευοποίησης των όρων κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο δημιουργεί εκ του αντιθέτου την ενδυνάμωση κάθε ειδούς κοινωνίτων φαντασιακών (όπως οι εθνότητες, τα έθνη) και μπ, προσδιοριστάς τους χαρακτήρα εναντιμορφικής ιδιότητας. Η επίσημη του γαλλικού εθνοκεντρισμού αυτόματα σημαίνει και επιταστικών αποκλεισμού όλων των συλλογικών ταυτοτήτων, είτε φαλετικών είτε "εθνοτικών" είτε δρασκευτικών, που υπολείπονται ή αρνούνται μια αφοριώσιμη τύπου "εγκαλλισμού". Στην εξέγερση των προστίμων, όχι μόνο σ' αυτήν αλλά και σε όλες τις προηγούμενες των τελευταίων δεκαετιών, δεν είναι τυχαίο ότι προκύπτει θέμα φιλετικών διαφορών και μάλιστα συγκεκριμένα με τους μελλοντικούς και μαρτύρους μετανάστες. Αυτό που στούρα χρέει αναδειχτεί από τη μερά των μεταναστών, δεν είναι η πρόκριση μιας φιλετικής συνεπικότητας αλλά περισσότερο η ανάπτυξη ενός είδους κοινωνιού μέσα στα γκέτο που μέσα στις τελευταίες δεκαετίες μεταλλάσσεται. Με τον τρόπο που κινείται η παγκοσμιοποίηση των όρων κυριαρχίας, στην οικονομία, την κοινωνία και την πολιτική και με δεδομένες τις επιλογές του "δυτικού κόσμου" ενάντια -συγκεκριμένα- στους Αραβες χρέει επιτρέποντας τις κονότητες των γκέτων αποδιαθρύπτοντας όλες τις παραδοσιακές τους δομές, ενοποιώντας κάποια χαρακτηριστικά και αποδυναμώνοντας κάποια άλλα. Ο κατακερματισμός των συλλογικών πικέτεμένων από τους μπλανισμούς της κυριαρχίας επιζητά την ανασύσταση τους με όρους οι οποίοι θα εξιπτεύσουν τα δικά της σημερινά, που σημαίνει την ανασύσταση ενός τόσο επωφαλώτης συλλογικού ως να μη απειλεί τις συνθήκες αναπαραγωγής της εξαγομικεύσας. Η κρίση των συλλογικών ταυτοτήτων και η κατάλυση των εξαγεμένων προσδιοριών στα γκέτο σε συνδυασμό με τη φιλοσοφία του ιδιότυπου γαλλικού μοντέλου κοινωνικού ενοποίησης (η αποκλεισμού) επειγούν τόσο τον επιθετικό κινητού σήμερα στα

προάστια όσο και την ενδεκόμενη αναζήτηση μιας άλλης συνεκτικής ταυτότητας στον ιδαματισμό αύριο.

Πρόκειται, θέρα, για έναν επιθετικό κανονισμό από μερίδια των εξεγερμένων που έκαι μόνο παγκύριδα σκέψη με την εκτίμηση εκείνη που θέλει τους εξεγερμένους να πραγματώνουν στην ουδία το μνεία του Σαρκοζί(1) ή αυτό μάλιστα ως απόρροια της συστηματικής υποταγής στης φιλελεύθερες ελίτ: "Οι εκπρόσωποι του κράτους; Το έβαλαν στα πόδια μπροστά στους εκπρόσωπους των ίματζες". Αυτό δεν ζητούνται απερριμέλευθεροι με όλο τους το ζήλο: Όλα τα ίδια ποστούματα, το πλεκτρικό, ο αυτοκινητόδρομος: Οι διαδηλωτές των δροστιών πλουτούν το μήνια. Μιωτικούσιον τους δρόμους τους, τις συνοικίες τους, τις κατοικίες τους [...] Οι δημόσιες απεικόνισης: Από το να ξεπουλούνται, καλύπτερα τα καίγονται. Το ταχιδρομείο, το βιβλιοθέατρο, ο παιδικός σπαζόμενος... στη φωτιά! Επηγειριζούνται απερριμέλευθεροι της δημόσιες επικαιρότητας: Το τελεκό έργο των αναλαμπάντων αιώνων: τις καταστρέφουν! Όταν τα Max Ντραγιάντς (εκτός από ένα), ωστε τη Nike [...] Γιατί να αποδεκτούν ένα μοντέλο για το απαύγοντα πιονιργός επιπτερών και οι οικείες σε ρεντακέτες του κλίνονται διακριθείσουν ότι πρέπει να αποκαθισθώσουν; Γιατί να συμπεριφέρονται ως "ρεπτομητλακάνοι", αφού στο στόμα εκείνων που εντοπιστούν την κυρίαρχη ιδεολογία είναι ίδρια; Γιατί να παιζουν το παιχνίδι της επικαιρότητας, αφού, στο ίδιο το παιχνίδι των φιλελεύθερων είναι, ο προσπλυστισμός στο "κονοτόπιο" στην ημέρα της μοδάτη μανία: Πρέπει να έρθουμε σε ρέξη με ό, πι εγνέ εδώ και τρία κρότα", επαναλαμβάνει μονοτόνο ο Σαρκοζί. Απότομος κάνουν. Και, για να έρθουν σε ρέξη, τα απάντη, πράγμα που αποδίνει εντελώς αντιφατικό" (Ζαν Φρανσουά Καν, Δημοσιογράφος, Marianne 12-18/11/05). Ποιος είναι ο λόγος άλλωστε που ο υπέρμαχος της παγκοσμιοποίησης A. Ανδρανόπουλος δηλώνει ότι στέκεται αλληλέγγυος στην εξέγερση; Ταυτίζεται με το δύο των εξεγερμένων του γαλλικού "κρατικού" μοντέλου ενωμάτωσης και υπογραμμίζει ότι αυτό το τελευταίο μερίμνα πρωτίστως, αν όχι αποκλειστικά, "για τα συμφέροντα της γραφειοκρατίας που το διαφέρεται". Και των λεπτών μικρομεσαίων στραμάτων που το εμπειλάνεται. Ιδίαίς οι υπόλοιποι μένουν απ' έξω". Κι εδώ οι εξεγερμένοι δεν φεύγουν οι δεν κανούν τίποτε άλλο από το να επιτείνουν την αποδιάρθρωση του κρατού μοτ αποκαθιστώντας τα στοιχεία εκείνα της κοινωνικής δικαιωματικής που ενέκονται στη διαδικασία της ντομιλεύσθερης παγκοσμιοποίησης. Και φυσικά, ως κατακλείδα ποδηγήστησης του πολιτικού νομότας της εξέγερσης να αναφέρουμε μια διαπίστωση του προδευτικού ακαδημαϊκού Πιερ-Βιντάλ Νακέ: "Οι βιαομηραγίες ενός τμήματος των εφήβων των δροστιών δεν είναι παρά η επιπτερίσεντη των ώμων αξιών αυτού του ακαδημαϊκού καπεταναγού" (Libération 16/11/05).

Η ανεργία έχει κεντρικό ρόλο στις περιοστέρες απόπειρες ερμηνείας δίνοντας έτοι από την εργασία κυρίαρχο ρόλο ως διαδικασία αυτοπραγμάτωσης και κοινωνικής ενωμάτωσης. Άπο τον Φουκουγιάμα: "Ένα πολύ απλαντικό τμήμα των μεταναστών ζουν από την κοινωνική προστασία, κάτι που απαινίνει ότι δεν έχουν τον αυτοσεβασμό που πηγάζει από τη συνειαφορά στη κοινωνία. Τόσο αυτό δύο και οι παιδιά τους αιωνάνονται ξένοι" μέχρι την Deutsche Welle: "Τα αίτια θα πρέπει να αναζητηθούν κατ' αρκείν στην οικονομικής συνθήκες και στην ανεργία" (8.11.05), παρεμβάλλονται αι Οιλίρικ Μπεκ "Τόσο τα αριστερά δύο και τα δεξιά κόμματα, τόσο οι νέοι δύο και αι παιδιά συσταδημοκράτες, οι ντομιλεύσθεροι και οι νοσταλγοί του κοινωνικού κράτους, δεν μπορούν να δεχτούν όπι, πάντα εδώ και αρκετό καιρό, μέσα σε ένα πλαίσιο μαζικής ανεργίας, είναι η ίδια η εργασία που από δραγμό ενωμάτωσης σήμερα μικρασιατικός απαλείσμαν" (Le Figaro 18/11/05) και Ζαν-Περ Λε Γκοφ: "Το αριστερά πρόβλημα είναι αυτό της αδηναμίας των πολιτικών εναντίον του οικονομικού. Είναι εδώ και τρία κρότα που βρεσκόμαστε μέσα σε μια κατάσταση μαζικής ανεργίας. Το πρόβλημα δεν είναι καταραμένη οικονομική και κοινωνική. Στην ανθρωπολογική της διάσταση, η εργασία είναι μια από τις απαραίτητες προϋποθέσεις για να ξαναβρεί κάποιος την αυτοεκτίμησή του: είναι ένα αποφασιτικό στοιχείο αντιμετώπισης του πρατητικού, της εκφράσης του ορίου. Τα γενναδιώδη λόγια για την ιδιότητα του πολίτη αποκομιδεύν από την εργασία είναι αδιέξοδο". Η εξέγερση, ωστόσο, δεν έγινε από τους μετανάστες πρώτης και δευτέρης γεννιάς για να τίθεται καιρό το θέμα της ανεργίας ως πρωτογενές τουλάχιστον αίτιο της συγκεκριμένης εξέγερσης. Αυτά κάθονται στην αιτία των άλλων πάνω στους δρόμους. Πέρα από τις κοινωνιολογικές ή δημοσιογραφικές προσεγγίσεις, η αριστερά είναι πλέον αρμόδια στο να αξιοποιεί πολιτικά και κοινωνικά την εργαλειοποίηση της ταξιδότητας. Και αυτή η συνθήση δεν θα μπορούσε να λείπει και από την γαλλική αριστερά, η οποία χρισμοποίησε κατά κόρον το ζήτημα της ανεργίας για να ερμηνεύσει την εξέγερση θέτοντάς την, φυσικά, όχι μόνο ως πρώτη αιτία αλλά και ως "δομή" αιτία που προκαλεί όλες τις άλλες με την λογική ενός ντόμαν υπερδομήν.

Δεν μπορεί κανείς να αμφιβούται ότι το μέσος που εκφράστηκε είναι ταξικό και είναι ενδεικτικό σ' αυτή την κατεύθυνση ότι στην επεισόδια έπαρναν μέρος και λεποί ντερού. Οι αναφορές, θέρα, στην εργασία-ανεργία άσως και στην ταξιδότητα πρέπει να πάρουν τα ποσοτά που τους αναλογούν από τα αίτια, σταν τα μοιράζονται με ένα σύνολο πολιτικών και κοινωνικών αποκλεισμών, την πλαστική κλίμακα, την επιθετική αποξήση των οικογενειακών προτύπων της υποταγής και της πιοριδατρίας, την αποφυγή της μίζερης εκπαιδευτικής διαδικασίας, το πολεοδομικό απορράτιν, την κρατική καταστολή, την "εθνοτικοποίηση" των

κοινωνιών σκέσεων, τη βρακετία.

Τρέβες αναπτυξήκονταν γύρια από την προσέγγιση της εξέγερσης ως κοινωνικής ή μη διαδικασίας. Ο Etienne Palibar θα αρνήθηκε να αποδώσει τον χαρακτηρισμό του "κανίζατος" στην εξέγερση, κάνοντας λόγο για "διεκδίκηση" (Il Manifesto, 24/11/05). Στον δικτυακό τόμο Multitudes στις 10/11/05 διαβάζουμε από την Φρανσουάζ Μιλούη: "Η εξέγερση ενσαρκώνται στην ειδικότητα κοινωνικού κίνημα. Οι εξεγερμένοι είναι παιδιά της εργασίας τάξης τα οποία μέσα σε λίγες ώρες και μέσα σε λίγες ώρες ληφθείσες δραστηριότητες στην δρώντας ενός διμούσου κύρου όπου τους ζητούσαν να ενσωματώθουν στην ταυτοχρόνης γους το απαγόρευσαν. Μαράβο σε άλλους εκείνους αι αποία λόγη της περιφρότητας, βασίζονται στην ανάδηντη ενός νέου σπλαχνικού δρώντα". Φαίνεται ότι πρόκειται περισσότερο για μια διαφωνία που εκεί να κάνει με τον ορισμό της Ιδιας της έννοιας "κοινωνικό κίνημα". Αν θεωρήθει ότι "το κοινωνικό κίνημα προϋποθέτει μια σύμη π οποία ανταποκρίνεται στην μακρότητα του δρώντα να ορίζει ένα πρότυρα, μια οποια, να δρωθεί, σπριζόμενος σε μια κακυρίτα ταυτότητα μια εναλλακτική αντίληψη της συλλογικής ζωής" (Michel Wieviorka) τότε η εξέγερση αυτή δεν ενσάρωσε κανένα αιθεντικό κοινωνικό κίνημα. Αν από την άλλη μεριά και με δεδομένη την θεση του Multitudes για ένα πλήθος που συναντήθηκε στους δρόμους στη διαδικασία συλλογικής παραγωγής της υποκεμενικότητας του, οπως υποστηρίζει ο Νέγκρα, τότε αναγνωρίζονται στοιχεία ενός τέτοιου κινήματος στην εξέγερση των προαστίων. Πέρα όμως από αυτό το πεδίο διαράσσει συγκροτήματα και νέοι όροι που επικερούν να καλύψουν εναντίον "χώρο", όπως είναι ο χαρακτηρισμός της εξέγερσης ως "ιπτο-κοινωνίας" (Zav Pier Legekóf) ή αντιαντιρραπτίσης; "Η 'αντιαντιρραπτίση' έκφραση της εξέγερσης δεν είναι πίστα άλλο από το υποκοινωνικό ψυχορράγμα ενός εξαθλιωμένου νεανικού πληθυσμού, η 'κοινωνική του αποκτονία', όπως θα αποκλίνει χαρακτηριστικά από έναν τραγουδιστή της ρατ (Disir la Peste, Le Point 16/11/05), πληθυσμού ο οποίος, ενώ πετυχαίνει να "ακουστεί", κατακτώντας μια ιδιόρρυθμη "ορατότητα", έσω και μέσω στο πικτό σκοτάδι του νικτερινού του μπεννούτικου 'αντάρτικου' (αλλιώς το ονόμασαν αστεακή βαρβαρότητα ή βαναυσότητα), ενώ δηλαδή πετυχαίνει να συντρίψει με την τρέχουσα χρήση του όρου ως "υποκείμενο", την ίδια στήγμη πλέον την υποκεμενικότητα του μέσω της αποκλειστικής προσφυγής σε μια άλλη "θερμοκύρια" μονάδα να το διατηρεί σε "επιβίωση" δειχνόντας ότι στην ουσία βρίσκεται μέσα σε ένα πλαίσιο προ-υπο-κεμενικούτοπης, μακράν από του να αναχθεί σε κοινωνικοπολιτικό δρώντα" (Α. Πανταζόπουλος, Η Γαλλία φλέγεται, Δεκεμβρίς 2005). Το κατά πόσο οι νέοι των προαστίων ανοδεύτηκαν σε κοινωνικοπολιτικούς δρώντες το αντιλίθιμπε άλλη η ευρωπαϊκή κυριαρχία, καθώς θεωρήθηκε για μια στήγμη μέρική και πρώτηση απελή για τα συμφέροντα της. Το "ψυχορράγμα του εξαθλιωμένου νεανικού πληθυσμού" γίνεται στους δρόμους καί ούτα στα ακαδημαϊκό τόπικο με τους απόθανους ψληκοτινωπολογικούς ακροβατισμούς.

H Avv Τζιουντούελ, δημοσιογράφος και στυγγραφέας από το 1992 του "προφητικού" βιβλίου Cailleur (αναγραμματός του Racaille: απόβλητα: επίκαιρος χαρακτηρισμός του Σαρκού) για τους εξεγερμένους, επί ενέτα χρόνια σύμβουλος του υπουργείου Εξωτερικών της Γαλλίας, φαίνεται να είναι αρκετά κοντά στην αιμασία του γεγονότος, περισσότερο από όλους δοια σύνευσαν να "συνδράμουν" στην κατανόηση της εξέγερσης: "Προσωπικά δεν ποτένι, όπως ποτενόυν πολλοί πολιτικοί που θεωρούν ότι δρίσκονται κοντά στους πληθυσμούς αυτών, ότι αυτοί οι ανθρώποι που αντικούν στην κατηγορία αυτή του πληθυσμού, δέλουν να πουν κάτι, ότι δέλουν να ενταχθούν [...] Ούτε θεωρώ ότι το γαλλικό μοντέλο είναι αυτό στο οποίο θέλουν να ενταχθούν" (Αγγλ. 13/11/05).

Η απουσία των γυναικών από τα οδοφράγματα των προαστίων, στο βαθμό που δεν μπορούσε να γίνει διακριτή μέσα στο σκοτάδι των διαδοκιών νυκτών, αποδεικνύεται τόσο από την απουσία τους ανάμεσα στους εκαποντάδες συλληφθέντες όσο και από δικές τους αποσπορτικές μαργυρίες. Λίγες μέρες μετά από τα επεισόδια μια ομάδα γυναικών έσπειλε στα ΜΜΕ μια επιτολή όπου δήλωναν ότι, παρά την πολλή άστεγη και δύσκολη θέση τους στα πρόδυτα (αστέγα και δυσκολία για την αποία ευθύνεται το πατριαρχικό καθεστώς τόσο μέσα από τις παραδόσεις των οικογενειών τους όσο και από την ίδια την σεξιστική συμπεριφορά των ανδρών στα πρόδυτα) και παρά την φυσική τους απουσία από τις συγκρούσεις, σπριζούν τα αδέλφια τους, επισιρύουν την ιδιότητα των αγοριών και είναι ραζί τους με όλα τους την φυσική. Ιδιαίτερα για τις νεαρές μουσουλμάνες στην Γαλλία γίνεται ιδιαίτερη μνεία από τον συγχρονο φεμινιστικό λόγο, ως κοινότικο σημείο τριβής διαφορετικών πολιτισμικών ταυτοτήτων έμφυλων υποκεμένων. Θεωρείται ότι είναι οι σπουδές που τους αναγούν το δρόμο για να ξεφύγουν από το καταπεστικό οικογενειακό περβάλλον, από τους αιστηρούς μόδικες συμπεριφορές που τους επιβάλλουν οι γονείς και οι αδέλφια τους. Διαβάζουμε ότι η κεραφέτηση των ρουσουλάρων γυναικών ούτε και των γυναικών της Δύσης πριν από αυτές, μπορεί να είναι αργή και συκνά επωδύνη, καθώς συντά, αισθάνονται ότι δεν έχουν εναλλακτική λίστα από το να διακόφουν τις σκέσεις τους με την οικογένεια τους ορισμένες αλλαγές, ωστόσο, είναι ενδεικτικές ενός νέου φεμινισμού, που έχει καλλιεργήσει μορφή. Οι αλλαγές αυτές είναι εντονότερες στον τομέα της βρακετίας, στον οποίο επί στρά πλευρών κυριαρχούσαν οι άντρες.

ΟΥΤΕ ΠΩΡΝΕΣ,

ΟΥΤΕ ΥΠΟΤΑΓΜΕΝΕΣ

Νεαρές γυναικούλμανες έχουν αράσει να φορταύν σε τημάτα Ισλαμικών Σπουδών των Πανεπιστημίων, έναν τομέα που αναπτύσσεται ταχέως και ο οποίος περιλαμβάνει μαθήματα Θεολογίας, διδασκαλίας του Κορανίου, αραβικής γλώσσας και Ηδωνής. Με το πτυχίο του τημάτου Ισλαμικών Σπουδών οι γυναικούλμανες μπορούν να διδάσκουν σε ιαλμικά τεμένη ή να εργαστούν ως στήριζοι επι βροκετικών θεράπων. Πρόσφατη έρευνα σε έξι κέντρα ισλαμικών σπουδών στη Γαλλία, κατέδηπτε ότι στους χώρους σπουδαστές το 60% είναι γυναικες.

Είναι για μια ακόμη φορά πασιφανής της "παρερμηνεία" της έννοιας -και επομένως της διαδικασίας- της κειραρέψης των γυναικών. Μια υπέρμαχος της σύμμετοχης των γυναικών στα τημάτα Ισλαμικών Σπουδών, η κοννινολόγος Αμελ Μπουντακέρ δηλώνει: "Πρόσκεπται πα μεγάλη αλλαγή. Αντί να μενούν άπραγης, οι γυναικες σπουδάζουν πα να γίνουν δασκάλες και καθηγήτριες. Τους προσφέρεται κήρος, τη δυνατότητα να βρουν δουλειά αλλά και επιχειρήματα στις συζητήσεις με τους γονεις και τους αδελφούς τους". Η δυνατότητα των γυναικών να βρουν δουλειά, η οικονομική αυτονομία προφανώς είναι προς την κατεύθυνση της κειραρέψης αλλά η δυνατότητα να γίνουν δασκάλες του ισλάμ πυροδοτεί προφανώς ένα σκήμα οξύμωρο. Το οξύμωρο μεγεθύνεται σε επιεδό διεκδίκησης ενός τύπου συνασθματικής αυτονομίας όταν τα "επιχειρήματα στις συζητήσεις με τους γονεις και τους αδελφούς τους" αντιλούνται από την εναστάλωση με τις ισλαμικές σπουδές. Μπορεί δεν είναι προς επιβεβαίωση του χρεοκοπημένου γαλλικού πολιτολογικού μοντέλου το γεγονός ότι ακόμη και η όποια κειραρέψη των "μπονονοτικών" υποκειμένων πρέπει να εξαντλείται και να περιορίζεται στο περικλειστό σύστημα της "μπονονοτικής κουλτούρας". Αυτό το αδιέξοδο έχει γίνει αντιληπτό από μερικές γυναικες όπως η γαλλίδα, μαγκρεμινικής καταγωγής, Fadela Amara, πιγετική φιγούρα και μέριτο μέλος της φεμινιστικής οργάνωσης "Ούτε πόρνες, ούτε υποταγμένες" όπου στο ομώνυμο βιβλίο-μαρτυρία της (2004), περιγράφει την ανάδυση του εν λόγω κοινωνικού κειραρέψητικου κινήτρου μέσα στα πρόστια, διεκτραγώνει με τα μελανότερα κρώματα την απωφόρη κατάσταση που βιώνουν σε όλα τα επίπεδα οι νέες γυναικες στα πρόστια-γκέτο, προοβλέποντας, όμως ταυτόχρονα -ια αυτό είναι το απαντικό στο προκειμένο- σε ένα και φεμινιστικά επιδημιο-αναρεπομηλακατιστό των προστίων έξω από κάθε κοινωνιορό (φύλο, φυλή, θρησκεία, εθνότητας). Από αυτή τη θέση το ζητούμενο είναι να αφίσουμε απ' έξω την προτομική επιχειρηματολογία που επιτρέπει σε μερικές φεμινιστριες να λειτουργήσουν σαν το μακρύ κέρα της πατραρχίας και του κυριαλισμού και να κρατήσουμε το ριζοσπαστικό -και δύσκολο στο προκειμένο- αίτημα για μια κειραρέψη χωρίς φύλο, φυλή, θρησκεία, εθνότητα ως την μόνη διέξοδο προς την πραγματική ελευθερία.

Δεν δρεδίκαμε στα πρόστια όλες αυτές τις νύκτες της εξέγερτος, δεν κατέχουμε το καθημερινό βίωμα των προστίων όποτε και είραστε (επι)γνώστες της γαλλικής κουλτούρας. Πιστεύουμε όμως, από τη θέση και της επλογές μας, ότι η χαρά που μας προκάλεσε το γεγονός της εξέγερτας πηγάδει από τις ίδιες πηγές με αυτές των προστίων. Η αλληλεγγύη μας στους εξεγερμένους περιοριστικά πλαν δεδομένη, όλα με μα στέρα επικίνδυνο που καλύπτεται από τις απαγορευτικές γεωγραφικές αποστάσεις αλλά με την έννοια ότι κατανοούμε τα "μπενοντικά" και "άναρθρα" κινήτρα, κατανοούμε αυτά που δεν χωράνε στην προπαγάνδα της κυριαρχίας. Μπορεί να μην πράτταρε -και να μην πράττουμε- με τις ίδιες ακριβώς στοκεύσεις αλλά συμπεριλέμμαστε τη λύση και το μίσος ενάντια στους υπερασπιστές της Τάξης, ενάντια στο Σύστημα. Η "πικάρεωσή" μας να παραθέσουμε τον τρόπο με τον οποίο κατανοούμε τα γεγονότα, ακόμη και σε εκτίνα τα σημεία που λειτουργούμε σε απλή αντιδιαστολή με τον κυριαρχικό λόγο, δεν είναι παρά μέρος της αλληλεγγύης μας, ως παράμετρος της λογικής της υπόστασης. Παρακαλούσθηκαμε και αποκαδικοποιήσαμε τις πληροφορίες από κάθε πηγή, "ξεσκονίσαμε" την διήλογραφία, ακούσαμε και διαβάσαμε απόψεις συντρόφων που είχαν ή έχουν βιώσεις εμπειρία από τα γαλλικά πρόστια, συζητήσαμε ανταλλάσσοντας αισθητήρια και κριτήρια, με σκοπό να μοιραστούμε όσα μόνο τη χαρά και όλα όσα προκάλεσε αυτή η εξέγερτη αλλά και τις παρακαταθήκες της. Η συνέχεια στους δρόμους...

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ,
Η ΣΥΝΕΧΙΑ...

ΤΗΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΟΡΝΕΙΑ

κομμάτι της εισήγησης της πρώτης μέρας

του 3ήμερου του Θερετίου στις 24/6/05

γυναίκα μετανάστρια

Η μετανάστρια, ως γυναίκα, δεν να αναμενόταν στην κύρια υποδοχή δια εμπειρισμένο πατριαρχικό καθεστώς, πιο κλίτεστό ως προ σκέψη της χώρας προβλημάτις της, για το οποίο αποτελεί το πιο πρόσφατο λείποντα πραγμάτων των πατριαρχικών συνθήσεων. Στο κυριαρχικό αντρικό φανταστικό η γυναίκα είναι προορισμένη από τη φύση της να κανονοποιεί κάθε επειδημία του άνδρα, ως μπέρα ή ως κρητέρη, είναι σημαντική και φυσική κιθρανούσσι, αδύνατη, πιθήνια και "θηλήτική" που σηματίζει ότι θα πρέπει να έχει "εγγενή" σημαστικότητα και σημαντικότητα. Η μετανάστρια, δένου της φύσης της απότομη επειδημία καταβιβάσκεται επιπλέον και από ένα φυλετικό και ταξιδιώτικό στήμα κατατερέστεις, αποτελεί εβραϊκόφυτο στη σχέση με τις γυναίκες, υποκύπετο πραγμάτων των πατριαρχικών ιδεολογιών. Κατά συνέπεια, αναδιδόνται παραβοτακά γυναικεύουσα ρόλους, και επαγγέλματα κοινωνικής και οικονομικής αποδομής: γυναικεία καθηγητρική, οικογενειακή, ανοικτική γεωργία ή πόρνη. Από την καθηγητρική ανεξιδοτούγια, τα κοινικά σεξουαλικά στοιχεία και τις αξέσυνθετες παρενοχήτες μέση την πρακτική αναμενόμενη των μεταναστριών με σφραγίδας πραγματοποίησεν και επιφρεστοποίησε τους σημαντότερους, οι μετανάστρες βίωνταν στον υπερβετανικό βαθμό της έμφυτης κραρέας, π. οποία δύναται αποτελέσθη τη μόνη μορφή της πολυτάξιούς κατανίκητης τους.

Οι σεξουαλικές κιδώσεις και οι σεξουαλικές ακτινολίθωσης της μεταναστρικής συμπληρώματος από ένα επειδημό στοιχείο που σπάνισται σε ανεξιδοτές φύσης των μετανάστρων, αυτό της διαφορετικής εθνικότητας. Το κράτος, προκειμένου να οργανώσει ανοιχτούρα που κοινωνία μέσω να την επέλεγε, κατασκευάστηκε ιδία ανά μονοδιάστατου πολίτησμα, φορείς του οποίου δικαιούονται να είναι μόνο εκείνοι που έχουν κοινή κουλτούρα, λογοτ., γένος και απογενεσία. Από αυτή τη σκέψη, οι μετανάστες είναι οι Αράβιοι, οι διαφορετικοί, οι Έβροι. Επο., και με τη βούτηξη ασφαλής της πατριωτικής προπαγάνδας των ΜΜΕ, το οποίο επεξελύει το καραυλικό τους δρυόντα προς την κατεύθυνση των καθηγητρικών επειδημών, οι μετανάστες γίνονται ανθρώποι δικτύων κατηγοριών που αναπτύσσονται είτε ως κανόνεροι και κατά συλλεκτικό γένος είκοτείδη προς ακτινολίθωση από τα αριτικά, είτε ως υπεύθυνοι για όλα ως δεκτοί του έπονο, δύναται να τους υπεύθυνοι δύναται εργατικότες και ανεργοί. Τα γελούδινα καθηγητρικούς/μερός, ανιερετούς/κατατίκορος, πολιταύλων/βάρδων, αποτίσουν το φέρο και την αρχή των γυναικών για τον "ένα", οι οποίοι, χωρίς να είναι άνδρες καθηγητές, είτε απότομη βήλουν να διερμητίζουν

Είναι πίστων κοντώ σήματα το τι επιφύλασσε ο ελληνικός παράδοσος φιλοβούτσιας στις αυτούς που πέρασαν και στιλάρισαν να περνούν τα σύνορά του. Από τις μεταναστευτικές νομοθεσίες, τις νόμιμες, τις επικορήντιες-απούντιες, τα θεωρητικά κρυπτάδια, τη διορική εμπειρίαση, τις τοπονύμιες με τα γεωγνωστικά βλέψιμα κακοποιίας των γυναικών. Και αυτό καμμάτι της μαρτσας που τους επιφύλασσεν πάντα υποβούτισαν μετα περιόριση καθηγητριότητα για την γυναίκα μετανάστρια, που πάντα της προβάλλεται τόσο πιο ταξιδιώτι, πιο φυλετική απόλιτη και πιο έμφυτη κατανίκη, αλλά που της επιφύλασσεν επίσης είναι και πιο επίσης της εκμετάλλευσης απόλιτη και με διορική αρένα.

Εις κατασκευασμένους τους εθνικές βεβαιότητες είτε και επειδή νιέζουν να πήγανται οι υπόλοιποι τους χώρες, αναπαράγουν απότομα με υποστηριζόνταντα τρόπο και απότομα διηγούνται τις κυριάρχες πατριωτικές αντιλήψεις. Με αυτό τον τρόπο προκύπτει η δαμανονοπότητα και ο κοινωνικός αποκλεισμός των μεταναστών και τελικά κατακυρίωνται οι κοινωνικός έλεγχος και η υποτέλεια τους.

Στην μετανάστρια, η έμφυτη κατανίκη και σκέψη που προέρχεται από το στήμα της εθνικής κατατερέστειας, συμπλέκονται με τα ταξιδιώτικα χαρακτηριστικά, αναδικύνονται στη σε ένα μοναδικό κυνηγετικό ανθρώπινον κατανίκητο. Αναπόταστο σταθερό της καθηγητριότητας των μεταναστών είναι ο σύντομος για την επέβιση που περνά ασφαλής μέσα από δρόμο της δουλειάς. Για τους μετανάστες, οι "επιτοίχιες" τους στην εργαστήρια εργασίας αποτελούνται από περιορισμένες, ανιχνεύτικες υπερικαρές, ταπετσάτες και εξιστημένος. Όσοι πάλι δεν έχουν καρέα δεν έχουν επίσης πρόσβαση σε καταρραγματική περιβάση και στέγηση. Οι χώρες διαβίωσης των μεταναστών πετυχουργούν ως χώρες αποκλεισμού και περιφραγμοποίησης των κυνή και πιο πρόσβασης των χώρων διακεκριμένων και φυλαγμένων συναντία των ίδιων περιφραγκού κλαδώ. Συγκέντρωση, αποζέτευση, αποτίσηση, και βασανιστήρια απειλούν καθηγητριά τη λωρί των μεταναστών οι οποίοι τοποθετούνται κάθε στον πυθμένα της κοινωνικής κραρέας.

Η μετανάστρια στηριζόμενης και σε τρεις μορφές κατανίκης φορώντας την ακτινολίθη της γυναικάς, της φωνής και της δύνης, στόλο που της στέρει αποκλεισμότητα, υπόδια επειδημέρειας αφού οι έμφυτοι, οι εθνικοί και οι ταξιδιώτικοι διακινητοί, όσοι με αριτικό πρόσβαση στην περιόριση της μετανάστριας, συνομίζουν σε ένα σημαντικόντα κράτος κατανίκητο, χώρα διορική δριώ, χώρα περάσματα για ανάστησης κραρέας. Οι δρυόντας υποτέλειας είναι πολλοί παρόντες στη δουλειά, στην Αγορά της σάκεως. Η αποδύση, η αναφράκτη, η απορύνσιμη υπόρκυα πόντο "ένα" για τη γυναικεύουσα μετανάστρια και επειδημένη και πιο πέρα, στη συλλεκτική απόδυση πραγματοποίησης των σημαντότερων της στην απογένεση της κατανίκης της, στην καταναγκαστική πορνεία.

Πριν αναφέρθουμε στο ζήτημα της καταναυγκαστικής πορνείας ως την ακριβή της σημερινής γυναικο-μεσανάστρα, που μέσα στην αποδίδεστα τις φυσικές την καθολική πραγματοποίηση της, πρέπει πρώτο να αναφέρθουμε στις δομές αυτές που γεννούν και συναρρόγουν τις διάφορες καρρότσους και διακινητών, τη διακίνηση δηλαδή της απόδικης εργασίας ποιοτάτης του ανθρώπινου και κυρίως του γυναικείου σώματος. Γιατί το ζήτημα της καταναυγκαστικής πορνείας εκεί εδράζεται, στις καπιτανιστικές και πατριαρχικές δομές του συστήματος και όχι στην παράδειγματική εμβέβαιη θεοτούργια κάποιων "κακών εγκλημάτων με αφεντίς εποφές και κραυγή κάπιμη κάποιων διεμφύδημάνων". Αυτή είναι εξάρθρων με κυρίαρχη όποια άριστη ανεξέργαστη, αριστορεύουσα, προσδελτική, συντριπτική, τις εκκλησιαστικές πλειάς και των υπερστατικών των ανθρώπινων δικαιωμάτων. Με απόφει που προστερνί τις δομές καταβάλλοντας του κυρίαρχου αστικού πολιτισμού, ανακαθίσταντας τις, με απέλαση πάντας ή θεωρίας παρεκροτής αυτού του πολιτισμού, που στην επίκη αθηνάνων συστήνει το σύστημα και τις εμβέλειες του. Εκεί που απόκλινεις ο αστικός πολιτισμός δράζει συνέπειες με τις γυναικείες αντιδομές του, σι οποίες είναι αποτέλεσμα ακατόρθωτης να νομιμοποιήσουν κοινωνικά (και μια τέτοια "αντίρρηση" είναι τα σύγχρονα σκηνοθετήσαρα γυναικών) προδύτες ένας ίδιος που θα ανταρρεύεται τη κρεοκοπία των αυτισμάτων με νέες προσδοκίες. Στο ζήτημα της καταναυγκαστικής πορνείας ο συναντικός ίδιος επαναφέρει είτε με θορή ηπειρολογία (για το ανθρώπινο σώμα, την εκπειδήσεων κτλ.) είτε μεταχειρίζεται "ρεαλιστικές" προσδοκίες που σε κακή περίπτωση δεν αγγίζουν-χατζούν δομές και τους θερμούς. Από για αυτό θα αναφέρθουμε και παρακατώ.

Το να μένουμε για την καταναυγκαστική πορνεία αρίθμοντας απ' έδυ την νόση της βιομηνικής σεξουαλικής πορνού, τη λεγόμενη "θεληματική ή εθελούσια" πορνεία θα πάντα λέβος. Το ζήτημα εδώπου δριγίζεται από κάτι, αφού είναι το πρώτο και εμφανότερο σημείο της-βιομηνικής-καταναυγκαστικής. Δεν κρίζεται μια καταρκή αναβραυτή για το πότε, το πώς και το γιατί αυτού του φαινομένου. Αυτό που δεν μεραγνεύει σημαντικά είναι π ήδη η κοινωνική πρόστιχη αυτής της κατάστασης αφήνει και τις γυναικείες πόρνες. Από την πλευρά της κυριαρχίας η πορνεία εμφανίζεται σαν ένα διοτιρικό και σωδόν ακολυθό φαινόμενο και έτσι αισθέτερα παρουσιάζεται. Σαν μια φυσική κίνηση των κοινωνιών κι όχι βέβαια σαν απόρροια καπιταλισμών και κραφτίσματων διφύλιων και μη. Ο καρακτηρισμός της μετασελεύσατοβορά αις του "ορκαδέρου επαγγέλματος" και ενετής σοφάρα αις κοινωνικής λειτουργίας που συμβάλλει το μέγιστο στην μέσην των βιομηνικών αναστατώσεων και πανοφέρει έναν άλλο κυρίαρχο μέθοδο των διφύλιων πατριαρχικών διακινητών αφήνει και τις αεροσαΐδεςτες: αυτόν που θέλει τον άντρα με μια αιτονόπτετη φυλοτόπτητη να μπορεί ανά πάσα στιγμή να εκφράσει τις οργές του (όροι κρίσεων και φεύγεις το δίκαιο εκείνο που θα μπορεί να τον εκανονίσει). Ταυτόχρονα βέβαια, όποτε ο κυρίαρχης λόγος πάντα πάγια ανάγκαστη στην κυβερνητικότητα και τον πολιτισμό της σεξουαλικής επιθυμίες βαριτζούνει την διαδίκτυα θάλασσα και την διαδίκτυη νοστρά.

Για να σημειωθείσαι το ζήτημα της πορνείας αποτελεί δομικό καρακτηριστικό του εβρουαστικού πολιτισμού. Αποτελεί την απόδικη εξάγωση του γυναικείου σώματος σε ανακένευτο, ένα "πρόϊόν"

που υπάρχει εκεί στον εργατικό οικόνομο. Δεν είναι ζήτημα ηπειρολογικό απ' την πλευρά μας (που πάντα να θεωρούμε μα νέα ηπειρική για το πώς πρέπει να προσαρμόζονται τα ανθρώπινα σώμα και οι επιθυμίες), είναι ένα ζητήμα που εκπορεύεται από την κίνηση της κυριαρχίας να μπορεί να διακινείται σωστά, σύμπτωτα, επένδυτης κατά τη βούλησή της. Είναι μια συνέβεια που επαναλαμβάνεται με τον υψηλότερο τόπο, τις "φυσικές" σκέψεις κυριαρχίας-υποτάξης, ρότην, πραγματοποίησης. Και σαν έτσι πρέπει να απονείται.

Η υπάρχη της πορνείας είναι πιο σκοτεινή αιδοκάτητης της θεωρημένης αιδοματικότητας. Πάνω σε αυτή άλλωστε προβάλλονται και εναπομπούνται άλλα τις κυριαρχίας αιδοματική πρότυπα (για τη θέση της γυναικας και του άντρα, τις επιθυμίες, τη ίδια την έννοια τις πόνων), αφήνει και ταπείρωνα -και δεν είναι παρόδος- πάντα στην γυναικα πόρνη (κι όχι στον πελάτη ας πούσε αποτυπώνεται ο αποδυομητας τρόπος της "επειρωτικής αθηνάστρας" κάθε εποχής. Ο κυρίαρχος πολιτισμός την ήδη στηγάνη που γεννάει και θεωρείται σκέψεις, συλλήφτες, συμπεριφορές, στην ήδη στηγάνη που αποδύεται με τις "φυσικές" διαδικαστικές και αυτονόμειες, την ήδη στηγάνη αποτύπωμά της βίβληα και καταράδεις την "αποκίντηση". Είναι ένα πανεύκλι μόριο πανεύκλιασμάτων στην ανθρώπινη στηγάνη, του αιδοματικού πολιτισμού και της αιδοματικότητας. Αυτό που έχει αιτία σημεριά, είναι πιο διασκέπτητο του πινάκου της αιδοματικής κοινωνικής και πάντα για τις γυναικείες που "προσφέρουν" το σώμα τους. Κι αν κάποιος την διασκέπτητη περιούση μέσα από τη βίβληα του ειδικού, του γκαρά, του μπάστου ή της παναδιάστημας πάντης, τύπων καρέ αυτό να έχουν εκτίμηση, πιο διασκέπτητη γίνεται με δρόσο μιας οποιαδήποτε καπιτανιστικής πτυχιάρχησης. Στα πινάκατα της ελεύθερης συγκράδειας, των δημοκρατικών διευθυγμάτων και της επαναποιητικής των πόνων κατά το δοκούν, πιο καθημερινά γύναικα είναι τη διανοτιτά που προσφέρει τις υπηρεσίες της σε ένα αβράδιο αντρικό πινάκο. Με την απαραίτητη βέβαια στηγάνηση της. Η θεωρία της ελεύθερης επιτούγιας κάποιων γυναικών στο να πίστασθαι αυτή τη βιομηνική, όχι μόνο θα δίκινει έναν διάκτοπο εκβιασμό που αφίσταται κάποια γυναικα με βάση την ταξήδι της προβλέπει και το φύτο της, απήλι και ανταρρεύονται όλους τους κυρίαρχους μόριους για την ήδη τη γυναικα ως φύτο που καλεί "πρόδοσα", κανένας εκπυρωτισμός, δεν έχει διαγράψει από την κοινωνικη συνέδεση. Για την κυριαρχία υπάρχει μονάχα με ελεύθερια πραγματοποίησης.

Μπορούνται τύρα στο ζήτημα της περιόδου καταναυγκαστικής πορνείας υπάρχει μια εβδομάδης διαφορά με τα πορνόπανα. Κι αυτή η διαφορά δεν είναι εποτεα άλλη από την κατάργηση κάθε προστήκτου, κάθε απότελεσμα αιδειαστροποίησης από την πλευρά της κυριαρχίας των διφύλιων και όχι μόνο διακινητών και εκπειδήσεων. Η συνέπη είναι εύκολο που δεν μπορεί να υπάρχει το ελάχιστο φύγοντα κοινωνικής νομοράπτησης. Διδύονται την εποτεα των μεγαλόστατων δικαιοδόμων των δημοκρατικών διακινητών, στην εποτεα της εβαγγελίσης της έννοιας δημοκρατίας στους "μη προνομιάκους" εργαζομένους, της καταποτίμησης των δημοκρατικών επιθυμιών, της κοινωνικής πορνείας, της πολιτικής των δημοκρατικών επιθυμιών, της κοινωνικής των πολιτικών κοινωνιών των πολιτών και άλλη σέσοι αντηρεύονται στην καταναυγκαστικής πορνείας τροποποιήσεις, της καταποτίμησης των δημοκρατικών επιθυμιών, της κοινωνικής των πολιτικών κοινωνιών των πολιτών, της καταρκήσεως της αιδειαστροποίησης, και των διφύλιων εκφραζότων. Γιατί η υπάρχη της και η ανθητη της πάντα σε αυτές στηρίζεται και αποτελεί τη επιστήματα των πατριαρχικών δομών τους αιδοματικούς. Αποτελεί τη συνέβεια του πολιτικού που με τόσο πότος θέλει ο "ελεύθερος" κόδιμος της δύστημα προστηματικά να εφευρύνει. Προστηματικό δε μόνο γιατί διασκέπυργεται τις ιδιαίτερες συνέβειες για να αναπαράγει αυτό το φαινόμενο (τη καταστροφή από πολύτιμους ποιητήδων δηλαδή, την επιβίωση επαταρικών στα δύρια της επιθυμίωσης και την κατάρρευση με τους

καρότσους όρους κομικών και καθητέων). Άλλα και γιατί ούρια και τρέφει αυτές τις κομικές υποδομές με τις οποίες το σκηνοθετόρο αυτό μπόρεσε να γεννηθεί και να γνωστωθεί. Από το θεατικό πλαίσιο, τι διάκριτη σεβαστή κομιτούρα, τους πειθολογούσσους, τα ιδεοθεατήματα για τη γυναικά, το σίμια της και την αντρική ερωσιά, η μορφή κάποιων γυναικών πουν προδογογραφούμενη.

Θα το επονομάζουμε: Η κατανοματική πορνεία είναι το επιτελεσματικό την παραγράψιμη κατατάξικην δομήν. Και βέβαια δεν είναι εύκαιρο που κατ' εξοχήν αφορά τη σημαντικότερη διάσταση υπερκακετάθλιστος και τοπικής της γυναικάς μετανάστριας. Κι αυτό γιατί η γυναικά μετανάστρια καινοτομή και απηλυκέννια τα προσφορώντα χαρακτηριστικά για τίποις είδους δουλειέρων: είναι δηλ., είναι φυγή και είναι γυναικά. Η κατανοματική πορνεία, κι αυτό χωρίς αποτέλεσμα με την πάτη υπορροή, να δράσσεται εναντίον της δεν αποτελεί μια "εμβολιασμό", παρόπλιτη λεπτομέρεια του κατατάξικην δομών. Δεν είναι μια παραμήδη του. Αποτελεί πρόβλημα δομής του πολιτισμού της καταπίστες, της πραγμοποίησης και των πατριαρκικών χαρακτηριστικών της κυριαρχίας, αποτελεί ένα καμμάτι που συναρτήσιμο μαζί με άλλα είδους καμμάτια μέσα στο εξουσιαστικό πλέγμα. Δεν αποτελεί ένα κανονιό φανόμενο που δικαστεί από τη ποινική ή από τη νοστρά μιατί κάποιων "μαφιστικών γυμναστών", αλλά ποσοτική και ποικιλή αναβοήσησης άλλων των εξουσιούσιων δομών στην κατατάξικη πορνογραφία και απαδικώση στόμων και κομικών.

Οι αντίθετοι που το ευνόησαν και το έκαναν να μπει δινομικά στο νέο προσκήνιο είναι γνωστές. Από τη μία με ωικούς όρους π

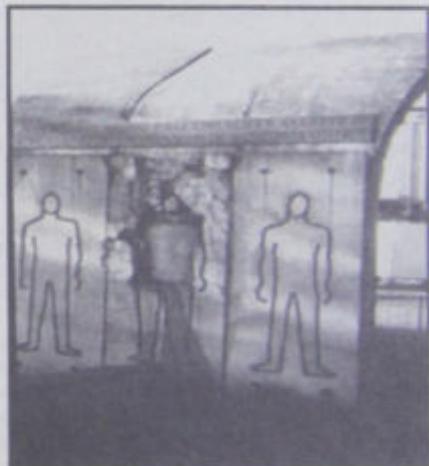
εβδομήντες την πρώτη ανατολικήν κράτους (μήδε πάντα για την Επίδα, γιατί στον υπότοπο κώδων οικότερο Ευρώπη, το σκηνοθετόρο θρέφεται και από απότομο). Αυτοί βέβαια πάντα και είναι οι ωικοί όροι που φρονούσσουν τα διεθνή κινήταρα με "εβδομάδη" σύλλογα.

Και βέβαια επισήδιο μήδε πάντα με όρους μιας πολιτισμής επικέρπτης, προσφορά αυτών των γυναικών δεν παρέμεινε σε περιθυριωδή επίπεδα. Η "κομικήν ζήτησην" είλε προβλέπεται με πατροπαράδοτους πατριαρκικούς όρους και συμπλέγματα αλλά και με έναν διάκοτο κινήταρο. Ούτως η άλλης είσοδου είδους φανόμενα και καταπέλτες για να εγκαθιδρυθούν αποτελούν ένα πρότερο πλέοντα κομικούς εκφαστούς και βαρβαρότητας. Η βιοτυχανία του κινήταρού, της επιφοράς παροποίησης, της πραγμοποίησης διεπερνά την μήδεστη της από τα δύρκα πρόβλημα καθώς προχώρησε στο σύρι, το μαϊό, στις επιθύμες, στην έννοια της πενούτης, των εικόνων και των ταινιών. Ότια αυτό βέβαια φτιάχτηκαν μέσα από τη πρώτη μιας "γυναικής" καρέκλης την αρχεική κυριαρχία και τη γυναικάδα υποτάγματος. Η ποβολούγια του αστικού πολιτισμού, πάρτια της ρεβάνης από τα κινήταρα των προπούσιων δικαστών που έδωσαν ανάγκη στα άλλα τη σεξουαλική απέλινθέρωση και το γυναικείο λόγον, οργανώνοντας τη κιδωνιστική τους με σύστημα παραγωγής μιας κακούτητης επειθεριότητας, διεκδικώντας μέρισμα από την σεξουαλική απέλινθέρωση έστι μάτε να υπονομεύεται και να είλεγε την φύση που τη αποδίδεται του σύμπλοτος και των απειδημάτων εγγράφεται στην κομικήν συνέποτη.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Τα στοιχεία της επίπλευνής πραγματικότητας για το φανόμενο της κατανοματικής πορνείας, δίδυμου τη μορφής άλλων των παραπάνω. Σύμφωνα με τα επίπλα στοιχεία, αυτή τη στιγμή 20000 ένες γυναικες τελούν υπό τη καθητέως αυτό. Οι πεζότες συνοφίκη τα εβδομάτα χρόνια, υποβούλευται περίπου στο 1 εκατομμύριο (οι τοπικοί πεζότες αριθμούν τους 350.000). Η κινητά αυτών των γυναικών είναι πλέον πολύ γυνατή, το πλέον διάφορα κινήταρο της «έρπατον», το πλέον περιούν τα σύνορα, τον μετέποτα εγκαταστάτη τους προσδιόρισμα και παραβεντισμό, τη νορκική για να υποσεβτούν και να συντεθασιανούνται εν τέλει τους δουλειών, τους απεικονιζόντους βιασμούς και βασανιστήρια... Ο αριθμός των αυτοκονιμών αγύρως τις μερικές δεκάδες, εμινή ο αριθμός των ντεζόμπιν-υπότοπων-δικαστικών κατ., που εμπλέκονται στα κινήταρα δικαίωτης και βρίσκονται στη φύλακει είναι μπορετικός. Ακόμα κι αν κάποια από τις κοπέλες καταρθώσου να δραπετεύσει και να καταγγέλλει τους δεσμοφύλακες-βαστάστης της, οι συνήθης κατάτηψη είναι σταθερή. Στην γηρά τη δίκαιη ποιτία απότομη δεν υπάρχει κανένας να καταγγέλλει κανέναν. Ακόμα κι απόν δεν έχει υπάρχει απέλιση -τις είλακτες αυτές φορές- οι καταγγυλίσιες δύσκολα φέρνουν στο δικαστήριο. Κι αυτό δεν έχει απλά να κάμια με τη πόση επίπλοτη (μηχανογάμη, κομικικά, υπαρξικά) είναι για τις γυναικές αυτές μια μακροχρόνια δικαστική διάρκεια. Είναι πολύ απλά ότι σε καινοτόμες το στήμα μιας ψηλής τοπικότητας και στον έπακτο τη επισυγχώνων. Δεν είναι εύκαιρο πλέον οι περιστάνεταις κοπέλες δεν έχουν τη δικαιολογία να επιτρέψουν στις κύρες τους, διότι για κανέναν απότομο λόγο απλά γιατί, το οικικό καθητικόν «έτσου ή και αυτοτέλεστα πατριαρκικό- επαναπρογραφεύει το στήμα πάντα τους» είναι ένοχος για την κατατήψη τους. Η απιτη τους είναι το καθητέρω την παντόπλοιο για αυτή τη μακροχρόνια πυριτιδα, που δρύνεται πριν περάσουν τα σύνορα του διεθνούς παραδίσου που ήλεγε Ευρώπη, Επίδα, ή άλλα απλές.

Ο μέσος όρος "έρπατο" των γυναικών αυτών είναι περίπου 25 ώρες.

Ηδη -σύμφωνα πάντα με τα επίπλα στοιχεία- από τον δέκατο μέρος εγκλωπισμού των έρκων καταστροφεί, το επόρευτο δεν κάποια για τους ντεζόμπιν την αρχή του οδίου, και σαν υπερβασιό στα κοπέλες αυτές μεταφέρονται στα κινήταρα της αποκρίας. Όταν ανταποτίνουν εντάξις και δεν έκανον ποτέ τη γουστού ντεζόμπιν και πετάσιμη, οι επιτηδεύτες τους είναι μπορεμένοι. Η επιτροπή στην κύρα τους αδειάζει, πια παραμονή έβων επιστρέφεται. Οι γυναικές αυτές δένονται μεταβατικές, συνήθως συνοδεύουν τα δουλειών με διατάξιμη κυριαρχία και πρινόριζη συνέθηρη. Οι απεικονιζόντους βιασμούς, οι κοπέλες, οι συνηθισμοί, το μετέποτα στήμα, ενσυγχώνευτα από τις ίδιες με μια αναδρότητη μάρτια.

κράτος-θεαμοί

Στο σήμερα της καταναγκαστικής πορνείας, ο φανομορφές δύνοται να κρέτουν για την διεξαγόρα του υπέρβατου μόνο ως προσκήριο υπορού να εδυνθούν. Οι ρύθμισες εξόπλου που εφαρμόστηκαν και εφαρμόζονται γεννιούνται και γεννούνται τον ίδιο τον συνακότι για την πορνορά περίπτωση, αεροπλάνων ανατίθεμα, ποντικιώναρι και ήλικων. Το εκπληκτούμενό πήλιον διεθνές δίκαιο (ην αφορά και τις κάρες προβίβεται των γυναικών) για την συμπειρατεία, δεν μας ειδικεύει το κατα πόσο και πώς είναι είλετες, μόνο στο βαθμό που αιώνιο το στοιχείο είναι καταδικαστικό της φίλοσοφιας της κυριαρχίας. Η συμπειρατήση του trafficking εξόπλου (ένας ουδέτερος όρος που χρησιμοποιείται με πτώσει έννοια) σταν διανέβεται με την "φρεγώντακανία" του κρατικού μακρινού συνέβεται με το νεόκοπο δόγμα της ασφαλίσεως, στο βαθμό που η διεκπίνηση προστίμων, όπλων, ναρκωτικών υπορεί να συνέβασται για τους κυριαρχούς όμετο ή δίκαια με την "διεθνή δραματουργία" και την αστούδια. Από και και πέρα ο μέθος του ανελέητου κυνηγυπτού είναι συμπειρατήριον όπλις και η υποτατικότητα προνοιάσει πολύτεκνη για τα θύματα του trafficking αφορά δύο βασικά σημεία: το πρώτο είναι ο εθερβοτογούσιος της βιωματικής της πορνείας και των υπερεσύνων που προσφέρει και ο μπορχός της σε ποτήρια επιλέγει: πίκινο, ακονιούριο, ποτήτικο. Το δεύτερο σημείο και σημαντικότερο είναι πώς η υπορή αυτού του φανομόν, λόγω ακρίβειας της ψηφίστας που επιτερεύει, δεν υπορεί να γίνεται "αποδεκτό" από τις στήγαντες δημοκρατίες. Κι αυτό, για το λόγο ότι, όπλα τα δημοκρατικά προστήματα και ιεροτογυμνήτα δεν υπορούν να φαίνονται αιμιλέτακα π. αβιδάρια προστάτες στο νέο κίνο δουλειών. Οι τριγονοί που η καταναγκαστική πορνεία προκατεῖ στο κυριαρχό εθερβοτογικό σκοπούδια, δεν υπορούν από πουθενά να αντηθούν την κοινωνική υπουργοποίηση.

Μία από αυτά τα πήδαιμα δεν είναι πλαϊό το οποίο δέχεται

υποστήθεισας του συντηρητικού, αριστερού, δεξιού, αριστοτεροδεξιού, νεοσυντηρητικά κομμάτων, οι εκπλήττες, οι ΜΚΟ επιβίθουν στο φανόμενο αυτό (ο καθένας από το ιεροτυπικό του περιβόλι). Ο κυριότερος λόγος που αριθμούνται πάνω στη σημεία δεν έχειρε όμως από μια γνώμην πτυχεία ανθρώπου που απέκτει ρεαλ από το να αφιερωθεί στην πίεση των προβλήματος και ενισχύεται μες στο ευρύτερο συναντικό στόλιο της κυριαρχίας. Η επαναπρέπεια των ανθρώπινων δικαιωμάτων ικανοποιεί αλλά και νοητοποιεί τις γενετοποιητές αριές του δουλεικοποιου. Το να αναπορθύεται η φίλοσοφιά που θέλει αυτήν την ιατρία να ανήκει στο περιβάλλον αυτού του πολιτισμού, να ανήκει στην νοσηρότητα απόλιτη και μόνο των μαστροπών (και πολὺ λιγότερο βέβαια των καθηματέων πολιτών) αποτελεί το βασικό κομμάτι συστάσιων του φανόμενου. Ας το δικαθαρίσουμε: το κράτος, οι ΜΚΟ, οι δικηγόροι στηρίζονται σε ένα πρόβλημα, μεταξύρουν στην αριστερή πλευρά της κατάστασης σε ένα αφεβαίο μέττητον όπου άλλα θα λειτουργούν καλά και ταλικά επαναφέρουν στο προσκήνιο και αναμαστούν γνήσιες πτυχείες: ανθρωπισμός, φιλανθρωπία (για τις φτωχές χώρες που προϋποθέτουν τα κύκλωμα), επικέννωση στον τρόπο επενδύσεων κι άλι στα είδη εκπαίδευσης, πολιτοφυλαγή που δρανακαλύπτεται ένα δέλτιον είδους στρατηγικού επέλουχου, όπως και επίσης ένα κέντρο γνώστων που αποτελούνται των γνωστικών εν γένει που επαναπροσδοτεύεται τον πατριαρχικό προστετευτισμό.

ΔΙΕΡΕΥΝΩΝ ΤΟΪΠΑΝ ΔΡΑΣΤΗ

Το κράτος Ρωμών, αλήθια και διάφοροι φορείς που συνέβασταν μαζί του (ΜΚΟ, εκκλησία), επεκραύον απόλυτα να διατερεύοταν το σήμα το σήμα της καταναγκαστικής πορνείας, να βάλουν μια "τάξη" σε ένα κόκκινα που λεπτούργη αντιδράσεις και δημιουργεί κοινωνικούς φραγκούς, διατερεύοντας την πλατεία μακόνα με δημοκρατικής και φιλελεύθερης κοινωνίας. Και είναι φαντρό πως το σήμα αυτό δε θίγεται αυτοκτονίας με νόμους, ανενεργούς ή υπ., αύτη με δεύτερες περιθώνες. Το πρόβλημα δε βρίσκεται έδω από την δημοκρατία τους, αποτελεί δομικό της σταύρο. Και αυτό άναι κάτι που πρέπει να αναδειχθεί με δρόμο κοινωνικούς και καποτακούς. Η απόλεια είναι όσο ο αναρριχώ-αντιβρόντωστος χώρος δεν έχει αποκλίθει με το θέμα όσο θα άρξε να αποκλίθει. Οι αρετές επιβεβαιώνουν σήμερα

Σε ένα πρώτο επίπεδο, υπόρκια π άποψη που θεωρεί ότι ανάλογα συμβολές και αναγνώσεις σε "γυναικεία" σπλήνα στον ίδιον μερικό καρακότρα, ή ότι ορθούν αναδρόμεια στην "Βαγιατοποίηση" των γυναικών. Επότε ο φόβος αυτός δεν μπορεί να αδηλωθεί στην άριστη μέση πραγματικότητας στην οποία και π καταπίστηκε αγήθα και π βιδεριστή με βάση το φύλο, σίγα παντούν παρούσας. Εποι, πέρα από τους συμβολικούς ρόλους και ταυτότητες που μορφώνει απόλυτα η κυρίαρχη ιδεολογία (και που φυσικά μπορούν να δικαιολογούνται και να αποδεικνύουν σβετικούς διφόρους και γυναικείους) υπάρχουν και καταστάσεις που μπορεί να βλέπεται μόνο π σε γυναίκα. Η αξιοποίηση παρενθέτησης και πολὺ περισσότερο από η βιαστιά, αποτελεί τις σημαντικότερες παραδοσιακές ποντικές.

αποκλειστικά τις γυναίκες. Το να αρθρωθεί ένας λόγος για τις αττι-
σιές της κατατίκτους και να διακυβεύει κοινωνικά αυτός ο
προβληματισμός, δε σημαίνει στις κακιά περιπτώσεις ότι η άνοια
αυξάνεται ή αδιαχώριτη στην "θυματοποίηση" οποιουδήποτε, πόσο
μαρτιών του ματιών πήραντας του κόσμου. Η θυματοποίηση αυτή
εξαρτάται είναι ένας από τους βασικούς σύνορα στην πατριαρχική¹
ανθρώπινης που βέβαια τη γυναικα αδύνατη, ευθραυστή, εύπλαστη και
και επέκτασης εκμεταλλεύεται. Είναι σήμερα επομένως συναντούμενης
υποκαρέμενης, γυναικών και ανδρών, να διαμορφώσουν ένα πίστοιο
όπου θα αποτρέψει κάθε τύπο ή ποικιλή θυματοποίησης. Με τον ίδιο
ακριβώς τρόπο που δεν θυματοποιούνται οι εργαζόμενοι σταν
γύναικες φορεύ μιας απειλήστως, ήσαν εγκαταστάται για την
ποινιτικότητά τους ή δεν καταλαύνεται να απέσουν τα δεσμά των
κοντοποιών και εκμεταλλεύεται σπάντες.

Σε ένα δεύτερο επίπεδο, πιο αθρόαις και πιο αγκαλιά για το σημείο της συμμαχοποίας, ήταν να κάνει και με κάποιους βάστους προβληματισμούς σε όσα αφορά στην πρακτική αναμετάβολη του σπεέδυτος. Είναι γυμνότερ ότι τα κινήτηρα συμμαχοποίας δεν είναι φανερά, κινούνται υπόγεια και τα παρακλήδια τους εντοπίζονται και μέσα στην κρατική μηχανή, ειδικότερα στο απειλητικό και δικαιοσύνη σώμα. Μια ανεπαρθέσιον εποιείναι στα ίσα και με τους δρόους που έκουν βάλει τα ίδια τα κινήτηρα αυτά, δηλαδή δρόους μαρτίου, δικαιολόγων παρούσας την προτεττή πολιτείας. Και αυτό δικαίει απορρίπτεται κάποιον είδος διάστημα, απλά γιατί αυτά τα πολιτικά καρποποιητικά δεν θα πο-

επέρειν. Η απελευθέρωση μερικών γυναικών δεν είναι αρκετή. Θα έπρεπε να είκε προηγουμένως οργανωθεί ένα δίκαιο που να μπορούσε να καλύψει, εκτός από τις βασικές ανάγκες των ανθρώπων αυτών και την καροφοριακοτέλεια περιβάλλοντος τους και αναπόφεψικα και μια νομική υποστήριξη.

Τι εποδίζει όμως μια δράση ή μια παρέμβαση ήδη από γνωστούς χώρους, όπως η Λευκόμα της "κατόδυσης" και τα στρατηγόδοκα. Και εδώ προμητάει υπόρκια σε ενδικούμενα ότι τόσον είδους δράσεις ενδικούμενες θα παρανούνται λόγω της προσβίστων της δράσεως αυτής καρακτηριστικά πειθαρχικά, που στούς δεν θα έχουν να κάνουν άποψη με τις οποίες προβάλλουν. Τι αυτόν αφέβεις το λόγο, (και προς αποφυγή κάθε παρανότητας) θα έπρεπε να είκε προηγημένη ένας κοινός κινητοποιητισμός που θα αναβάσει κοινωνικά τη σημερινή καταναλωτική πορνεία με το έσκατο σημείο έφυγης καταπίστες και εκμετάλλευσης μέσα στον καπιταλισμό. Γιατί με αφορμή αυτό, θα μπορούσε να γυρίσει προς τη δύση ένας λόγος που να συμπληρώνει κάθε εγγύηση που θα σπείβει μια δράση στο περιεχόν. Το κράτος, ο καπιταλισμός, ο σεξουαλός, ο ρατσισμός, ο κυνισμός του θεραμάτου που φεύγουνται το σεξ και απενοκούνται τον πελάτη, όλα αυτά χωρίς να μια ανάλογη συζήτηση.

Σε ένα αδίστα επίκειδό τύπο, ενδικούμενης ακόμη και πιο βαθύ, διάσπαστη, που βρίσκεται πάνω από τη διαίρεση ανθρώπων για οικονομική ή σεξουαλική εκμετάλλευση, έβασιται η διαφύλαξη. Γιατί από τη μία συναντήσει τη γρήγορα αντανακλαστικά στις περιπτώσεις των εργατικών απειλήστων και από την άλλη την αρκετά σπαχτή στο τόπο αιγαίνες πτυχίων των γυναικών αυτών από κάποιο μπλόκον πολιτικούς.

Οι φυλακές και το γκρίζια τους αποκείσονται ένα από τα στοιχεια σημαντικότητας του ανθεμιστικού λόγου, ενώ οι εκστρατόδες μεριά φυλακές και μάρτυρα με πολύ κερδόβερες συνθήκες, στις οποίες κρατούνται ανθρώποι εξαρτίας ουσιαστικά του φίλου τους, δεν κινητοποιούν την ίδια εκπομπή.

Η άποψη ότι δεν υπάρχει καμιά επαρχία με τους ανθρώπους για τους οποίους θα εκβιβίνονται κάποια δράση, ήδη σταύρωση μία βάση αλλά δεν μπορεί να πειστεί αλλιώς, αφού κάτι αντιστοιχού σημείων και σε κινήσεων αιθίνησης που δύουν να κάνουν με το σημείο των μεταναστών και το θέμα των ρατσισμών γειτονιάτρες. Και στην περίπτωση των μεταναστών δηλαδή, δεν είναι οι ελάσσοτες έστι και αλλιώς προσωπικές σχέσεις με αυτούς που οδηγούν στην ανθρώπη δράση, αλλά η συναδιπότητα της εκμετάλλευσης και της καταπίστες που υφίστανται από το κράτος, τα αφεντικά αλλά και τις διάφορες ρατσιστικές αντίθηκες ένας μεγάλου κομματού της κοινωνίας.

Η υπόθεση της καταναλωτικής πορνείας είναι πολύ σημαντική για να αφεθεί στα χέρια υπουργών, παπάδων και ανθρωποτεκνών ή φεμινιστικών οργανώσεων. Ριζοσπαστικά κλήματα του περιελθόντος αλλά και επαναστάσις όπως η ιτανομά, έχουν θέσει το σημείο της πορνείας γενικότερα με δρόμο καθαρά πολιτικούς και κοινωνικούς. Και το σημείο αυτό, τα κινήματα αυτά το έχουν προς δίκιο τις κατεύθυνσεις. Και προς τις ίδιες τις γυναικες που με τον έναν ή αδίστα τρόπο βρίσκονται στο χέρι της πορνείας, αλλά και προς τους άνδρες πελάτες που συντρίβονται και διαινίζονται ένα πατριαρχικό καθεστώς που ελαύνει την αδιάκοπη πορνοστατική πορνεία μέσα στις σκηνές μαρρές που ποιάνε η σηματευτική σήμερα, είναι αναγκαῖα.

Το σημείο αυτό θα άφει μια επιθέματα. Μετάξια και σποκεύδη που αφορούν στην Επίδοτα για την πρώτη μεταπολεμική περίοδο 1974-1981, φανερώνουν μια σημαντική μείωση της πορνείας σημετόπιτες και προσφοράς. Έτσι, αρκετοί αίσιοι αναζητούνται την περίοδο ακόμη κινέσιμους, οι οικογένειες που κατατίθενται στις κρατικές υπηρεσίες για την άδικη εξάσκησης μπορεύουσαν, περιορίζονται ακομήτι. Τα αίσια αιτήσια μετανάστες αποδίδονται ακόμη και από σπουδών ακαδημαϊκών κάκιών που δύουν αποκλειστικά

κοινωνιολογικό με το φαινόμενο της πορνείας, στις πολιτικές συμμόριας της πολιτικής καθίσιας και στην πολιτικοποίηση των μεγάλου κομματού της ελληνικής κοινωνίας. Είναι φαινό ότι τόσο στο σημείο της καταναλωτικής πορνείας όσο και στις κάθε άλλες σημεία, η διαρρήσιμη ποικιλία και τοπικής συνιδήσιμης καθηρίζει και τις ανάθετες συμπεριφορές, στάσεις και πολύτιμης δράσεως μέση άμεση, πρακτική ποικιλής φοράς αποτελέσματα.

Το απεικόνισμα της σημερινής συγχέσιας δινει πλαν ασφαλής ή αυτονόμη για όποιους παραβούν τις αδηλότητες του "trafficking". Η επιδιώληση να αναδιεθεί από τη μία τη μέρστος ενός κοινωνικού φαινομένου και από την άλλη να αποτελέσει η σημερινή κοινωνία μια αφορμή να ακουστούν απόκεις, βιαστικές ή και προτάσεις για δράση από ανθρώπους που ενδιαφέρονται να αναδιέσουν τη σημερινή κοινωνία.

υπόθεση Ζελίν

το χρονικό μής προαναγγελθείσται

Κανεὶς δεν αμφιβολεῖ πώς οι εκανοντάδες μπάσοι έκαναν χριστουγεννάτικο ρεβέγιον στις ρεματίες της Καλαμπάκας. Ένστολα σύριγα θηρία, με υπεριωδείς ακτινοβολίες στην άκρη της λύσσας τους, σάρωναν τις πλαγές αδημονώντας να καταπαράξουν έναν ζωντανό νεκρό. Ο νόμος της μεγάλης τους συμμορίας, ασφυκτώντας μέσα στην προσπλαμματική δεσμοτολογία της δημοκρατίας, ήγιε όπως-όπως, με τη βούθηση των μικρανιών της διαμεσολάβησης, καθολική καινωνική απάτηση. 23χρονος Ρώσος που είχε ακούσει "από περέργεια" μια γυναικεία δύο μίνες πριν, δολοφόνησε εν ψυκρῷ τους δύο - οικογενειάρχες- φρουρούς του σε μια μεταγωγή, δραμετεύοντας. Όσες μικρανίες του θεάματος δεν έφτασαν στο σημείο να κραυγάσουν, συλλάβισαν το αρκαίο αίτημα κάθε αρένας: "Θάνατος!" Και ως του θαύματος! Ο 23χρονος Ζελίν βρέθηκε νεκρός μερικές μέρες μετά, προσφέροντας το πτώμα του σαν γιορτινό μποναρά στο βωμό της σύγχρονης δημοκρατίας θεάς, της Ασφάλειας.

Η συμμορία των διωκτικών μικρανιών, όμως, είναι αλίθεια ότι βίαστηκε πολύ. Μα πάρα πολύ. Δεν είναι μόνο η σπουδή για πρώην ταυτοποίηση της εκδοκής της αυτοκτονίας του Ζελίν με εικωφαντικές επικαλύψεις καθηκόντων των ιατροδικαστών, πρώρες γνωματεύσεις και προκατάληψη της όποιας βαλλουστικής έρευνας. Επιπροσθέτως, άραιον τα διατυπωνόντας και οι πρώτες αμφιβολίες, που δεν είκαν να κάνουν μόνο με την αποτελεσματικότητα του συστήματος μεταγωγών και τον σκεδιασμό της νοροτελεστική φρουράς "επιχειρίστης" της αστυνομίας αλλά και με την ίδια της εκδοχή της αυτοκτονίας.
"Σύμφωνα με τον πλότο του ελικοπτέρου που συμμετείχε στην αστυνομική έρευνα, οι αστυνομικοί πέρασαν κειροποδές στο πτώμα..."
"Από την δευτέρη νεκροφορία μάθαμε ότι το πτώμα είχε μετακινηθεί αφού το δάλο, με το οποίο φέρεται να αυτοκτόνησε βρέθηκε σε απόσταση, γεγονός που δεν δικαιολογεί διαφορετικά, την γυναράντευση της αυτοκτονίας..."

Έτοι, η αστυνομία υπερεκτίμει την προπαγάνδα, θεώρησε ότι οι οπλές της είναι στο απρόβλητο των ενδοσυστημάτων δημοκρατικών αντιφάσεων και, μόλις τέλειωσε το κυνήγι της, έπεισε με την αγένεια του λαχανισμένου ακόμη δύοπτη πάνω στα μικρόφωνα. Ο σκληρός πυρίνας του κράτους ήγιε επιθετικός στον έλεγχο των μικρανιών καινωνικής διαμεσολάβησης. Οι συνεντεύξεις τύπου της αστυνομίας - μιας αστυνομίας που όλες της οι νοσταλγίες βα προβάλλονται πάντα στον αλοκωρωτισμό- έμοιαζαν σε κινημάτο ια απάξιων με εκείνες των πηρέρων της κούνιας. Η ομοθυμία των μικρανιών διαρριχήθηκε, η θεά Ασφάλεια καταβρόκεισε τον μποναρά της, τα πολιτικά παιχνίδια βρήκαν το καινούργιο τους τεράν, η δικαστική εξουσία αντίγγειες παράλληλες έρευνες και τα ΜΜΕ άραιον να βορβαρδίζουν την "κοινή γνώμη" με όψη ερωτηματικού γύρου από την συγκεκριμένη υπόθεση.

Τα όψηα ερωτηματικά, ακολουθώντας το ένα τα διαποτευτήρα του άλλου, έφτασαν στον πυρίνα της υπόθεσης που δεν ήταν άλλος από τον ίδιο τον Ζελίν, τον φόνο της γυναικάς στην Κέρκυρα, τη σύλληψη και την προσανακριτική διαδικασία.

"Σύμφωνα με τα στοιχεία της δικογραφίας στην Κέρκυρα, ο Ρώσος έκανε υποστόισσα σε αγροτική περιοχή και τον πήρε στο αυτοκίνητό της πάντα γυναικά. Συνελήφθη στο αεροδρόμιο, όπου πήγε μα τα φύλα με ληγυμένη μίτα. Οραλότας το σγκέλινό του. Ξεδύστε την άγνωστη της γυναικά με δεκάδες μακαράρες με κίτρινο να βρει κρέματα μα το σπατίρι της επιστροφής. Συνεννούθηκε μαζί της αγγίσκα, και μάλιστα κατάλαβε της ακούσεις της να μιν την πιν ακούσκει, παρότι από δεν

„ΣΩΣΑΙΧΟΙΟΥ“

γυναίκες αγγλικά. Το τελευταίο σπάσιο παραπέμπεται σε σύνοδο που εντρυγούνται με συνειδόποιο. Συνεπώς, ψαρός εγκληματία. Απός ο εγκληματίας, απεδόν με επαγγελματική φωτιά, συνελήφθη στο αεροδρόμιο, λέει και πιο εκεί για να συλληφθεί...“

„Η τούντα με τα αποτυμάρα του Ρίου“ δεν βρέθηκε από την αστυνομία αλλά παρουσιάστηκε λίγες μέρες μετά από το συνεγεντακό περβάλλον της γυναικάς στον τόπο του εγκλήματος, διότι „υπήρχαν βάτα στην περιοχή“, είναι η επίσημη εξήγηση...“

Οι διαπιστώσεις οδήγησαν σε καινούργια ερωτηματικά: „Αποτελούνται πάντα δικαιοσύνη οι επιφορές φύμας που ήθελαν τότε πρόσωπο, αστυνομικό, να έχει στενή σχέση με την άτυχη γυναίκα...“

„Ο Ρίος είχε νομίσει υποστήριξη στο πρώτο διάστημα της δραστακρίτης και της ανάκρισης πριν ορολογίσει...“
„Τότε η αναπαράσταση του εγκλήματος έγινε με καθηυτέρων διάφοροι μηνύν...“

Και κάπι που λεπτουργεί ως αναμφισβίτη πατακλείδα μιας πολλαπλώς κατατεθεμένης αρμφιβολίας για την „βιασύνη της αστυνομίας“ γενικώς:

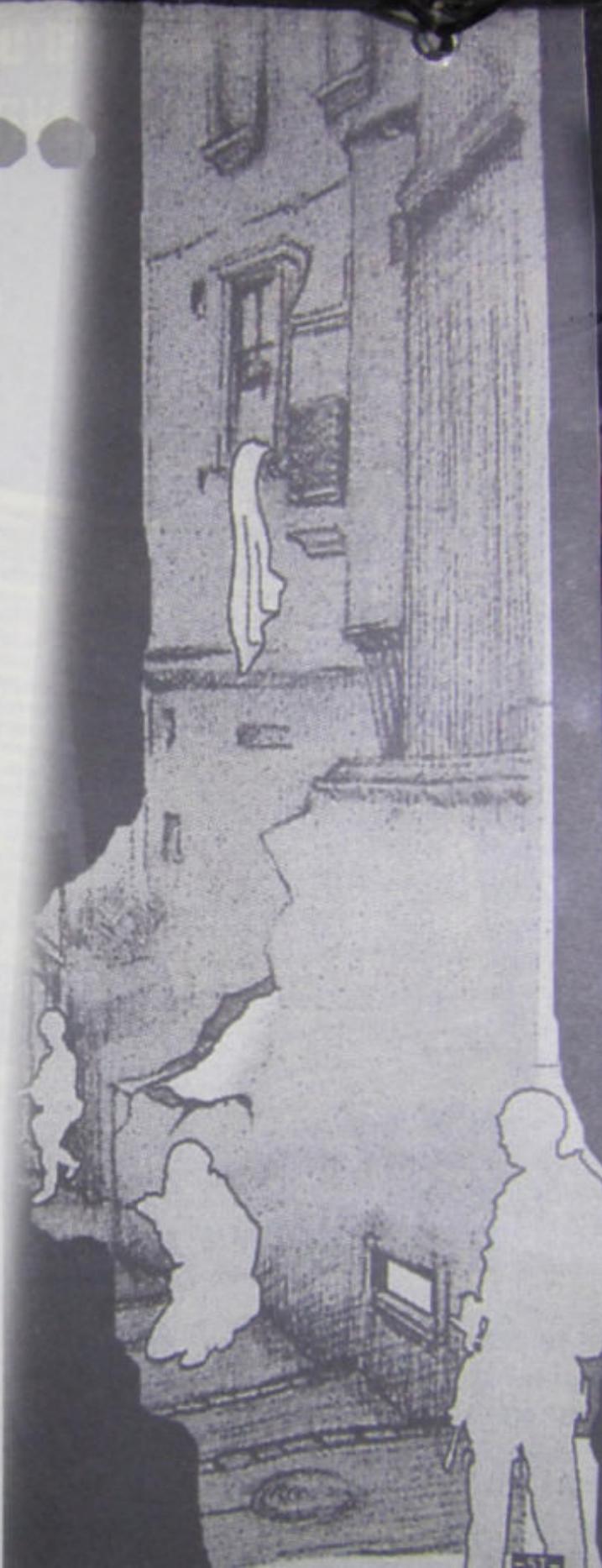
„Ο σύζυγος της δίκαιης γυναικάς ζητά να μηντεί δικαστική επανεξέταση του εγκλήματος, καθώς „εκφράζει φόβους“ ότι κάποιοι βιάζονται να κλεισουν πρόωρα την υπόθεση †προκειμένου να καλυφθούν αυτοί που έφεραν τον Ζελίν στην Ελλάδα“. Ο σύζυγος θεωρεί ότι υπάρχουν πολλές αντιφάσεις στην ομολογία του Ζελίν: „Τιστά δεν κόλλαγε...“

Έτσι μέρες μας που το υπουργείο δημόσιας τάξης ακονίζει τα προσκήματά του για την υπόθεση απαγωγής των Παναστανών μεταναστών και λιγό μετά από τον μεγάλο σεισμό των Κυθήρων που δέλποε να πάρει στα μεγάλα του βάθη την επικερύκωση της δημοκρατικής βαρβαρότητας,

η δικαιοστική εξουσία επιζητεί με τις έρευνές της την αποκατάσταση της „ομαλότητας“. Οξύμωρο είναι το επιχείρημα της αστυνομίας που †ενοκλείται από τις έρευνες αυτές θεωρώντας τις ενδείξει μη εμπιστοσύνης στο θεαμό της. Χρησιμοποιεί λοιπόν ένα επιχείρημα που η ίδια καταστρατηγεί κάθε φορά: όταν κάποιοι εναπλουντάται από τις κάμερες, είναι η αστυνομία αυτή που πρώτη διαλατεί ότι δοοι δεν πρόκειται να κάνουν κάτι δεν έχουν να φοβηθούν τίποτε από τις κάμερες και τον κανονικό έλεγχο.

Σύμφωνα λοιπόν με την ίδια την επιχειρηματολογία, τι έχει να φοβηθεί η αστυνομία και ενοχλείται από την παράλληλη έρευνα των δικαστών;

Οι άνθρωποι πεπεισμένοι ότι οι αναλώσιμοι στα κυριαρχικά πολιτιδίκα σίνα πάντα οι καταπεσμένοι, μπορεί να παρακολουθήσεις αυτά τα παντιδίκα, όμως όχι! Δεν προσδοκούμε τίποτε ούτε από τις δικαιοκές έρευνες ούτε και από τις αποκαλύψεις των ΜΜΕ. Αν κάπι προσδοκούμε είναι η αντιρρού αυτού του πολιτισμού πότε με την καρτέρια που απαιτεί ένας στρατηγικός σκεδιασμός και πότε με την οργή που αντιστοιχεί σε μια αιματηρή και θανάτουμε επικερύκωση.

Σε συνέκεια συλλογικών πραξικών που πραγματοποιούνται από τη μεταολυμπιακή περίοδο έως τις πρέρες μας και συντίκονται με καταστροφές συστημάτων παρακολούθησης σε δρόμους και άλλους δημόσιους χώρους της Αττικής, το μεσημέρι της Πέμπτης 2 Απριλίου καταστράφηκαν τεσσερες κάμερες παρακολούθησης της αστυνομίας στη συμβολή των οδών Αλεξανδρας και Παπούων, Ιουλίουν και Ζης Σεπτεμβρίου, Μαυρομάτεων και Παπούων. Υότερα από συγκριτικούς που πραγματοποίησαν περίπου 60 απόμα και κρατιώντας πανό που ανέγραφαν "σαμποτάζ στα συστήματα ελέγχου" και "φυλάτ στις καμέρες", αναδέιπναν τα καθέρια που βρίσκονται στις βάσεις των στύλων των καμερών στα οποία

επιφέρεται μέρος του λειτουργικού τους συστήματος και στις συνέκεια πυρπολίθων. Ακόμη, καταστράφηκαν άλλες τέσσερες κάμερες "ιδιωτών" που επόπειναν δημόσιους χώρους της ευρύτερης περιοχής (τρεις στον περιβάλλον χώρο των γραφείων της Γ.Σ.Ε.Ε. και μία στον προαύλιο χώρο ιδιωτικού παρανυκ που εποπεινεί την πλατεία Αμερικής). Στο σπρέι στο οποίο καταστράφηκαν τα συγκεκριμένα συστήματα κοινωνικού ελέγχου πετάχτηκαν τρακάρια που ανέφεραν "όλες οι κυριαρχίες μας καταγεγράμμενες, καμός να δούμε τις καρέρες καμένες".

Για τη δράση αυτή δημοσιεύτηκε και τουκοκολλήθηκε η παρακάτω αφίσα από "αναρχικούς-αντιεξουσιαστές":

ΟΤΑΝ ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ ΕΔΕΙΧΝΕ ΤΙΣ ΚΑΜΜΕΝΕΣ ΚΑΜΕΡΕΣ, Ο ΗΛΙΟΙΣ ΚΟΙΤΑΖΕ ΤΟ ΚΤΙΡΙΟ ΤΗΣ ΓΣΕΕ

Η καταστροφή των συστημάτων επιτήρησης, μια πρακτική ζήτησης δράσης, ενάντια στο σχέδιο της εξουσίας, για θέρη της ζωής μας, ακολουθείται το τελευταίο χρόνο από διανομικό κομμάτι της κοινωνίας με αποτέλεσμα πάνω από 150 κάμερες να έχουν πέσει αμποτευθεῖ.

Στις 2 Μαρτίου πραγματοποιείται διαδήλωση και εκτεταμένο σαμποτάζ σε κάμερες παρακολούθησης από 60 αναρχικούς / αντιεξουσιαστές στο κέντρο της Αθήνας. Κατά την ενέργεια καταστρέφονται τέσσερις κάμερες, επί της Παπούων, της Ζης Σεπτεμβρίου και της Αλεξανδρας, μία στο πάρκιν της πλ. Αιγάπου, καθώς και τρεις κάμερες τοποθετημένες στο κτίριο της Γ.Σ.Ε.Ε. Ήταν η πραγματοποίηση ενός ακόμα αυτορργανωμένου σαμποτάζ (με πανό, συνθήματα, τρικάκια) ενάντια στην επιτήρηση και τον θέρη που θωρακίζουν την ύπαρξη του κράτους ασφάλειας.

Μόλις λίγες ώρες μετά, εκπρόσωποι της Γ.Σ.Ε.Ε. σπεύδοντας να διαστρέβλωσουν το γεγονός κάνουν διλώσεις για επίθεση "κουκουλοφόρων" στα γραφεία τους, σα συνέχεια του περιστατικού της επίθεσης στον Πολυτελεόπολο στο τέλλο Γενάρη. Τα όπι οι εργατοπατέρες είναι κατάπιστοι για μια σειρά λόγων είναι γνώστο σε πολλούς και πέρα από εμάς. Ειδικό σε μία περίοδο επιδείνωσης των εργασιακών συνθηκών, οι θεωριμένοι διαμεσολαβητές των εκμεταλλευμένων επιχειρούν να ουσιοποιούν τον καταλυτικό τους ρόλο στην εκτόνωση των αγωνιστικών διαθέσεων και ταυτόχρονα να αποσύσουν πολιτική υπεροχία στις πλάτες, όσων με αντιεραρκικές και αυτοδιοργανωμένες δομές αντιτέκονταν στην τρομοκρατία του κράτους και των αφεντικών. καλώντας φυσικά την "πολιτεία" να απομονώσει και να κατοστείται τη δράση τους. Για όποιον στοιχειώδως μπορεί να "διαβάζει" πιοσι από τη μητυποκή προπογάνδη εκπιθεύνται ανεπανόρθωτα για μία ακόμα φορά.

Το σίγουρο είναι πώς ο αγώνας για τη κοινωνική επιλευθέρωση δεν περνά από θεωρικά σύργανα και τεωριατλαντίδες τους, αλλά πρωταγωνιστούς πάνω τους.

ΝΕΑΠΟΔΡΙΩΜΟ

Στις 21 του Ιούντη

πραγματοποιήθηκε πορεία προς τη χωρατερή Αγριόβοστη υπέρ της από κάλεσμα της διεθνοτάτης επιρροής για την απομάκρυνση της λιμνοτερπίας. Στην πορεία συμμετείχαν περίπου 4000 ατόμα από τις γερα περιοχές καθώς και από άλλες περιοχές της Αττικής. Η συγκέντρωση των κατοίκων από τη δυσοδία εκείνην των πρερόν εξαπλιάς της συνεκδόμενης ενωμένος λιμνοτάλανση στη χωρατερή, μετά τέτοια, που οι επινοιώτες παρεμβάσεων των ιδιονόμων της "διεθνοτάτης επιρροής" ξεπεράστηκαν από το σύνολο των παρευόμενων στην λευφόρο Απορρόφηρο.

Ακολούθησε σύγενευση με τις δυναμές των ματ (που είχαν παραταχθεί κάθετα στο δρόμο) πιο σύντομα συνεκδότηκε για περίπου μισή ώρα, με ρυθμό διαργύρων και πετροπόλερο, σε μήκος 3 χιλιομέτρων στη λευφόρο Απορρόφηρο. Λίγη ώρα αργότερα περίπου 600 ατόμα πραγματοποίησαν συγκέντρωση έξω από τη δημόσιευση Άνω Λιοσίων στην ακολούθησε πορεία και αποκλειστής των αστινομικού τμήματος της περιοχής έως ότου αφέθησαν ελεύθεροι οι 6 αυτούλια πρέσβετες διαδηλωτές.

Υστερα από κάλεσμα της "ομάδας μεταναστών και προσφύγων Αθηνας"

στο πολιτεκνείο και συνεκόμενες συνελεύσεις που πραγματοποιήθηκαν στα μέσα Ιούντη για την υπόθεση του απεργού πείνας Βαθού, αποφασίστηκε -ως ένδειξη αλληλεγγύης- π

πραγματοποίηση τριπλερης συρβολακής απεργίας πείνας στα προπύλαια από την οράδα μεταναστών και προσφύγων (21,22,23 Ιούντη) και π

πραγματοποίηση πορείας αλληλεγγύης στο κέντρο της Αθηνας στις 23 του Ιούντη. Στην πορεία κάλεσαν με ζεχυρωτή αφίσα οι

"αναρριζού-ές από τις δυτικές συνοικίες της Αθηνας και του Πειραιώς" καθώς και η "ομάδα μεταναστών και προσφύγων Αθηνας". Στην πορεία, στην οποία συμμετείχαν περίπου 500 ατόμα, συντρόφοι και συντρόφισσες, φυγαδικαν και αναγρόρηκαν συνθήριμα αλληλεγγύης σε μετανάστες και πρόσφυγες καθώς και συνθήριμα αλληλεγγύης στον πρόσφυγα Βαθού ο οποίος από τις 17 Μαΐου πραγματοποιούσε απεργία πείνας διεκδικώντας πολιτικό όπιλο. Λίγες ημέρες αργότερα, στις 29 του Ιούντη, και ύστερα από 43 ημέρες απεργίας πείνας, ο Βαθού σταμάτησε την απεργία πείνας

δημοσιοποιώντας ο ίδιος το

παρακάτω κείμενο:

"Σταμάτω την απεργία πείνας σήμερα δηλαδί 29.06.2005

Ο λόγος που σταμάτω δεν είναι μια αδυναμία ούτε αδέξοδο. Ο αγώνας που ξεκίνησε με την απεργία πείνας από 17.05.2005 νομίζω και πιστεύω ότι έχει κατακτήσει σημαντικά πρόγραμα, ξεκανύντας από την προσωπική μου υπόθεση και φτάνοντας στη συνολική σε όλους τους πρόσφυγες. Το κίνημα αλληλεγγύης που κτίστηκε γύρω μου απέδειξε και καταφέρει αρκετά και σημαντικά πράγματα στο μέρος των μεταναστών και προσφύγων.

Νομίζω ότι η απεργία πείνας έχει φτάσει στο σημείο να σταματήσει και λόγω το κίνημα αλληλεγγύης να μη βρεθεί σε αδέξοδο και λόγω της υγείας μου που αλέον αποτελεί κίνδυνο. Αυτό που θέλω να κάνουμε και να κατακτήσουμε είποντας καταφέρετε. Αυτό που μπορούμε να κρατήσουμε είναι να μη καθεις αυτό το καντρα αλληλεγγύης σε όλους τους πρόσφυγες και μετανάστες. Επικριτικά δίλους τους συντρόφους που ήρθαν μέσα σε έδω από το κίνημα.

Συντροφικά καυριτίσματα

Βαθού

29.06.2005

Νοσοκομείο Άγιος Παύλος*

Στις 30 του Ιούντη η "διαδημοτική επιρροή" για την απομάκρυνση της χωρατερής κάλεσε σε πορεία

προς το "μέγαρο Μαξίμου" για το ζητήμα της χωρατερής και της λυματολάσπης. Η πορεία η οποία ξεκίνησε από την πλατεία Κλαυθμώνος, κατευθύνθηκε προς τη βουλή αρθρώντας περίπου 2000 ότομα. Στην πορεία συμμετείχαν και περίπου 150 αναρριζούσις των ματ στης αράξες της Βασ.

Σορίας όπου και ανέλαβαν το διαμεσολαβητικό και διαπραγματευτικό τους έργο σι ιθυνόντες της "διαδημοτικής". Λίγη ώρα αργότερα πετάχτηκαν σημβολικά σκοπιδιά προς τη δυνάμεις των ματ ενώ μικρή

ένταση επικράτησε υπέρ της διαδημοτικής να σηματίσει αλυσίδες στα μπλοκ των κατοίκων των Άνω Λιοσίων και των γύρω περιοχών, γεγονός για το οποίο αντέδρασαν τόσο οι σημιτέχοντες στα μπλοκ των κατοίκων όσο και οι αναρριζούσις

Στις 8 του Ιούλη πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση από την ιταλική πρεσβεία της Αθήνας. Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε ύστερα από κάλεσμα για τη διοργάνωση δράσεων αλληλεγγύης στους ιταλούς και ιτανούς αναραπούς που είχαν προφύλαξε στην Ιταλία και Ισπανία μετά το ποντίρι που είχε εξαπλώσει το ιτανού και ιταλού κράτος προς τον αναδικό χώρο τον περασμένο Μάιο. Στην συγκέντρωση αυτή, την οποία είχαν καλέσει με αφίσα οι "αναραπούς-ές, αντιεξουσιαστές-μις", συμμετείχαν περίπου 100 άτομα. Έχει από την ιταλική πρεσβεία αναρτήθηκε πανό αλληλεγγύης στους ιταλούς και ιτανούς φυλασσόμενους αναραπούς ενώ οι συγκεντρωμένοι αποκάλυψαν ύστερα από περίπου μία ώρα με πορεία. Η πορεία, η οποία πέρασε μέσα από το Κολωνάκι, κατέληξε λίγο αργότερα στη νομική σκολή.

Τρεις ημέρες αργότερα, στις 11 του Ιούλη, 80 περίπου αναραπούς πραγματοποίουσαν συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από την ιτανού πρεσβεία της Αθήνας στον πεζόδρομο της Ηρώδου Αττικού. Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε ως δράση αλληλεγγύης στους αναραπούς που βρίσκονταν φυλασσόμενοι στο ιτανού και ιταλού κράτος. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης μοιράστηκαν πολύγλωσσα κείμενα στους περαστικούς ενώ αναρτήθηκαν πανό στα κάγκελα της περίφραξης της Ακρόπολης. Ακαλούθησε πορεία στον πεζόδρομο της Ηρώδου Αττικού η οποία κατέληξε στο Θωσκό.

Την επόμενη ημέρα (12 Ιούλη) πραγματοποιήθηκε κατάληψη του "ινστιτούτου Θερβάντες" στο Κολωνάκι από περίπου 60 αναραπούς-ές. Κατά τη διάρκεια της κατάληψης αναρτήθηκε πανό και μοιράστηκαν κείμενα στους περαστικούς, ενώ σπάθιαν και fax σε κρατικά ίδρυματα του ιτανού, του ιταλού αλλά και του ελληνικού κράτους κ.α. Υστερά από περίπου μια ώρα, δυνάμεις των ματ περιστώλων το κτίριο του ιτανού ινστιτούτου. Οι καταληφίες δεν αποκάλυψαν ποτέ μόνο μετά την αποκάλυψη των αστυνομικών δυνάμεων και με την πραγματοποίηση πορείας προς τα Εξάρκεια.

Στις 8 του Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκε από τον Οργανισμό κεντρού πλαισίου διότι, συγκέντρωση αλληλεγγύης στις εργάτριες της "Sea Form", καθώς από τις 29 Αυγούστου ο επι ενάμιση μίνια απλίκρετες εργάτριες προκαίρουν σε επισκεψιμό εργασίας. Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε ύστερα από αρίστη η οποία είχε καλλιέργει στις γύρω περιοχές. Στη συγκέντρωση στην οποία συμμετείχαν περίπου 40 άτομα, μοιράστηκαν και διαβάστηκαν κείμενα από μάρφωνικι την προβληματική και βίντεο για την υπόθεση του κατεληφθέντος εργοστασίου της "Τρικολόν" στη Νάουσα.

Αντιφασιστική συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στις 17 του Σεπτεμβρίου στα σύμβολά των οδών Σταυρού και Παπούων. Σταυρό συγκέντρωση, από οποία είχε διοργανωθεί από συντελεστές αναρριχών και αντεξουσιαστών, συμμετείχαν περίπου 500 άτομα. Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε για να περιορίσει -στο μέτρο των δικαιοτάτων της- την ευρωπαϊκή συνόπτηση φασιστών να πορευτεί από την πρώτη γραμμή της "χρονις αυγής" σπουδώντας δρόμους της Αθήνας. Κάτι τέτοιο και σήμερα, καθώς συγκέντρωσης αριστερήν οργανώσεων και άλλων αντεξουσιαστών περιμένεται των φασιστικών γραμμών μαζί με την δέδομενη συγκέντρωση των αναρριχών-αντεξουσιαστών, ανασύροντας τις αστινομικές διπλάρεις να κλείσουν με κλούβες τους δρόμους γύρω από τα γραφεία της "χρονις αυγής". Λιγό αργότερα, και ενώ η αντι-συγκέντρωση των αναρριχών-αντεξουσιαστών συνειδέζοταν, στην περούκη τηρού από το πολεμικό στρατιωτικό οδοφράγματα ενώ εργάζοντας πραγματοποιήθηκε τελετα με πέτρες και ρολόγια προς τις αστινομικές δυνατικές της οδού Σταυρού που "προστέθησαν" τη συνάντηση συγκέντρωση των φασιστών.

Συγκέντρωση και αποκλεισμός της λεωφόρου Θηβών στο ύψος του Ιλίου και της Πετρούπολης πραγματοποιήθηκε στις 23 του Σεπτεμβρίου. Την συγκέντρωση διοργάνωσε ο δήμος Πετρούπολης σε συνεργασία με το δήμο Ιλίου, επιδιώκοντας να καρπωθούν "αγανάκτημα" την έντονη αγανάκτηση των κατοίκων των περιοχών από την έντονη δυσωδία που επικρατούσε τις πρίνες εκείνες που πάντα αποτέλεσαν την παρατελεμένης εναπόδεσης λυματολόσπης στην καρατερή των Ανω Λιοσίων. Στον αποκλεισμό συμμετείχαν περίπου 1000 κάτοικοι και μαθητές των περιοχών. Τρεις διαρριές των ματ και δάκρυος από αισθάλεις "απογένεντων" την πορεία που ακολούθως του αποκλεισμού προς την κεντρική πλατεία της Πετρούπολης.

Συνέπεια να κλείσουν με κλούβες τους δρόμους γύρω από τα γραφεία της "χρονις αυγής". Λιγό αργότερα, και ενώ η αντι-συγκέντρωση των αναρριχών-αντεξουσιαστών συνειδέζοταν, στην περούκη τηρού από το πολεμικό στρατιωτικό οδοφράγματα ενώ εργάζοντας πραγματοποιήθηκε τελετα με πέτρες και ρολόγια προς τις αστινομικές δυνατικές της οδού Σταυρού που "προστέθησαν" τη συνάντηση συγκέντρωση των φασιστών.

Το Σάββατο 1 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση από περίπου 200 άτομα έξω από την κατάληψη της "Villa Amalias". Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε ως ένδειξη αλληλεγγύης στην κατάληψη της "Villa Amalias" που οποία 6 ημέρες νωρίτερα στις 25 του Σεπτεμβρίου δέχτηκε επίθεση από οράδα φασιστών κατά τη διάρκεια "εθνικών πανηγυρισμών" για την κατάκτηση του ευρωβασκετ από την εθνική οράδα της Ελλάδας. Άξιοτείσιτο είναι το γεγονός ότι η συγκεκριμένη οράδα φασιστών είχε την καλυψη και την ανακά δημιουργία των ματ που βρίσκονταν σε πολύ κοντινό της κατάληψης σημείο. Την αντιφασιστική συγκέντρωση που έγινε στις 1 του Οκτωβρίου ακολούθησε και πορεία στους γύρω δρόμους κατά τη διάρκεια της οποίας κυριαρχούσαν αντιφασιστικά και αντικρατικά συνθήματα.

Στις 3 του Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε νέα συγκέντρωση στα Ανώ Λιοσία για την υπόθεση της χωματερής και της λυματολάσπης. Τη συγκέντρωση κάλεσαν οι "διαδημοτικοί επιτρόποι παν απομάκρυνση της χωματερής", επιτρόπες κατοίκων των γύρω περιοχών και άλλοι. Περίπου 2500 άτομα πραγματοποίησαν πορεία προς τη χωματερή με σκοπό να πραγματοποιήσουν αποκλεισμό της εισόδου της χωματερής. Στην πορεία έκανε παρέμβαση κι ο Θερμής με μοίραισα κεμένην και με μικρό μπλοκ τροφού το παν ανέγραψε "ο παλινόρθος της μάλινων δεν καθάριζεται, ανατρέπεται". Λιγό αργότερα η διαδημοτική επιτροπή προσπάθησε να επιστρέψει την αγανάκτηση των κατοίκων με μετατροπή του αποκλεισμού της χωματερής σε "συμβολικό αποκλεισμό μιας ωρας" ενώ παράλληλα διεξήγαγε συνεννοήσεις με τους επικεφαλής των δημοτών των ματ ώστε να εισέλθουν στη χωματερή περίπου 100 άτομα για να γίνουν δηλώσεις πολιτικών, δημάρκων και τοπικών παραγόντων στα ΜΜΕ. Αναρριχούσαν μπροστά σε μια τέτοια συνθήκα, αποδούμασαν τους αξιωματούχους της διαδημοτικής και αντέδρασαν στις προσπάθειες της τελευταίας να παρεμποδίσουν τα μπλοκ να συνεκδισουν την πορεία τους προς την εισόδου της χωματερής. Λιγό αργότερα πραγματοποιήθηκε επίθεση με πέτρες στις δυνάμεις των ματ που είχαν παραταχθεί στην εισόδου της χωματερής.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων πραγματοποιήθηκεν στις 11 και 13 του Οκτώβρη από περίπου 100 ατόμα και τις δύο μέρες. Οι συγκεντρώσεις

πραγματοποιήθηκαν ως ένδειξη αλληλεγγύης σε 8 συντρόφους οι οποίοι συνελήφθησαν το βράδυ της 10 Οκτώβρη και παραπέμφθηκαν σε ανακρίτες και εισαγγελείς με πλήθος κακουργητικών κατηγοριών που αφορούσαν "εμπροσίδια κάμερας". Άρκα, μάλιστα, οι κατηγορίες συμπεριλάμβαναν και την κατηγορία της "σύστασης και συμμορίας" με βάση τον τελευταίο αντιρουμακρατικό νόμο. Στην πορεία της παραλομπής τους άρως σε ανακρίτες και εισαγγελείς, και καθώς τις μέρες εκείνες ζήτησαν και μήραν τριμέρη προθεσμία να απολογηθούν, οι κατηγορίες που αφορούσαν τον τρορονόμο "έπεσαν" και παρέμειναν μόνο η κατηγορία της "κατασκευής ερεκτικού μηχανισμού" (σε βαθύριο κακουργητατος) και οι κατηγορίες του "εμπροσίου" και της "φθοράς αντικειμένου δημόσιου συμφέροντος" (σε βαθύριο πλημμελήματος). Τελικά στις 13 Οκτώβρη αφέθησαν ελεύθεροι έως ότου οριστεί δικάσματος, δίκως κρηματικά εγγύησης αλλά με την υποχρέωση να "παρουσιάζονται" στο α.τ. της περιοδικής τους ανά τακτά διασημάτα. Την σημερινή που αφέθηκαν ελεύθεροι, στα δικαστήρια της Ευελπίδων φυνάκτηκαν συνθήματα ενάντια στον κοινωνικό έλεγχο, ενώ οι "5" κατηγορούμενοι δέχτηκαν τις αγκαλιές φύλων και συντρόφων, με εμφανή τα σημάδια κακοποίησης τους από τους μπάσους. Οι ίδιοι κατά τη διάρκεια της τριμέρης "φιλοξενίας" τους στη Γ.Δ.Δ. εκδώσαν το παρακάτω κείμενο:

"Το βράδυ της Δευτέρας 10 προς 11 Οκτώβρη και επι δρακόντευσαν στο λόφο του ΑιΓάνων στην περιοχή Δάφνης-Νέου Κόσμου, δεκτήκαμε την ξαφνική και αφράτη επίθεση 20 τουλαχιστού μπάσου -έντονων και μη- που αφού είδαμεν τον λόφο, μπούκαραν μέσα με φράκτες και πιστόλια, δράζοντας και απελάνοντας. Μετά από την καταδίωξη μας μέσα και έξω από το λόφο και αφού έπεσαν και κάποιοι πυροβολιστοί εναντίον μας συλληφέθηκαν και

οδηγήθηκαμε στην Λαφάλσα στην Λευκόριο Αλεξανδρίας. Εκεί παραμείναμε σε μια κατάσταση αποικελούμενη από τον έξω κόσμο (δεν επέτρεψαν πλέον σε κανέναν για πάνω από 12 ώρες, ούτε καν σε διαπήγμα) και μετά από μια σερά εκβιαστικών ανακρίσεων και ερώδων στα σπίτια μας, μας ανακοινώθηκε το κατηγορητήριο των 6 κακουργητών που αφορούσαν τον εμπροσίο 2 καρερών στην περιοχή. Από την αρχή αριθμήθηκαν ολές τις κατηγορίες αι οποίες μετά την "επίσκεψη" μας στον επαγγελέα έγιναν 3 (1 κακούργημα για κατασκευή και κατοχή μολότοφ και 2 πλημμελήματα για εμπροσίους και φθορές). Το ότι αρνούμαστε τη συμμετοχή μας στην συγκεκριμένη κίνηση δεν σημαίνει τις καταδίκαζουμε τέτοιες ενέργειες αντιστασής στον γενικαιμένο έλεγχο που αιχτεί το κράτος στους υπόκειμούς του. Βιώνοντας καθημερινά τις ασφυκτικές συνθήμας των καταναγκασμάτων, της εμπορευτικοποίησης των πόντων και της επιπτίσης που μας "προσφέρουν" απλάκερα οι ντάμες και διεδνετές συμμορίες των αφεντικών, επλέγουμε συνεδριά τον δρόμο της εναντίωσης σε κάθε μορφής εξουσία. Τέτοιες ενέργειες αποτελούν κοινάτι του συνολικότερου κοινωνικού ανταρτικού αγώνα ενάντια σε όπι καταδινοτείται της ζωής μας και μας κρατάει μακριά από την ελευθερία...
12/10/2008,
από τα κρατήρια της Γ.Δ.Δ.
οι πέντε συλληφέθητες"

Την Παρασκευή 14 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκε στην κατάληψη της "Λέσας Καρούσην 37" στηγκέντρωση αλληλεγγύης ύστερα από την επίθεση που είχε δεσπει στις 7 του Οκτώβρη πι η κατάληψη από οράδα φασιστών η οποία είχε εκτοξεύσει προς το κτήριο ευτά βόρβες μολότοφ. Στη συγκέντρωση συμμετείχαν περίπου 100 ατόμα, συνήροφοι και συνήροφες. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης αναρτήθηκαν στον προαιώνιο κύρο της κατάληψης πανό αλληλεγγύης προς την κατάληψη της 'Λ.Κ.ΣΤ' και πανό ενάντια στις φασιστικές σημαρίες.

Το Σάββατο 21 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκε από περίου 50 αντιεξουσιαστές και αναρχικούς συμβολικούς αποκλεισμούς τρίανταν των τον super market "Μαρινόπουλος" επί της οδού

Παπούων στα Πατήσια. Ο αποκλεισμός έγινε ως ενδειξη εναντίων στο "απελευθερώμένο ωράριο" που εκείνες τις πμέρες είχε ψηφιστεί από το ελληνικό κράτος. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης αναρτήθηκαν πανό, πετάχτηκαν τρικάδα, μοράστηκαν κείμενα στους περαστικούς, στους εργαζόμενους στο super market, αλλά και στους υποψήφιους κατασταλτές, ενώ σχηματίστηκε και ανερχόντας αλυσίδα στην είσοδο του καταστήματος με πρόθεση να εμποδιστούν όσοι επιβιβουσσαν να επελέγουν για "γάντια" και "επαγγελματικές υποχρεώσεις" στο super market. Ο αποκλεισμός κράτησε μερική τις 8.30 μ. αφού ο ιδιοκτήτης του καταστημάτος δεν πήρε ποτέ την απόφαση να το κλείσει νωρίτερα, αρεσκόμενος στη θέση των άδειων διαδρόμων.

Παρόμοιος αποκλεισμός ρε την συρρεοειδή 50. συντροφική πραγματοποίησης κατέθετες 12 του Νοέμβρη

στην περιοχή των Πετραλώνων και συγκεκριμένα στο παρετ market "Αιγαίνης".

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στις 54 πρόσφυγες που κρατούνταν για περίου δυο βδομάδες στην Παλαιοχώρα Χανίων

πραγματοποιήθηκε στις 3 του Νοέμβρη στην προβλήτα του λιμανού του Πειραιά όπου αράζουν τα πλοια που έρχονται από Χανιά. Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε ύστερα αυντονομού με συντρόφους από τα Χανιά, οι οποίοι ράλις αντιληφθήκαν ότι εξελίσσεται η διοικασία μεταφοράς των

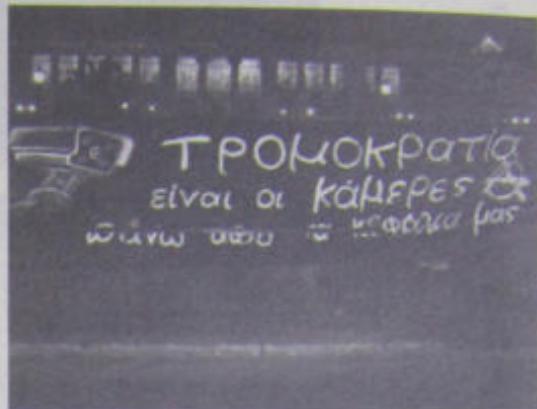
προσφύγων στην πάλη τους στις 2 του Νοέμβρη, πραγματοποίησαν παρέμβαση στο λιμάνι των Χανίων, έξω από το πλοίο το οποίο θα πραγματοποιούσε τη μεταφορά (λατώ).

Από τις 5.15 το πρωί της 3/11, περίου 30 αναρχικοί-αντιεξουσιαστές βρέθηκαν στο λιμάνι του Πειραιά με πανό το οποίο ανέγραφε "αλληλεγγύη στους μετανάστες, solidarity to the immigrants". Στην συγκέντρωση συμμετείχαν από ένα σπεριό και μετά, και 5 ώτρα που

δραστηριοποιούνται στα πλαίσια "αριστερών δικτύων" υποστήριξης των μεταναστών κ.ά. Πέπτες κλουβίθες μεταφοράς προσώπου και κρατουμένων μπήκαν στο πλοίο λίγο μετά την αποβίβαση επιβατών και οχημάτων, ενώ άλλο από το λιμένι και σε κοντινά απόστροφα από τους συγκεντρωμένους υπήρχαν 2 διαρροίες των μετ και πλήθος λιμενόμπατων.

Η αποβίβαση των οχημάτων πας αστυνομιας έγινε λίγο πριότερα κάτιν από έντονα συνθήματα εναντίον πρωταρχικού είναι το γεγονός ότι σε κάποια λειτουργία της αστυνομίας είχαν "κατέβει" όλες οι κουρτίνες έτσι ώστε να μην μπορέσει οποιαδήποτε με τους πρόσφυγες.

Το Σάββατο 12 Νοεμβρίου, ώστερα από κάλεσμα-αφίσα που τυπωκολήθηκε από τον Θεραπητή, πραγματοποιήθηκε στην κεντρική πλατεία του Ιδίου εκδήλωση αλληλεγγύης στις εργάτριες της "Sex Farm". Στην εκδήλωση προβλήθηκε βίντεο από τις καντοποιήσεις των εργατριών της "Sex Farm" και πραγματοποιήθηκε συναυλία με την "Όσκρο Επειροστάτη". Άλλα μετά το τέλος της συναυλίας, πραγματοποιήθηκε νυχτερινή πορεία αλληλεγγύης στις εργάτριες της "Sex Farm" αλλά και στην εξέγερη των γαλλικών γιέτο, με κεντρικό πανό το οποίο έγραψε "αυτές τις νύκτες ακούς τα βήματα του κόσμου που προκαρέτε". Κατά τη διάρκεια της πορείας (στις γειτονιές του Ιδίου και των Αγίων Αναργύρων) στην οποία συμμετείχαν περίπου 300 άτομα, αναγράφηκαν συνθήματα αλληλεγγύης στις εργάτριες της "Sex Farm" αλλά και στην εξέγερη των γαλλικών γιέτο, καταστράφηκαν κάμερες παρακολούθησης και προκλήθηκαν φθορές στα ευαγγί καταστήματα των τραπεζών και του Ο.Λ.Ε.Δ.

Το Σάββατο 26 Νοεμβρίου, ώστερα από ανοικτό κάλεσμα που είχε προηγηθεί για την διοργάνωση κεντρικής πορείας ενάντια στον κοινωνικό έλεγχο, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στην πλατεία Μοναστηράδων και πορεία σε κεντρικούς δρόμους της Αθήνας, ενάντια στα συστήματα κοινωνικού ελέγχου. Στην συγκέντρωση-πορεία κάλεσαν διάφορες αναρακες συλλογικότητες και στάματα. Κατά τη διάρκεια της πορείας, στην οποία συμμετείχαν περίπου 400 άτομα, αναγράφηκαν και φωνάχτηκαν κυρίως συνθήματα ενάντια στον κοινωνικό έλεγχο και τις κάμερες. Η πορεία μέσω της οδού Αθηνάς και Ζης Σεπτεμβρίου κατέληξε -ρε

τη συνοδεία αρκετών δημοτών των ρατ- στην πλατεία Βατταρίου

Συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στον αναρακού σύντροφο Σ.Κ. πραγματοποιήθηκαν (ώστερα από αφίσα κάλεσμα αναρακών) τη Δευτέρα 19 Δεκεμβρίου στα πρωτόλα και την Τρίτη 20 Δεκεμβρίου στα δικαιοπίδια της οδού Ευελπίδων. Οι συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν ως ένδειξη αλληλεγγύης στον Σ.Κ., ο οποίος στις 10 του Δεκέμβρη συλλαμβάνεται στα Σεπτώνα μετά από καταδίκη και πιροβόλησης που ακολούθησαν μετά από εμπροσή καφέσ κάμερας στην περιοχή. Ο ίδιος μετά τη συλληψη του δίλλως την αλληλεγγύη του σε τέτοιου είδους ενέργειες ενώ αφέθηκε ελεύθερος με περιοριστικούς όρους μετά την απολογία του σε ανακριτική ποινή. Έως ότου οριστεί διάστομος για τις κατηγορίες σε βαθμό πλημμελήσατος οι οποίες του απογειώθηκαν.

Σεις 9 του Γενάρη

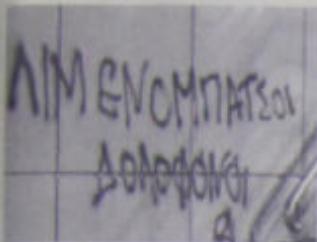
πραγματοποιείται στα πρωτόλα
συγκέντρων αλληλεγγύης στον
απέριο πεντά Π. Αστυάντ. Στη
συγκέντρων, την οποία καλεούν με
αφεντικό την "σύντροφο-ιδεώς" μα την
αλληλεγγύην στους 3, συμμετείχαν
περίπου 100 αριθμ. Κατά τη
διάρκεια της συγκέντρωσης
διαβάστηκαν από μικροφωνική και
μικρόσκοπην στους περιστοιχούς
κείμενα για την υπόθεση των "3", την
απερία πεντά και τον "τρομοκτό".
Εμφανίνεται, ότι ο Π. Αστυάντ είχε
ξεκατόντα ωραγό πεντά και δίνεις
(αριθμ.) από τις 28 Δεκεμβρίου.
Άστερα από την απόρρηψη του
απίρατος παύσης της προσωρευτικής
κράτησης των "3" ουτε είχε
εκδικετεί στις 27 Δεκεμβρίου στα
δικαιοτήτια της οδού Ευελπίδων.
Άιτημα του Π. Αστυάντ πήναν ν
μεταφορά του από τις φυλακές
Αμφίσσας στον Κορδοβαλλό και ν
αποφυλάσσει των "3". Κατά τη
διάρκεια της απερίας πεντά και
δίνεις, ο Π. Αστυάντ μεταφέρθηκε
στο νοσοκομείο των φυλακών
Κορδοβαλλό και στο γενναύ κρατικό
νοσοκομείο Νίκαιας, ύστερα από
επίδεινην της κατάστασης της
πυεσίας του. Ο Π. Αστυάντ
σταράτησε την απερία πεντά στις
10 του Γεννόρα, ύστερα και από
γραπτή διαβεβαίωση των "ορῶν"
την μεταφορά του από τις
φυλακές Αμφίσσας στις φυλακές
του Κορδοβαλλού.

Τοτερα από ανοικτό κάλεσμα για την πραγματοποίηση κεντρικής πορείας αναρριχώνται ευσιταστιν για την υπόθεση των "3", απορρίστικη πραγματοποίηση της στις 31 του Γενάρη. Στην πορεία κάλεσαν συλλογικότητες, οράδες και συνέλευσις αναρριχών και αντεξουσιαστών με ξεκυριστες αφίσες. Μετά την πραγματοποίηση της ανάλογης συγκεντρωσης και αντιπληροφόρων στα προπύλαια, ξεκίνησε πορεία με τη συμμετοχή 800 περίπου ατόμων. Στην πορεία κυριαρχούσαν συνθήματα αλληλεγγύης στους "3" και συνθήματα ενάντια στο κλίμα τρορούστεριας που είχε καλλιεργηθεί από τη Μ.Μ.Ε. με αρμόδια και την επίδειν που είχαν εξαπολύτως οι δημιτκές αρχές προς τον αναρριχώ χώρο της πληρες εκείνης σε σχέση με την υπόθεση έτοντας ληστείσας και σημαλιώδης στο κέντρο της Αθήνας. Η πορεία αφού πέρασε από την Ορόνον, κατευθύνεται στην πλατεία Συντάγματος και στη βουλή, και λίγο αργότερα τελείωσε στα προπύλαια.

Συς 8 του Φλεβάρι

πραγματοποιήθηκε με κάλεσμα του φρεζινούτακου κέντρου Αθηνών για την άλλης "αριστερές" (γυναικείες και μη) ομάδες, συγκεντρώνοντα μπροστά από το αστυνομικό τμήμα των Αριθμών Αναργύρων. Η συγκέντρωση έγινε καθώς την βδομάδα που είχε προηγηθεί, κατά τη διάρκεια επεισοδίου "συζητήσεων" ανδρασίς βίας σε γυναικά κάτοικο των Αριθμών Αναργύρων έδω από το α.τ. Αγ. Αναργύρων, οι υφίσταμενοι του τμήματος αρνήθηκαν και απαξίωσαν της εκσήλιότης για βούθεια της συγκεκριμένης γυναικας. Στη συγκέντρωση είχαν από το α.τ. βρεθήκαν περίπου 60 ατόμα ενώ λίγα αργότερα ακολούθησε πορεία προς την κεντρική πλατεία των Αρ. Αναργύρων. Επιν η συγκέντρωση και στην πορεία έκανε παρέμβαση και ο Θερόπητής με κείμενο που μαρτυρεί στους συγκεντρωμένους και στους περαστικούς για τα ζητήματα της πατριαρχίας, της βίας κατά των γυναικών, της καταναγκαστικής πορνείας και για την αλληλεγγύη στις γυναικές που αρνούνται τη "μορφή" τους.

Τινά Πέμπτη 16 του Φλεβάρη,
πρόγραμματος ομήρης στην Πάτρα από
40 περίους αναρρακού-
σαντεζστασαρές, μακρή πορεία και
συμβόλαιο απίθετο με μπογιές και
πετρές στον σταδίου υποδοχής του
Αιγαίνου της Πάτρας στον οποίο
στεγάνωνται τα γραφεία του
Αιγαίνου και το τελείουντο. Η
επίδειξη αυτή γίνεται ως αποχήποντο
στο Ιωλοδόρρο διό Αργανιών από
λαμπνόμπολούς την ηρεμούμενη
ημέρα που είχε ως αποτέλεσμα ταν

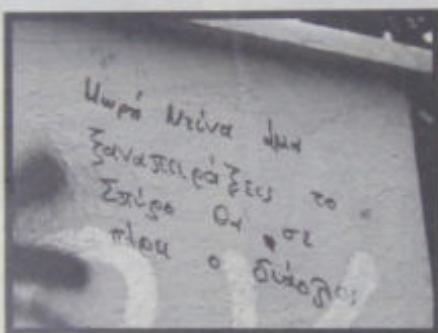
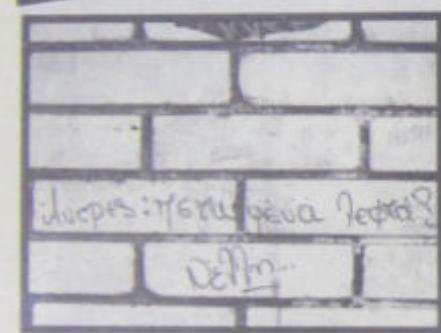
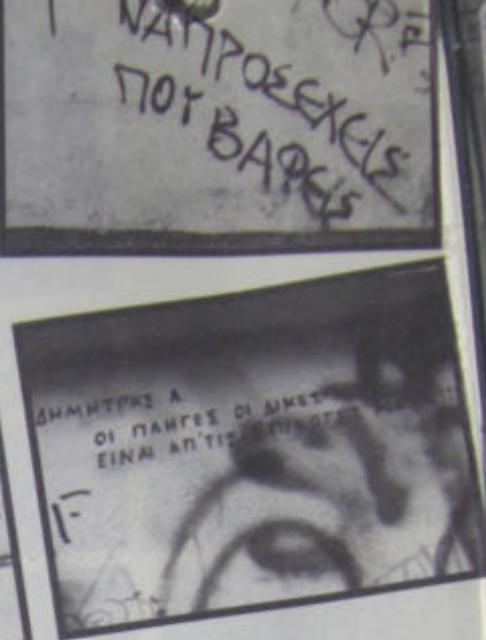
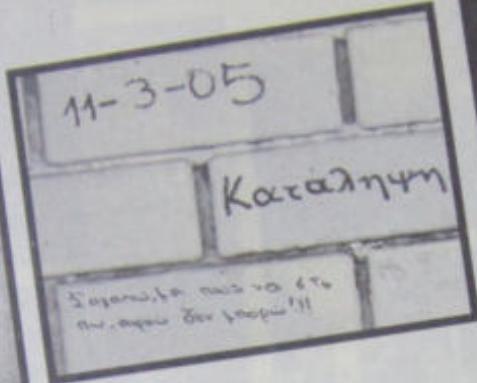
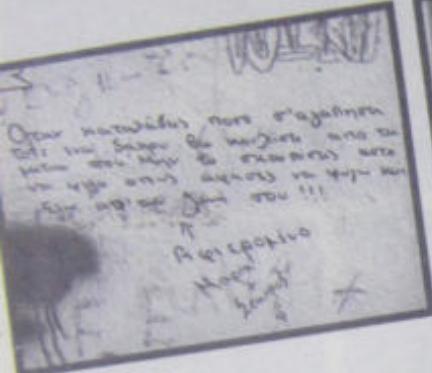
θανάτο του επός Αργίανων. Οι δύο Αργυροί, εικαστικούτεροι και ξυλοποιηθεί από τους λιμενόμπατσους, σπήλαιο προσπέλευτα τους να εισέλθουν σε πλοϊο της γραμμής Πάτρα-Ιταλία κάπου από μία νταλίκα. Κατά τη διάρκεια της επίβασης καταστρέψεις σε εισόδους του ιτιών, πετάκισαν μπουγές και αναγρόφησαν συνθήματα.

Το Σάββατο 18 Φεβρουαρίου πράγματα οποιάδήποτε στη Θεσσαλονίκη υπέστη από κάλεσμα-αρίσ της κατάληψης "Φαύληρα Υφαντή" διαδόθησαν ενάντια στο πανελλαδικό συνέδριο του Λ.Α.Ο.Σ. και ενάντια στον ελληνικό εθνικισμό και παρωντισμό. Μετά από συγκέντρωση που έγινε στο "Άγαλμα του Βενιζέλου" ξεκίνησε πορεία 350 περίπου ατόμων με κεντρικό πανό "ελεύθερος δας ο ελληνικός εθνικισμός, πατρίδα μας άλι π μή". Λίγο αργότερα, κι εντά τη πορεία συνέβη τη διαδρομή της μέσα στην πόλη, δημορίστική των πατών συνόδευσαν την πορεία απελθόνταν από συντρόφους που βρίσκονταν στις αλυσίδες του μπλοκ της πορείας καθώς αι δημορίστικοι πατών επεκόπισαν να κατέβουν από το πεζοδρόμιο και να προστηγούνται τις πλαϊνές γραμμές του μπλοκ. Οι δημορίστικοι των πατών επανέπλανταν και δέκτηκαν μπονές. Η πορεία συνέκλεσε υπόστοιχο τη διαδρομή της μέσα στην πόλη και εντά περνούσε είτε από τα γραφεία του Λ.Α.Ο.Σ. πετακτικών κοινωνικών μπονές στην πρόσοψη τους. Η πορεία διαλύθηκε αργότερα στο "Άγαλμα του Βενιζέλου".

Ετις 22 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε στο λιμάνι του Πειραιά συγκέντρωση αλληλεγγύης στους απεργούς ναυτεργάτες. Τη συγκέντρωση κάλεσαν κόρματα και οργανώσεις της αριστεράς, ως συμπαραστατικού στον αγώνα των ναυτεργάτων καθώς υστέρα από κρατική απόφαση κηρύχτηκε πολίτικη τους επιστράτευση. Στο λιμάνι του Πειραιά βρέθηκαν αλληλεγγύοι και περίπου 200 αναρριχοί. Ο αστυνομικός δυνάμεις διαρρέφησε σχέδιο λειτουργίας του λιμανιού σε όλο σπειρού από αυτό στο οποίο βρισκόταν αν περίπου 2000 συγκέντρωντες και απεργοί ναυτεργάτες. Μόλις από έγγιε αιτίλιωπό, περίπου 500 ατόμα κατευθύνθηκαν προς την ακτή Ζαφερίου στην οποία εξελιξόσθαν επικείριον αποβίβασης και επιβίβασης τυμπορεύμάτων με τινά καλύπτη δημόσιων την ώρα. Λίγη ώρα αργότερα, στο ίδιο σπειρού, μετάκινη αριστερής οργάνωσης επικείριος συμβολίκα τη διεύθυνση του αστυνομικού ιδρύου και πλακοτύπως ρίψη δικαιούχων από τις δυνάμεις την ώρα. Έκαναν την σπηλιά ζεσπαστική και σπυρούσσεις με την αστυνομία. Ο αποκλεισμός της ποδούλης της ακτής Ζαφερίου συνεχίστηκε λόγω

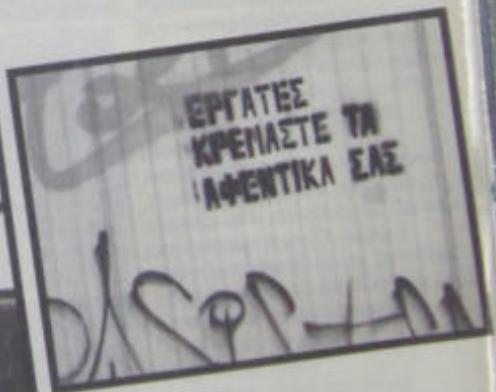
αργότερα σε κοινό ομαδίο επί της οδού Ηρών Πολυτεκνείου η οποία χρησιμοποιούταν ως εφεδρικός αξιόνας προσέγγισης των ακμάτων. Ο στύκεκραμένος απολιτευόμενος κράτος περίου δύο ώρες. Λίγο αργότερα ακολούθηκε πορεία προς τον σταθμό του πλεκτρικού στον Πειραιά, κατά την οποία καταστράφηκαν κάμερες παρακολούθησης και προκλήθηκαν φθορές σε τράπεζες και γραφεία μεγάλων ταξιδιωτικών εταιριών, χωρίς να υπάρχει οποιαδήποτε επέμβαση αστυνομικών δυνάμεων.

MΗΝΙΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ

ΤΟΥ ΙΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΑΓ. ΑΝΔΡΟΥΝΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ

/μέσα στη σύχτα μπαμ, μπαμ,

Σαββάτο 7 Ιανουαρίου 6.30μμ/ Βγαίνω να πάρω το λεωφορείο που δε με πάει στο άλλο άκρο της πόλης για ένα περισσότερο/ Και ετούτη βραδιά, μες στο κρύο, περνήντων να μέθι το γαμήλιο το λεωφορείο, μιας και λόγω Σαββάτου αργεί λίγο/Πρώτη κατεύθυνση στασις, "Τιντι το κάκω γιατί τη βάρος; (τιν κέω;)"/ Παρόλα αυτά το λεωφορείο αργεί και μέτων μες στο κρύο, σ' ένα κενό χρόνο, να ακέφτημες και να παρατητώ/ Λείπουντο το περίπτερο, η Αθηνά δουλεύεις απογεύμα, αν και προλαβαίνω να πιν ένα γεύσι το αναβάλλω, τι να πούμε τώρα στο πόδι με το αγκος του λεωφορείου, τι κουβεντά να προλέψουμε σ' ανοίξουμε.../ Προτίμος λοιπόν να περνήντω απέναντι, σιωπηλή και σκεπτική, λίγο βραδιά απ' τους εκμισθωμένους που με περιτρέψαν/Συύρουπο Σαββάτου, κρύο/ Η Αθηνά απέναντι δουλεύει στο περίπτερο, είναι βραδινή αυτή τη βρδαρά/ Δεν ιστά, κάθομαι στη γωνιά μου, κουρασμένη και σπήμεται από το βάρος των εντολών, απρόδυτο το σώμα να τις εκτελέσων μαζί με την καρδιά και το μυαλό/Χάζεται μα την Αθηνά και μα τη φοινικάρισσα και σκεφτόμοι τα "εγκόδωμα", τους μισθωτούς στημβασμούς μας και την αλλογρία που προσφέρει απλόκερα η εργασία στους απαντακούς καλασμένους της/ Παρόλα αυτά με την Αθηνά απέναντι ζωτάνια που την διέκρινες ακόμη και μέσα σ' αυτό το καβούντα που περιπέτερο, το εκτελεσμένο αγ' άλλες τις πλευρές μέρ' τη βοά και την κίνηση της πόλης, μέσα στην αγριότητά της και η Αθηνά φάνταζε στα μάτια μου σαν ένα αγριό που δεν έκανε την ορμή του/ Το λεωφορείο άρθε/

Κυριακή Σημερώματα 1.30μμ γυριώ πάσια/ Προσφορός Ν. Λόστα, αυτή τη φορά με ταξί/ Στο σπίτιο που του έξηγω πού να στρίψει, αράζει να διαιρίνεται κόσμος, κόσμος αδικιαλόγητη πολὺς/ Τρακάρεται, πρότι σκέψη, γάκκω για τα αυτοκίνητα, τίποτα/ Πολὺς κόσμος και σπεντελεῖ να καταρτάνει, αυτό δεν είναι καλό, λέω στο ταξί να μ' αφησει πριν μπει στο σπίτι μου/ Κατεβαίνω δειλά, φοβούμενη για το τι να αντικρύσσω, προς την εστία/ "Οκα γαριτο φόνος"/ Φωνές... καλούς κλάις, μα κοινέλια κάτια δίφυτα ενώ η μάρα της αναθεράπει και προσπάθει να ξαναβρει τη ζωή σ' αυτό το κορυφή Ταρπιό τι έγινε με ποδούς μου", το περίπτερο κλειστό, γι' αυτό δεν θέλει να κάνω αρέσως τη σύνδεση, "καραμπίνα, ο πρώτη της", φυδωρίζοντα/ Το ΕΚΑΒ φτάνει μα ώρα κοινωνερώμενα και σπρένει τη μάνα μπος και βρούνε σημερινό, "μην παιζεις με την τρέλα μου, που βρέθηκαν αυτές οι λεζές, δεν υπάρχουν εδώ, δε λεγοντας, πέφτετε, καριές σωτηρία" την άκουει να φωνάζει σε μα άλλη διάσταση, σε μα άλλη γλώσσα, σε γλώσσα που δεν έχει γράμματα και λέξεις παρό ποτέ, ωστόσο το κραυγή της έσκουζε "τι σφυρήδιο πολυκόρι μου"/ Και οι επιδοξοί σωτηρίες απλίζουν πετώντας στα λεπτό σεντόνι στο σώμα που ήδη το πότισε με αίμα/ Οι μπάσοις από ώρα δέρραζαν το κάρω με κορδέλα περεφράζοντας τους αστέλλους περιοικους, σ' αυτή την κουδούδα μες στον περικόρδιο χάρτη, μα κουλέδα στην πόλη, μα κουδού στην ιστορία, εκτελεσμένη στα βλέμματα, μέσα στην αγκαλιά της γυναίκας, γυρνοί, ξέσαρκοι, με μάτια σ' αντικρύζοντα το θάνατο κατάδυτα, με σώμα που δεν πωτεύει την ίδια του τη θυμορότητα/ Άσσουν είδα το Γιάννη, ώσπου είδα το Γιάννη να καταρτάνει και μου κάπωκαν τα πόδια, δια ρε γαριτο τη Αθηνά/ Οι μπάσοις φωνάζουν στον κόσμο να απομακρύνει, "οπτία σας, δεν είναι θέαμα" Τα όργανα της τάξης μπροστά στην αριστερά που τους φέρνει ο ανθρώπινος πόνος δικάζουν τα βλέμματα των παρευρακόμενων, αν υπορρόσουν να είχαν μεταφέρει το γεγονός σε σένα περίκλειστο κάρω, να το απομονώσουν μα κι όχι από την πραγματικότητα/ Ζανά "οπτία σας, δεν είναι θέαρα."/ Πενθεύμε μπάσο, εσδό τη δουλειά εκεις εδώ, εμεις την ξέραμε, εμεις δεν πωτεύουμε στα μάτια μας, εμεις σκαριζόμεις το θάνατο και αποκαρπεύμε στα έση φυγικά την Αθηνά/ Άσσουν καταφτάνουν οι πραγματικές μπάσοτες του θεάματος, τα κινάλια, και εδώ οι μπάσοις θα ανοίξουν το

δρόμο στους συνεργάτες τους να επιταχωθύ και αυτό το συμβάν/σ' αυτό το σπίτιο στη φεύγια, δε το υποκύψι, φεύγη αλλά στην ουδιά παραμένει εκεί και βλέπει στα σύμμαχα αλιτητά εκπυγήντα, πρηγμένο στο ταπετσάριο, κουλουριασμένο, νεκρό, άφυπνο και σ' όλο τον δρόμο μ' ακούσμοιν αι παροβολήσοι, με πολυρροκίν, μ' ανοίγουν τράπεζε/ σαν τη Αθηνάς, μπαρ, μπαρ, μπαρ/ μέσα στη νύχτα μπαρ, μπαρ, μπαρ/ από το πουθενά τρυπώμενα και π τη νύχτα οσφύλαξε/ Η Αθηνά σκοτιώδης επειδή πλέν γυναικά/ Το "εγκλημα πάθους" όμως άκουσα να το σκαλαζόντων εκείνη τη νύχτα και μου φανταστείνετελώς γελούδι μπροστά στο αναπότρεμο αυτής της πράξης/ συνέβη επιβεβαιώνοντας για αλλή μια φορά τους μάθους της φυλετικής μας ιστορικότητας/ Ένας κυριαρχός, ένας τελευταρένος μαλάκας που δεν αποδέκεται μια γυναικα που φεύγει, μια γυναικα που έχει όλη τη ζωή μπροστά της, μια γυναικα που μπορει και θέλει να ζήσει τη ζωή της και που τη μισει γι' αυτό, που τη μασει γιατί δεν είναι υποτακτικα και που όλο αυτό το μίσος εκφράζεται στην πρόβη με την κατεύθυνση της σε θάνατο, είτε δικά που είπε κανενός, ή μου αντίκει η ζωή ουσί ή δε ζει/ Την Αθηνά την έφευγε ένας μύθος που θέλει τις γυναικες πατέτανες, καταστροφες, απλήρες που αφού ξεβούδισαν το καμένο αροειδό τον παρατάνε και φεύγουν/ Αυτή την κλέρονομά δεν την έσπειρε σαν παρουσία πλάνων διαφοροποιημένη, ζωτανή, ειλικρινες/ και παρόλα την καταδύση της αυτό το μήτι τας την φρονώσαν, απόρα και μετά θανάτους άκουγες να λένε ότι εφιάλγει γιατί εμπλέξε με μεγαλύτερο, ότι έπρεπε να γνωρίζει, και ότι αυτός ο καμένος τρελάθηκε/ Η Αθηνά είναι ένα ακόρα θύμα της αεξιστιας μίσους, που περικούλινται καθημερινά τις γυναικες με όλων των ειδών της αποκρίσεως/ Οι μέδοι για τις γυναικες που θέλουν πλενεντέρες μαγισσος που τρελάνουν τα δάκια πολικόμα/ Αιτοι οι μέδοι που ακόμη αιωρούνται σπάζουν το χέρι με το όπλο/ αποδέκονται τη διασπρωτή του βιαστά, δικαιαλογούνται βία του ένγαμου μίσου, παρενοχλούν συγκεκίνηση γυναικεια παρουσία και της ορίζουν το ακαντύ που καλείται να παιξει, τους ρόλους που πρέπει να ενορμιάσουν/ Και πάνω σ' αυτούς τους αντεκούλαντος και επιθετικούς συμβασμούς, στους φόβους και τις ανασφάλισες, στα άνεμα που γίνονται εφιάλτες, στη μέθη και το ακόμαρα που ενδυναμώνει συνειδήση αυτό το αντεκούλαντο κέντο, στις παρανεσες, στις συμβιδείσεις που συνθίζουν τα μάτια, συκολα π ερδονι γίνεται τρέλα και πρόβη ανενταρέκτητη/ Ένα θύμα που έφυγε συμπλό, που δεν του δόθηκε η ευτυχία να ζήσει, να δοκιμαστει, ούτε και να υπερασπιστει τον εαυτό του, που του πήραν τη ζωή του από το χέρια των σπιν πάρνουντας μιάλια από ένα παζάρι που δέλει να παιξει/ Η απόρση πήτων τελεοδίαι, θάνατος, τέλος/ Αθηνά είσαι ένα ακόμη "μήγεδος στη στασιαστής" όμως τόσες και τόσες άλλες γυναικες με το αίμα σου συνειδήσεις να γράψουν την ιστορία της ντροπής, που θέλει τις γυναικες ή άφουλα διακοσμητικά στοιχεια, καταδεκτικες, φοβισμένες, δουλεις και κιρκες, εξαρτημένες η νεκρές/ Στοκος, ο αιώνιος σπόκος μιας παναρκανας και θεοροποιημένης σεξουαλικής λογοτεις που συνειδήσει να αναπαράγεται και να δικαιολογει όλα τα εγκλήματα της βάρους των γυναικών/ Αθηνά σηγνάμη που δεν καταφέρεις ακόμη να συντίλεσης τα τείχη που κρατούν δύκλαστη τη γυναικεια υπόσταση και τη βιάζουν, εδώ και αιώνες, σ' αυτον τον πατερορικο, απαντρικο, ανελεύθερο και καταποτικο πολιτισμό/ ΥΤ. Όμως έραδο μετα, την Αθηνά που περιέχει ο πατέρας της να κλέψουν/ Ο άλλος πιν παραρόντες εδώ και ώρα πλοι από ένα αιγακόντιο, κοινώς έχασε να φύγει βγάλε και της την άναψε/ Μετά από τρεις ώρες παραδόθηκε στο ΑΤ Αγιου Φανουρίου/

MH

πατερ

Θερετης

κιαρος ροδιουργιας και ανατροπης

ΝΕΣΤΟΡΟΣ & ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΙΛΙΟΝ

sitisther@yahoo.gr